

Útes Thunder point

Jack Higgins

PŘELOŽIL JAN KLÍMA

Copyright © 1993 Seplembertíde Publishing B. V.

Translation © 1944 by Jan Klíma

ISBN 80-7176-023-4

Můžeme se jenom dohadovat, zda Reichsleiter Martin Bormann, Hitlerův tajemník a vedoucí sekretariátu nacistické strany, po Führerovi nejmocnější muž Třetí říše, unikl z Vůdcova bunkru v ranních hodinách dne 2. května 1945, anebo zda zahynul při pokusu překročit Weidendammer Brücke. Josef Stalin věřil, že Bormann je naživu. Bormannův šofér Jacob Glas přísahal, že Bormanna zahlédl po válce v Mnichově. Eichman vypověděl v Izraeli, že Bormann byl naživu ještě v roce 1960. Simon Wiesenthal, nejslavnější lovec nacistických zločinců, nikdy nepřestal tvrdit, že Bormann žije. Podle něj existuje jistý Španěl, který sloužil v SS a který přísahá, že Bormann těsně na konci války odplul na ponorce z Norska do Jižní Ameriky...

PROLOG

BERLÍN - VŮDCŮV BUNKR

30. dubna 1945

Hořící město připomínalo peklo na zemi. Otrásalo se výbuchy granátů, a když se začalo rozednívat, byl vidět černý dým, do kterého se halilo. Východní část Berlína už Rusové fakticky kontrolovali a uprchlíci, vlekoucí s sebou tolik majetku, kolik kdo unesl, proudili po Wilhelmstrasse směrem k Říšskému kancléřství v zoufalé snaze se nějak dostat do západní části, k Američanům.

Berlín byl odsouzen ke zkáze, všichni to věděli a všechny zachvátila panika. Poblíž kancléřství zastavovala skupina SS každého, kdo měl na sobě uniformu. S výjimkou těch, kdo mohli svou přítomnost nějak ospravedlnit, byl každý okamžitě obviněn z dezerce před nepřítelem a pověšen na nejbližší lucerně nebo stromu. S jekotem sem dopadl náhodně vystřelený ruský granát a lidé se s křikem rozprchli.

Kancléřství samo bylo rozbombardované a pobořené, zvláště ve svém zadním traktu. Ale hluboko pod zemí, chráněn třiceti metry betonu, Führer a jeho lidé stále ještě pracovali ve svém podzemním světě, který byl zcela soběstačný a pořád ještě ve styku s vnějším světem pomocí rádia a telefonu.

Zadní část Říšského kancléřství byla poznamenána ohněm, a kdysi nádherné zahrady byly teď divokou změtí vyvrácených stromů a kráterů po střelách. V jednom byl ale tento den pro Berlín milosrdný: nízké mraky a déšť zbavily nebe na čas nepřátelských letadel.

Muž, který osamoceně procházel zničenou zahradou, byl podivuhodně lhostejný k tomu, co se kolem něj dělo, dokonce sebou ani netrhl, když na vzdálený konec Kancléřství dopadl granát. Jak déšť zesílil, jednoduše si vyhrnul límec, zapálil si cigaretu a během chůze ji chránil dlaní před deštěm.

Nebyl příliš vysoký, spíš podsaditý, s hrubě řezaným obličejem. V partě dělníků v tovární hale nebo v lodních docích by dobře splynul s okolím. Nevypadal nijak pozoruhodně a o jeho oblečení se dalo říct totéž: ošoupaný plášť až po kotníky a pomačkaná čepice.

Bezvýznamný muž, myslel by si každý, a přece tento muž nebyl

nikdo jiný než Reichsleiter Martin Bormann, Führerův osobní tajemník a vedoucí sekretariátu nacistické strany, po Vůdci druhý nejmocnější muž Třetí říše. Většina lidí v Německu o něm nikdy neslyšela a jen málokdo by ho poznal, kdyby ho viděl. Takhle svůj život zorganizoval, dobrovolně se držel v pozadí, a svoji moc vykonával anonymně a skrytě.

Ale to všechno už byla minulost. Ted' byl konec. Rusové se tu mohli objevit každou chvíli. Snažil se přesvědčit Hitlera, aby uprchl do Bavorska, ale Vůdce odmítl a trval na tom - jak veřejně prohlásil - že nebude-li východisko, spáchá sebevraždu.

Desátník SS vyšel z bunkru a spěchal k němu. Pozdravil vztyčením paže a řekl: „Herr Reichsleiter, chce s vámi mluvit Führer!“

„Kde je?“

„Ve studovně!“

„Dobře, hned tam budu.“ Během krátké chůze ke dveřím do bunkru zaslechli několik střel dopadnout na druhém konci Kanclérství. Ve vzduchu svištěly úlomky kovu a kamene. „Tanky?“ hádal Bormann.

„Bohužel ano, Herr Reichsleiter! Necelý kilometr odsud.“

Desátník SS byl mladý, ale vypadal jako ostřílený veterán. Bormann mu poklepal na rameno. „Znáte to přísloví: kdo čeká, ten se dočká!“

Rozesmál se, a jak začali sestupovat po betonových schodech, mladý desátník se smál s ním.

Bormann zaklepal na dveře studovny a když vstoupil, uviděl Vůdce, jak sedí za stolem a lupou si prohlíží mapy.

„A, Bormann,“ vzhlédl Vůdce. „Tady jste. Pojd'te dál, nemáme moc času.“

„Taky bych řekl,“ souhlasil trochu nejistě Bormann, nebylo mu jasné, jak to Vůdce myslel.

„Ty zatracení Rusové tu budou každou chvíli, Bormanne, ale živého mě nedostanou. To by se Stalinovi líbilo, vystavovat mě v kleci!“

„To se nestane, můj Vůdce!“

„Samozřejmě, že ne. Spáchám sebevraždu a moje choť mě na té poslední cestě doprovodí.“

Měl na mysli svou družku, Evu Braunovou, se kterou se konečně oženil v noci na osmadvacátého.

„Doufal jsem, že alespoň teď znovu uvážíte možnost uniknout do Bavorska!“ řekl Bormann, ale spíš jen proto, aby něco řekl, než že by to myslel vážně.

„Ne, já se už rozhodl. Ale vy, starý příteli, vás ještě čeká práce!“

Hitler vstal a obešel stůl. Ještě před třemi lety to byl muž, který vládl Evropě od Uralu až po průliv La Manche. Ted' měl propadlé tváře, sako na něm viselo a když se Bormanna dotkl, ruce se mu tráslly. Ale Bormann si s určitým dojetím uvědomil, že z něj pořád ještě vyzařuje síla.

„Jsem připraven, můj Vůdce!“

„Věděl jsem, že se na vás mohu spolehnout! Váš úkol je Kamaradenwerk, musíte zajistit, aby Nacionální socialismus přežil.“ Hitler sklesl zpátky do křesla. „Máme stovky milionů ve Švýcarsku a jinde, ve zlatě i na účtech. Ale vy tyhle detaily znáte.“

„Ano, můj Vůdce.“

Hitler sáhl do zásuvky stolu a vyňal z ní podivný, stříbřitě lesklý kufřík. Bormann si povšiml, že v pravém rohu jsou vyleptány insignie Kriegsmarine.

Hitler otevřel víko. „Uvnitř jsou klíčky a řada dokumentů, které vám časem budou užitečné.“ Vyndal z kufříku tlustou obálku a ukázal ji Bormannovi: „Tohle jsou podrobnosti o našich bankovních účtech v různých zemích Jižní Ameriky a ve Spojených státech. Tam všude máme přátele, kteří už čekají, až se s nimi spojíte.“

„Ještě něco, můj Vůdce?“

Hitler ukázal na tlusté desky s dokumenty. „Tomuhle říkám Modrá kniha. Uvnitř najdete jména řady lidí z britských vládních kruhů, kteří jsou nám přátelsky nakloněni. Jsou mezi nimi i aristokrati a poslanci. Taky tam najdete jména našich amerických přátel. A nakonec ještě tohle,“ podal Bormannovi další obálku: „Otevřte ji.“

Papír vypadal téměř jako pergamen. Text byl v angličtině a byl datován v červenci 1940 v Estorilu v Portugalsku. Byl adresován Führerovi. Na konci listiny byl podpis Jeho královské Výsosti vévody z Windsoru. Smysl dokumentu byl zcela jednoduchý: vévoda souhlasil, že převezme trůn Velké Británie, bude-li německá invaze

úspěšná.

„Windsorský protokol,“ konstatoval Hitler.

„Je to možné?“ řekl užasle Bormann.

„Himmler se za jeho pravost osobně zaručil. Jeho agenti v Portugalsku tenkrát vévodu kontaktovali.“

Anebo to Himmler alespoň tvrdí, pomyslel si pro sebe Bormann. Ten mrňavý křivák byl vždycky všeho schopný. Vrátil dokument do obálky a podal ji Hitlerovi, který ji spolu s ostatními doklady uložil do kufříku. „Tohle je dneska standardní výbava všech kapitánů na ponorkách,“ ukázal na kufřík. „Absolutně vodotěsný a ohnivzdorný. Odteďka je váš!“ podal kufřík Bormannovi. Hitler se na okamžik zamyšleně zadíval do prázdna a pak si povzdechl. „Z Himmlera se vyklubala pěkná svině! Snažit se o separátní mír se Spojenci! A zrovna jsem se dozvěděl, že Mussoliniho zavraždili i s jeho přítelkyní. Pověsili je v severní Itálii!“

„Bláznivý svět!“ Bormann chvíli vyčkával, pak řekl: „Ale jak se odsud dostanu, můj Vůdce? Jsme tu obklíčení.“

Hitler se vrátil do současnosti. „Jednoduše, použijete třídu Osten-West jako rozjezdovou dráhu. Jak víte, polní maršál Ritter voň Greim a Hannah Reitsch se takhle odsud dostali včera po půlnoci. Mluvil jsem osobně s velitelem letecké základny v Rechlinu.“ Podíval se na lístek na stole. „Jeden mladý pilot, kapitán Neumann, se dobrovolně přihlásil, že s vámi v noci odletí ve Feiseler Storch. Dostal se bezpečně sem a čeká na vás.“

„Ale kde, můj Vůdce?“

„V té ohromné Goebbelsově garáži poblíž Brandenburské brány. Poletíte do Rechlinu, tam načerpáte benzin a budete pokračovat do Bergenu v Norsku.“

„Do Bergenu?“ opakoval Bormann.

„Odtamtud vás vezme ponorka do Jižní Ameriky. Přesně řečeno do Venezuely. Čekají vás tam. Cestou budete mít jednu zastávku, kde jste rovněž očekáván... Ale všechny detaily najdete tady!“ podal Bormannovi obálku. „Uvnitř je také několik falešných pasů a moje vlastnoruční zplnomocnění, že můžete konat mým jménem.“

„Takže dnes v noci odlétám?“ ujišťoval se Bormann.

„Ne, odlétáte během hodiny,“ řekl Hitler tiše. „Vzhledem k nízké oblačnosti a dešti je nebe čisté. Kapitán Neumann soudí, že je třeba

využít momentu překvapení a já souhlasím. Jsem zcela přesvědčen, že budete úspěšný!“

„Určitě budu, můj Vůdce!“

„Ted' už zbývá jenom jediný,“ řekl Hitler. „Támhle v ložnici na vás někdo čeká. Přiveďte ho sem.“

Muž, kterého Bormann našel v ložnici, měl na sobě uniformu generál-poručíka SS. Bormannovi na něm připadalo něco povědomého a cítil se v jeho přítomnosti zvláštním způsobem nesvůj.

„Heil Hitler!“ vztyčil generál před Hitlerem pravici.

„Vidíte tu podobu?“ otočil se Hitler na Bormanna.

Ted' Bormannovi došlo, z čeho jeho stísněnost pramenila: generál mu skutečně byl podobný. Nebyl žádným jeho dvojníkem, ale podobnost tu byla.

„Generál Strasser tady zůstane místo vás,“ řekl Hitler. „Až se nám podaří prolomit obklíčení, odejde se všemi ostatními. Do té doby zde zůstane a bude se držet v pozadí. Ve zmatku a ve tmě, kdy se každý bude snažit zachránit vlastní kůži, si nikdo rozdílu nevšimne.“ Otočil se ke Strasserovi. „Uděláte to pro svého Vůdce?“

„S potěšením!“ ujistil ho generál.

„Dobře, pak si ted' vyměňte uniformy! Můžete použít mou ložnici.“ Hitler obešel stůl a vzal Bormanna za obě ruce. „Raději se s vámi rovnou rozloučím, kamaráde. Už se neuvidíme!“

Jakkoliv cynický Bormann byl, Hitlerova slova ho dojala. „Přísahám, že své poslání splním!“

„Já to vím!“

Hitler opustil místnost a Bormann se otočil na generála. „Dobře, dejme se do toho.“

Přesně o půl hodiny později vyšel Bormann z bunkru východem do Hermann Goering Strasse. Přes SS uniformu měl navlečený silný vojenský plášť a přes rameno měl vojenský vak, v němž byl kufřík a civilní šaty. V náprsní kapse měl pistoli s tlumičem a přes prsa samopal. Všude kolem utíkala spousta lidí, většinou uprchlíků. Bormann se vydal podél Tiergarten, prošel Brandenburskou branou a za chvíli byl u Goebbelsova domu. Jako většina domů v okolí byl i tenhle poškozen, ale ohromná garáž zůstala jako zázrakem nedotčena. Posuvná vrata byla zavřena, ale byla v nich malá dvířka,

kteřá Bormann opatrně otevřel.

Uvnitř byla tma. „Zůstaňte, kde jste a dejte ruce vzhůru!“ řekl hlas ve tmě.

Vzápětí se v hale rozsvítilo a před Bormannem stál mladý muž v uniformě kapitána Luftwaffe a v letecké bundě. V ruce držel revolver. Malý pozorovací letoun Feiseler Storch stál uprostřed prázdné garáže.

„Kapitán Neumann?“

„Generál Strasser?“ Mladý muž si viditelně oddychl a schoval pistoli. „Zaplať pánbůh! Čekám, že se tu každou chvíli objeví Ivanové!“

„Rozkaz znáte?“

„Samozřejmě. Přetankovat v Rechlinu a pak Bergen. Po pravdě řečeno, už se tam těším.“

„Myslíte si, že máme naději se odsud dostat?“

„Ve vzduchu není momentálně nikdo, kdo by po nás střílel. Takže jediné nebezpečí je v palbě ze země.“ Ušklíbl se. „Stojí štěstí při vás, generále?“

„Vždycky.“

„Pak je to v nejlepším pořádku. Nastartuju, vy si vlezete dovnitř a pak budeme rolovat až k Brandenburské bráně. Vzlétneme směrem k Vítěznému sloupu, to v tomhle větru nebude nikdo čekat.“

„Bude to nebezpečné?“ zeptal se Bormann.

„Smrtelně!“ Neumann se vyšplhal do kabiny a nastartoval motor.

Na ulici se válely střepy a kusy zdiva a storch poskakoval kolem užaslých chodců k Brandenburské bráně. Pak se otočil směrem, kde v dálce vyčníval Vítězný sloup. Lilo jako z konve.

„Jdeme na to,“ řekl Neumann a vytočil motor na plný výkon.

Storch burácel prostředkem ulice, lidé před ním uskakovali na obě strany, a najednou bylo letadlo ve vzduchu a stoupalo vzhůru, aby se vyhnulo Vítěznému sloupu. Dokonce nikde nebyla ani stopa po pozemní palbě.

„Musíte to mít tam nahoře opravdu dobrý, Herr Reichsleiter!“ ukázal pilot prstem na nebe.

„Jak jste mi to řekl?“ otočil se k němu Bormann.

„Promiňte, jestli jsem řekl něco, co jsem neměl,“ omlouval se pilot. „Ale potkal jsem vás jednou, když mi dávali v Berlíně vyznamenání.“

Bormann se rozhodl, že to zatím nechá bez komentáře. „Nic se nestalo,“ řekl. Zadíval se pod sebe na oheň a kouř z nepřetržitého ostřelování sovětským dělostřelectvem. „Jako výjev z pekla!“ ulevil si.

„Soumrak bohů, Herr Reichsleiter,“ souhlasil Neumann a vystoupal do bezpečí tmavých mraků. „Ted’ už chybí jenom nějaký Wagner, aby k tomu složil hudbu!“

Nakonec to byla druhá část cesty, která byla obtížnější: přes východní pobřeží Dánska na Skagerrak a natankovat v malé letecké základně v Kristiansand na poslední úsek letu. Když se dostali do Bergenu, byla už naprostá tma, velice chladno a padal mrznoucí déšť. Neumann půl hodiny předem ohlásil přílet. V Bergenu zřejmě zatemnění nebrali moc vážně: budovy i letová věž byly osvětleny. Německé okupační síly v Norsku dobře věděly, že konec války je za dveřmi a že žádná spojenecká invaze jim nehrozí.

Letecký mechanik se svítilnou v každé ruce je navedl na místo, kde měli zůstat stát a pak odešel. Bormann zahlédl, jak k nim zamířil Kubelwagen, který posléze zaparkoval na opačné straně letadla.

Neumann vypnul motor. „Tak se nám to podařilo, Herr Reichsleiter! Proti Berlínu to je dost změna.“

„Všechna čest,“ pochválil ho Bormann. „Jste dobrý pilot.“

„Podám vám dolů váš vak!“ nabídl se Neumann.

Bormann sestoupil na letištní plochu a Neumann mu podal jeho zavazadlo. „Moc mě mrzí, že jste mě poznal,“ poznamenal Bormann. Vyndal z náprsní kapsy pláště pistoli s tlumičem a střelil pilota do hlavy.

Muž, který čekal u Kubelwagenu, byl námořní důstojník. Na hlavě měl čepici s bílým středem, kterou nosili velitelé ponorek. Kouřil cigaretu, a když zahlédl Bormanna, hodil ji na zem a zašlápl.

„Generál Strasser?“

„To jsem já,“ přikývl Bormann.

„Korvettenkapitan Paul Friemel,“ zasalutoval muž. „Velím

ponorce U180.“

Bormann hodil vak na zadní sedadlo a usadil se vedle řidiče. Když se kapitán posadil za volant, zeptal se ho: „Jste připraveni k vyplutí?“

„Kdykoliv si budete přát.“

„Dobře, vyplujeme okamžitě.“

„K vašim službám, generále,“ řekl Friemel a rozjel se.

Bormann se zhluboka nadechl a zaznamenal ve větru slaný mořský vzduch. Kupodivu se vůbec necítil unavený, naopak, byl plný energie. Podíval se na nebe plné hvězd a Berlín se změnil na pouhý děsivý sen.

1992

PRVNÍ KAPITOLA

Těsně před půlnocí, právě když Dillon zajel mercedesem ke kraji silnice, začalo pršet. Dillon si rozsvítil a studoval mapu. Klagenfurt byl skoro čtyřicet kilometrů za ním, což znamenalo, že jugoslávská hranice musí být nedaleko. Kus před sebou zahlédl ve tmě silniční ukazatel, takže vzal ze schránky baterku a vystoupil. Byl to malý chlapík, asi sto šedesát pět centimetrů vysoký, s vlasy tak světlými, že vypadaly skoro bílé. Na sobě měl starou koženou leteckou bundu a tmavomodré džíny, kolem krku bílý šátek. Ukazatel tvrdil, že Fehring je dalších pět kilometrů vpravo. Vyndal ze stříbrného pouzdra cigaretu, bez jakéhokoliv náznaku vzrušení ji zapálil ošoupaným zapalovačem Zippo a šel zpátky k autu.

Děšť se změnil v liják a silnice byla mizerná. Napravo se občas objevovaly vrcholky hor. Zapnul rádio a poslouchal koncert klasické hudby. Občas pískal melodii, kterou poznal, až konečně zahlédl po levé straně vrata - zpomalil a snažil se přečíst, co je na nich napsáno. Vrata sice potřebovala znovu natřít, ale nápis byl stále ještě čitelný: FEHRINGSKÝ AEROKLUB. Projel vrata a sledoval vyjeté koleje, nadsakoval ve výmolech, až dole pod sebou zahlédl letiště.

Vypnul motor a zůstal nehnutě sedět. Letiště nebylo nic moc: pár hangárů, tři přízemní domky a cosi jako kontrolní věž; v jednom hangáru se svítilo a také okna posledního domku byla rozsvícená. Vyřadil rychlost, povolil brzdu a nechal mercedes nehlučně sjíždět s kopce. Na konci rozjezdové dráhy, naproti hangárům, zaparkoval. Chvilí uvažoval, pak z kufříku na sedadle vedle sebe vyndal kožené rukavice a pistoli walther. Natáhl si rukavice, pistoli zastrčil za zády za opasek a vydal se v dešti po rozjezdové dráze ke světlu.

Hangár byl starý a zatuchle páchl, jako by nebyl už léta používán. Ale letadlo, které stálo uprostřed, vypadalo celkem zachovale: Cessna 441 Conquest se dvěma turbovrtulovými motory. Kryt levého motoru byl odklopený, nad motorem se skláněl mechanik v kombinéze a něco seřizoval. Dveře do letadla byly

otevřené, schůdky spuštěné a dva muži dovnitř nakládali bedny.

Když se zase objevili na schůdkách, jeden z nich zavolal německy: „Doktore Wegner! Hotovo!“

Ze dveří malé kanceláře v rohu hangáru vyšel vousáč v myslivecké bundě s kožešinovým límcem, teď ohrnutým nahoru proti zimě.

„Dobře, můžete jít!“ Pak se muž obrátil k mechanikovi. „Něco není v pořádku, Tomiku?“

„Nic vážného, pane doktore, jenom potřebuje trochu vyladit.“

„Což nám bude na kočku, jestli se ten chlap Dillon neobjeví!“ poznamenal mladík v nepromokavém plášti a mokré kapuci na hlavě, který právě vešel z deště do hangáru.

„On přijede!“ prohlásil Wegner. „Říkají o něm, že takovýhle dobrodružství si určitě nenechá ujít.“

„Žoldák!“ povzdechl si mladík. „To jsme to dopracovali. Lidi, který zabíjejí pro peníze.“

„Umírají tam děti,“ oponoval mu Wegner. „A potřebují to, co je v tomhle letadle. Abych jim to moh poslat, tak se spojím třeba s ďáblem.“

„Což nejspíš taky budete muset udělat.“

„Snad to přece jen nebude nutné!“ prohlásil Dillon perfektní němčinou a vystoupil ze tmy do dveří hangáru.

Mladík sáhl do kapsy, ale Dillonův walther se objevil první. „Ruce ven, synku!“

Dillon popošel k mladíkovi a vyndal mu z pravé kapsy mausera. „Co byste tomu řekli? Dneska už člověk nemůže věřit nikomu!“ postěžoval si.

„Doktor Dillon?“ ozval se Wegner anglicky. „Jste pan Sean Dillon?“

„Jo, tak mi říkají!“ Dillon strčil mausera do zadní kapsy a zatímco stále ještě držel svého walthera v ruce, vyndal volnou rukou pouzdro na cigarety a jednu si vzal. „A kdopak jste vy, příteli?“ Mluvil se zřetelným irským přízvukem, ale takovým, který najdete jenom v Severním Irsku, a ne v Irské republice.

„Já jsem doktor Hans Wegner z International Drug Relief a to je,“ ukázal na mladíka, „Klaus Schmidt z naší vídeňské kanceláře. Obstaral pro nás letadlo.“

„Alespoň něco mluví v jeho prospěch,“ poznamenal ironicky Dillon, nahmatal v kapse mausera a podal ho zpátky mladíkovi.

„Konat dobro je bezva, ale hrát si s pistolí, když to neumíte - to dělají jen blbci.“ Mladík zrudnul, ale bez řečí vzal revolver a schoval ho v kapse.

„Pan Schmidt má za sebou dvě dodávky léků po silnici!“ řekl mírné Wegner.

„Tak proč nejede potřetí?“ podivil se Dillon a zastrčil walthera zpátky za opasek.

„Protože cesta vede přes část Chorvatska, kde jsou teď těžké boje mezi Muslimy, Srby a Chorvaty.“

„Takže já mám dokázat vzduchem, co vy nemůžete dokázat po silnici!“

„Pane Dillone, do Sabaku je to odsud dvě stě kilometrů a vzdušný koridor je volný. I když je to k nevíře, telefony zatím fungují úplně normálně. Tohle letadlo prý udělá přes pět set kilometrů za hodinu... Takže tam můžete být ani ne za dvacet minut.“

„Vy byste mě rozesmál!“ uchechtl se Dillon. „Vy teda opravdu nevíte o lítání vůbec nic.“ Všiml si, že mechanik, který stál na žebříku se usmívá a otočil se k němu. „Takže vy rozumíte anglicky, co?“

„Trochu.“

„Tomik je Chorvat,“ představil mechanika Wegner.

„Co vy si o tom myslíte?“ oslovil Dillon mechanika.

„Pracoval jsem sedm let pro vojenský letectvo. Sabak znám. Je to tíšnový letiště, ale přistávací dráha je asfaltová a docela ujde.“

„A let?“

„No, jestli jste nějaký soukromý pilot, který chce udělat dobrou skutek, tak neuletíte ani padesát kilometrů!“

„Já jsem v životě zřídka kdy dělal dobrý skutky a řekněme, že takový pilot nejsem. Přes jaký terén se letí?“

„Většinou hory, hustě zalesněný. Předpověď počasí je špatná, ale nejde jenom o počasí, vojenské letectvo tam pořád ještě pravidelně patroluje.“

„Migy?“ ptal se Dillon.

„Jo, stíhačky. Tohle letadlo není špatný,“ poplácal conquest po křídle. „Ale pro migy to není žádný protivník!“ Pak potřásl hlavou a

dodal: „Ale možná vás už omrzelo žít!“

„To už stačí, Tomiku!“ přerušil Wegner jeho optimistický popis.

„Tohle si už o mně mockrát mysleli!“ zasmál se Dillon. „Ale pojďme dál, teď bych se rád podíval na mapy.“

„Doufám, že vám to naši lidi z Vídně jasně řekli,“ upozornil Dillona Wegner, když šli do kanceláře. „Vaše služby jsou zcela bezplatné. Všechny peníze, které nasbíráme, potřebujeme na léky.“

„Jo, souhlasím,“ kývl Dillon.

Stůl v kanceláři byl pokryt mapami a Dillon je začal hned studovat.

„Kdy chcete odletět?“

„Těsně před svítáním,“ vzhlédl Dillon. „To je nejlepší doba - je nejmíň aktivity. Doufám, že nám ten déšť vydrží.“

Schmidt už nedokázal ovládnout svou zvědavost a řekl: „Proč to vlastně děláte? Já to nechápu. Člověk jako vy...“ Zarazil se a dodal: „My totiž víme něco o vaší minulosti.“

„Neříkejte?“ ušklíbl se Dillon. „No tady doktor vám to už vysvětlil: potřebuju si dokázat, že to zvládnu!“

„I když tím riskujete život?“

„Jo, abych nezapomněl!“ usmál se Dillon a náhle vypadal mile a dobrosrdečně. „Já jsem poslední velký dobrodruh, který na Západě žije. A teď buďte hodný chlapec a nechtě mě, ať se podívám, kam to vlastně letím.“

Naklonil se nad mapy a pečlivě je prohlížel.

Před pátou ráno přšelo stejně hustě jako přšelo celou noc a když Dillon stál ve dveřích hangáru a díval se ven, neviděl nic než mokrou tmou. Wegner se Schmidtem popošli za ním. „Myslíte, že v takovémhle počasí můžete opravdu startovat?“ zeptal se s obavou Wegner.

„Problém není startování, ale přistání,“ poznamenal Dillon a otočil se na Tomika. „Tak jak to vypadá?“

Tomik se objevil ve dveřích kabiny a seskočil na zem. „Běhá jako hodinky!“ oznámil a otřel si ruce do kombinézy.

„A počasí?“

Tomik vykoukl ze dveří. „Než se vyčasí, tak se to ještě trochu pokazí. Bude spousta mlhy, zvláště nad lesy, dejte si na to bacha!“

„Dobře, dáme se do toho, ať je to za námi - jak řekl ten zloděj mistru popravčímu,“ zasmál se Dillon a popošel k letadlu.

Vystoupal po schůdkách a prohlížel si vnitřek letadla. Všechna sedadla byla vyjmuta a celý prostor byl vyplněn dlouhými olivově zelenými krabicemi. Na každé krabici byl anglický nápis: Majetek Zdravotních jednotek britské armády.

„Jak vidíte,“ poznamenal Schmidt, „máme i velice zvláštní dodavatele.“

„To koukám. Co je uvnitř?“

„Můžete se podívat!“ Schmidt odstranil víko nejbližší krabice, nadzdvihl olivově zbarvený papír a ukázal Dillonovi vyrovnané řady ampulek s morfinem. „Tam, kde vás čekají, pane Dillone, musí občas při operování přivazovat děti k operačnímu stolu, protože nemají žádná anestetika!“

„Dobře,“ řekl Dillon. „Tak to zase zavřete a já letím.“

Schmidt zavřel krabici a seskočil z letadla. Když pak Dillon zasunul schůdky dovnitř, Wegner řekl: „Bůh vás ochraňuj, pane Dillone!“

„Je to asi poprvé, co dělám něco, s čím souhlasí!“ konstatoval Dillon. Zavřel dveře a zajistil je.

Usadil se na levém pilotním sedadle, nastartoval levý motor a pak pravý. Mapu měl položenou na vedlejším sedadle, ale touhle dobou už ji měl celkem docela dobře v hlavě. Na ploše před hangárem se zastavil a pečlivě přezkoušel přístroje v pilotní kabině. Pak se připoutal, odroloval na konec rozjezdové dráhy a otočil se po větru. Naposledy se podíval na tři postavy ve dveřích hangáru, zdvihl palec a postupně přidával obrátky.

Během několika vteřin letadlo zmizelo, jen jeho hukot ještě slabě dozníval. Wegner si přejel rukou přes obličej a povzdechl si: „Panebože, to jsem ale utahanej!“ Pak se otočil k Tomikovi. „Má nějakou naději?“

„Je to schopnej chlap. Těžko říct!“ pokrčil Tomik rameny.

„Pojďte, dáme si kávu,“ ozval se Schmidt. „Máme před sebou spoustu čekání.“

„Přijdu hned,“ řekl Tomik. „Jenom co uklidím náradí.“ Sledoval, jak oba muži odcházejí k poslednímu domku, a když zmizeli uvnitř,

běžel do kanceláře, zdvihl sluchátko a vytočil dlouhou řadu čísel. Jak doktor Wegner konstatoval, telefon fungoval až překvapivě dobře.

„Tady Tomik,“ řekl srbochorvatsky. „Dejte mi majora Branka.“

„U telefonu,“ řekl hlas.

„Tomik. Jsem na letišti ve Fehringu a mám pro vás informaci. Cessna Conquest právě odstartovala, letí do Sabaku. Povím vám její rádiovou frekvenci.“

„Pilota známe?“

„Jmenuje se Dillon - Sean Dillon. Zřejmě Ir. Malý blondák, něco přes třicet.“

„Nechám ho prověřit naší zpravodajskou službou. Dobrá práce, Tomiku. Připravíme mu přátelské uvítání.“

Telefon se odmlčel a Tomik položil sluchátko. Vyndal z kapsy balíček cigaret a zapálil si. Bylo mu toho Ira docela líto, sympatický chlapík. Ale takový je život, utěšil se a začal uklízet nářadí.

Tou dobou už měl Dillon plné ruce práce. Nejenom, že nad ním byly husté mraky a kolem lilo jako z konve, ale kotouče mlhy se válely do výšky několika set metrů nad lesy, takže zemi co chvíli neviděl.

„Co tady vlastně hledám?“ napadlo ho. „Co si to, sakra, snažím dokázat?“

Vyndal si cigaretu a zároveň se ve sluchátkách ozval hlas, mluvící anglicky se silným přízvukem. „Dobré ráno, pane Dillone, buďte vítán v Jugoslávii.“

Na pravé straně se objevilo letadlo, Dillon uviděl zřetelně jeho rudé hvězdy. Mig 21, starý krám, patrně nejrozšířenější stíhač, který Rusové dodávali svým přátelům. Dneska už zastaralý, ale ne ve srovnání s jeho cessnou.

„Kurs jedna-dva-čtyři, pane Dillone. Na kraji lesa uvidíte malebný zámek, který se jmenuje Kivo. Tam je zpravodajská centrála pro tuhle oblast. Je tam taky letiště, kde vás už očekávají. Třeba tam speciálně pro vás připraví pravou anglickou snídani.“

„Irskou,“ řekl vesele Dillon. „Pořádnou irskou snídani, kdo by tomu odolal? Říkáte jedna-dva-čtyři?“

Viditelnost se trochu zlepšila, vystoupal do sedmi set metrů a přešel na nový kurs. Pokud byly zprávy, které pronikly na Západ,

alespoň částečně pravdivé, nebylo srbské vězení nic, do čeho by se moc hrnul. Ale asi nemám příliš na vybranou, uvažoval, když se pár kilometrů před ním, za řekou na kraji lesa, objevil zámek Kivo. Vypadal jako z pohádky, samé věžičky a opevnění s hradbami, obklopenými vodním příkopem. Za hradem zahlédl letiště.

„Jak se vám líbí?“ ozval se pilot migu. „Hezký, co?“

„Jako vystřižený z pohádek bratří Grimmů,“ souhlasil Dillon. „Jedině nám tady chybí obr.“

„Nebojte se, toho máme taky! A teď hezky spořádaně přistanete a já se s váma rozloučím!“

Dillon se podíval dolů na zámek a sledoval, jak se tam rojí vojáci a přemísťují se spolu s jedním džípem k přístávací ploše.

„Život by byl prima,“ povzdechl si do mikrofону, „kdyby nebylo těch pár nepříjemných dnů, jako třeba je ten dnešní. Proč já jsem vůbec vylez z postele?“

Přitáhl si řídicí páku k sobě a vytočil motory na plný výkon. Cessna začala prudce stoupat a pilot migu zařval: „Dillone, udělejte, co jsem vám řekl, nebo vás rozstřelím na kusy!“

Dillon ho ignoroval, vyšplhal se do sedmnácti set metrů, ale mig už mu seděl za zády a začal střílet. Dělo zarachotilo a conquest se zachvěl, jak mu mig prostřelil obě křídla.

„Dillone, vy jste se zbláznil!“ křičel pilot migu.

„Už dávno!“ konstatoval Dillon a začal rychle klesat. Pod sebou viděl, jak vojáci vyrážejí směrem, kterým letěl. Mig se znovu objevil a začal střílet z kulometů. Čelní sklo conquestu se roztříštilo a do kabiny s burácením vrazil vítr a déšť. Dillon svíral řídicí páku a z pořezaného obličje mu stékala krev.

„A teď,“ řekl do mikrofonu, „ukaz co umíš!“

Sklonil čumák conquestu dolů a řítil se vstříc borovému lesu, mig, pálicí ze všech kulometů, za ním. Conquest se zachvěl a když Dillon ve sto padesáti metrech letadlo vyrovnával, levý motor odumřel. Pilot migu se při své rychlosti marně pokoušel zvednout stroj a zaryl se do lesa, kde se změnil v ohnivou kouli.

Dillon vyrovnal letadlo jak to jen s jedním motorem šlo, ale ztrácel výšku. Nalevo vepředu uviděl nezalesněný pás, snažil se k němu dostat a mezitím už začal škrtat o vrcholky borovic. Vypnul okamžitě motor a připravil se na nouzové přistání. Fakticky ho ty

borovice zachránily, protože zbrzdily letadlo natolik, že když přistálo na břichu na nezalesněném úseku, nemělo už velkou rychlost.

Conquest se dvakrát odrazil a pak znehybněl. Dillon se odpoutal, vypotácel se z pilotního křesla a vyskočil po hlavě z letadla. Několikrát se překulil v mokré trávě a dal se do běhu, pak ucítil bodnutí v pravém kotníku a znovu upadl tvář na zem. Vyškrábal se na nohy a odkulhal co možná nejdál. Ale letadlo nevybuchlo a jen tiše a unaveně moklo.

Nad lesem zpozoroval hustý černý kouř z hořícího migu a pak se na druhém konci paseky objevili vojáci. Za nimi se z lesa vynořil džíp a v něm stál důstojník, oblečený jako ruští důstojníci, v zimní bundě s kožešinovým límcem. Pak se objevili další vojáci, někteří s dobrmаны, kteří hlasitě štěkali a škubali za vodící šňůry.

Připadalo mu, že viděl dost a chtěl se ztratit v lese, ale noha ho zradila. Pak zaznělo z tlampače anglicky: „No tak, pane Dillone, mějte rozum! Nechcete přece, abych za váma poslal psy!“

Dillon se zarazil, pak odkulhal k nejbližšímu stromu, opřel se o něj a zapálil si poslední cigaretu. Cigaretový kouř ho příjemně štípal v hrdle a Dillon čekal, až si pro něj přijdou.

Vojáci zůstali stát v polokruhu kolem něj a psi stékáním protestovali proti tomu, že nejsou volní. Pak přijel džíp a vystoupil z něj důstojník, pohledný třicátník s opálenou, zachmuřenou tvář, podle výložek major. Mlčky se díval na Dillona, pak řekl perfektní angličtinou žáka soukromé školy: „Gratuluju, pane Dillone, že jste to přežil. Mimochodem, já jsem John Branko. Moje matka byla - vlastně pořád je - Angličanka, bydlí v Hampsteadu.“

„To jsou věci,“ usmál se Dillon. „Máte kolem sebe odpornou smečku hrdlořezů, majore - ale přesto *Cead mile failte!*“

„Což znamená?“

„To je irsky 'bud'te stotisíkrát vítán'.“

„Jak milé!“ Branko se otočil a prohodil pár slov se seržantem, který seděl za ním, svíral samopal a vypadal jako vrah. Seržant se usmál, seskočil z džípu a šel k Dillonovi.

„Dovolte, abych vás představil seržantu Zekanovi,“ řekl Branko. „Požádal jsem ho, aby vás stotisíkrát přivítal v Jugoslávii nebo v Srbsku, jak říkáme dneska.“

Dillon věděl, co bude následovat, ale nemohl nic dělat. Úder

pažby ho srazil na kolena a vzápětí ho seržant kopl kolenem do obličeje. Poslední, co si pamatoval, byl štěkot psů a pak už byla jen tma.

Když seržant Zekan odváděl Dillona po chodbě, v dálce bylo slyšet výkřiky a tlumené rány. Dillon na okamžik zaváhal, ale seržant ho jednoduše postrčil dopředu po schodech, otevřel okované dubové dveře a strčil ho dovnitř.

Dillon se ocitl v kamenné místnosti s dubovými trámy ve stropě. V otevřeném krbu hořela dubová polena a před krbem se vyhřívali dva dobrmani. Za velkým stolem seděl major Branko, četl si ve spise a přitom popíjel z broušené sklenice víno. Láhev v nádobě s ledem stála vedle něho. Přátelsky se usmál, když uviděl Dillona, vzal láhev z nádoby s ledem a nalil druhou sklenici.

„Krugovo šampaňské, pane Dillone, vaše oblíbená značka, nemýlím-li se!“

„Je vůbec něco, co o mně nevíte?“ povzdechl si Dillon.

„Možná nějaké drobnosti!“ Branko nadzdvihl významně spis a zase ho položil. „Zpravodajské organizace ve spoustě zemí mají ten dobrý zvyk, že spolu spolupracují, i když jejich země třeba zrovna ne. Posad'te se a napijte se se mnou. Je vám líp?“

Dillon se posadil a Zekan mu podal skleničku. Vypil ji naráz a Branko se usmál, vyndal z balíčku cigaretu a šoupl ji po stole Dillonovi.

„Vemte si!“ Natáhl se po Dillonově skleničce a dolil mu. „Nesmíte se zlobit kvůli těm pár ránám tam v lese,“ pokračoval Branko. „To byla jenom show pro mé mládence. Nezapomeňte, že jsme kvůli vám přišli o jednoho miga a další dva roky nás bude stát pilotní výcvik. Můžete se spolehnout, že to vím, jsem taky pilot.“

„Neříkejte?“

„Cranwell! Díky laskavosti vašeho Královského letectva.“

„Proč mojeho?“

„Narodil jste se přece v Severním Irsku, ne? Pokud vím, tak v Belfastu. A ten přece neleží v Irské republice, ale ve Velké Británii.“

„O tom bychom mohli diskutovat, ale řekněme, že jsem Ir a hotovo.“ Dillon se napil šampaňského a zeptal se: „Kdo mě shodil? Wegner nebo Schmidt? Ne, to je hloupost. To jsou prostě dva

dobráci!“ Zamračil se a opravil se. „Tomik! Byl to Tomik, že jo?“

„Tomik je správný Srb!“ Branko rozlil další šampaňské. „Ale jak jste se do toho zamíchal vy? Člověk vašich kvalit?“

„Chcete říct, že to nevíte?“

„Budu upřímný, pane Dillone! Věděl jsem, že k nám letíte, ale to je všechno.“

„Byl jsem pár dní ve Vídni, chtěl jsem se podívat na nějakou operu. Mám rád Mozarta. A tam jsem narazil na chláпка, se kterým jsem měl před lety nějaké jednání během prvního festivalu. Řekl mi, že se na něj obrátila tahle dobročinná organizace, která potřebuje pomoc a nemá peníze.“

„Začínám rozumět,“ usmál se Branko. „Dobrý skutek v našem zpustlém světě. Bezmocná děcka volající s pláčem o pomoc a krutí Srbové. Změna je život, i pro člověka jako vy!“ Branko otevřel spis a četl: „Sean Dillon, narozen v Belfastu, jako chlapec se přestěhoval do Londýna, otec vdovec. V osmnácti student Královské akademie dramatických umění. Dokonce jste vystupoval v Národním divadle. Váš otec se vrátil do Belfastu v roce 1971 a byl zastřelen britskými parašutisty.“

„Vy ale jste dobře informován!“

„Přihlásil jste se k IRA a díky laskavosti plukovníka Kadáfího jste prošel výcvikem v Lýbii.“ Branko otočil stránku. „Nakonec jste se s IRA nepohodl a odešel. Někaké nedorozumění ohledně taktiky.“

„Jsou jak starý báby!“ ulevil si Dillon a napil se.

„Následoval Bejrút, PLO a dokonce KGB! Vy ale měníte své zaměstnavatele!“ Branko se užasle zasmál, když četl: „A útok žabích mužů na dva palestinské dělové čluny v Bejrútu v roce 1990. To máte taky na svědomí? To přece bylo pro Izrael?“

„Nabízím své služby za rozumných podmínek,“ vysvětlil Dillon.

„Hovoříte plyně německy, francouzsky a španělsky, jo a irsky!“

„Na irštinu nesmíme zapomenout!“

„Dál umíte slušně arabsky, italsky a rusky.“ Branko zavřel fascikl. „Je to pravda, že máte na svědomí ten minometný útok na sídlo ministerského předsedy v Downing Street? Během války v Perském zálivu, ve chvíli, kdy tam zasedala vláda?“

„Podívejte se na mě,“ pousmál se Dillon. „Vypadám jako člověk, který by byl něčeho takového schopen?“

Branko odložil spis a podíval se vážně na Dillona. „Co si o sobě, člověče, myslíte? Že jste jako pistolník ve starých dobrých westernech, který vjede do města a sám ho vyčistí od padouchů?“

„Popravdě řečeno, majore, moc o tom nepřemýšlím.“

„A teď najednou přijmete práci pro pár amatérů, kteří chtějí páchat dobro a ani nemají peníze, aby vám zaplatili?!“

„Každý udělá občas chybu.“

„Vy jste ji, kamaráde, rozhodně udělal. V těch krabicích v letadle jste měl morfin jen navrchu a vespod jste vezl rakety Stinger!“

„Panebože,“ zasmál se Dillon nešťastně. „Koho by to napadlo?“

„Taky o vás píšou, že jste geniální herec, že se dokážete absolutně změnit a stát se jiným člověkem: vzhledem i gesty.“

„Ne, to si mě asi pletou s Lawrencem Olivierem!“ zasmál se Dillon polichoceně.

„A za celých těch dvacet let jste nikdy neviděl vězeňskou celu zevnitř!“

„To je pravda.“

„Teď už ne,“ pokýval Branko hlavou, vytáhl ze zásuvky velké balení dvou set kusů cigaret Rothmans a posunul je před Dillona. „Myslím, že se vám budou hodit.“ Pak se otočil k Zekanovi a srbochorvatsky mu řekl: „Odved'te ho do cely!“

Dillon ucítil, jak ho seržantova ruka nadzdvihla ze židle a popostrkuje ho k východu. Když byli ve dveřích, Branko za nimi zavolal: „Ještě maličkost, pane Dillone. Popravčí četa je v permanenci skoro každé ráno. Nenechte se tím zastrašit.“

„Etnické čistky!“ podotkl Dillon. „To je terminus technicus, že?“

„Je to mnohem jednodušší,“ řekl Branko. „Prostě máme málo místa. Přeju vám sladké sny, Dillone!“

Zekan postrkoval Dillona před sebou po kamenných schodech nahoru, až se dostali na chodbičku kdesi vysoko až pod střechou. Před dubovými dveřmi ho zastavil, vytáhl z kapsy klíč a odemkl. Dillon vstoupil dovnitř: místnost byla poměrně velká, se stolkem a polici s knihami, v jednom rohu stálo vojenské lůžko, a ve druhém - ač mu to připadalo neuvěřitelné - dokonce místnůstka s toaletou. Dillon popošel k oknu a skrz mříže se zadíval ven - nějakých pětadvacet metrů níž byl dvůr a přímo naproti borový les.

„Tohle musí být jedna z vašich parádních cel, ne?“ otočil se k seržantovi. „O co vám jde?“ Pak si uvědomil, že maří čas, protože seržant neumí anglicky.

Jako by mu přece jenom rozuměl, seržant Zekan na Dillonu vycenil špatné zuby, vyndal z kapsy Dillonův zapalovač a stříbrné pouzdro na cigarety a položil vše na stolek. Pak odešel a Dillon uslyšel, jak v zámku zarachotil klíč.

Vrátil se k oknu a automaticky vzal za mříže. Byly pevné a krom toho byl stejně trochu příliš vysoko. Načal jeden balíček Rothmansek a zapálil si. Jedno bylo jasné: Branko k němu byl neočekávaně laskavý a nepochybně pro to měl dobrý důvod. Přešel k posteli a aniž by přestal kouřit, lehl si na záda, civěl do stropu a uvažoval, co se děje.

V roce 1972, pod vlivem rostoucího terorismu a jeho důsledků na politické i občanské klima v zemi, vytvořil tehdejší britský předseda vlády malé elitní zpravodajské oddělení. Podle jeho kódu se mu prostě říkalo Čtvrté oddělení a dostalo na starost všechny záležitosti spojené s teroristickou a podvratnou činností na britských ostrovech. Vzhledem k tomu, že podléhalo přímo a výhradně pouze předsedovi vlády, v běžných zpravodajských kruzích se mu také říkalo „premiérova soukromá armáda“.

Od založení Čtvrtého oddělení stál v jeho čele brigádní generál Charles Ferguson. Vykonával tuto funkci pro řadu předsedů vlád, konzervativních i labouristických, a neměl absolutně žádné politické preference. Jeho pracovna se nalézala ve třetím podlaží ministerstva obrany s výhledem na Horseguard Avenue. Když se ozvalo zaklepání na dveře jeho kanceláře, bylo už devět hodin večer, ale Ferguson stále ještě seděl za stolem a pracoval.

„Vstupte!“ zavolal, vstal a přešel k oknu. Byl to vysoký muž, poněkud nepořádně oblečený ve vytahaných šatech a s vázankou Královské stráže. Ferguson se zadíval na deštivé nábreží Victoria Embankment a dál k Temži, když se dveře otevřely a vešel brýlatý třicátník v tvídovém obleku. Vypadal jako nějaký úředník nebo možná ředitel školy, ale Jack Lane neměl takové pokojné povolání, byl detektivem. Ne sice obyčejným, ale přece jenom to byl policajt, kterého se Fergusonovi podařilo - po jistém úsilí - vypůjčit ze

Zvláštního oddělení Scotland Yardu, aby mu dělal tajemníka.

„Něco pro mě máte, Jacku?“

„Většinou jenom běžné věci, generále. Říká se, že ředitel Tajné služby se pořád ještě nesmířil s tím, že předseda vlády odmítl zrušit zvláštní status Čtvrtého oddělení.“

„Panebože, cožpak to ty lidi nikdy nepřestane bavit? Už jsem přistoupil na to, že si s nimi budeme v případě potřeby vzájemně vyměňovat informace přes Simona Cartera, náměstka ředitele, a potom přes toho zatracenýho poslance, co má ten legrační titul... Mimořádný přidělenec na ministerstvu vnitra...“

„Sir Francis Pamer, pane.“

„Ano, toho. A to je všechna spolupráce, ke který jsem ochoten. Ještě něco?“

„To nejzajímavější jsem si nechal na konec,“ usmál se Lane. „Dillon - Sean Dillon!“

„Co je s ním?“ otočil se Ferguson.

„Dostal jsem echo od našich kontaktů v Jugoslávii. Dillon tam dneska ráno havaroval s malým letadlem. Údajně přepravoval léky, ale pak se z toho vyklubaly rakety Stinger. Drží ho v zámku Kivo. Máte to tady všechno napsáno.“

Podal Fergusonovi list papíru, ten si nasadil brýle a pečlivě ho studoval. Nakonec spokojeně přikývl. „Dvacet let a ten mizera nebyl ani jednou za mřížemi.“

„No, teď už je. Mám s sebou jeho spis, kdybyste se na něj chtěl podívat.“

„Proč bych to měl číst, Jacku? Znáte Srby, můžete ho rovnou zařadit mezi ty, co už to mají za sebou... Jo, a můžete už jít domů!“

„Dobrou noc, pane.“

Lane odešel a Ferguson přešel ke skříni s barem a nalil si sklenici skotské. „Na tvou památku, Dillone, parchante jeden!“

Pak se vrátil ke stolu a dal se znovu do práce.

DRUHÁ KAPITOLA

V Karibském moři na východ od Portorika leží Panenské ostrovy. Jsou částečně britské, jako třeba Tortola nebo Virgin Gorda, a hned vedle, přes vodu, jsou americké Panenské ostrovy: St. Croix, St. Thomas a St. John. Jsou americké od roku 1917, kdy je Spojené státy koupily od Dánska za dvacet pět milionů dolarů.

St. John má reputaci ostrova, který objevil Kolumbus při druhé výpravě do Nového světa v roce 1493. Je to nepochybně nejdylitější z karibských ostrovů, ale ne právě tuhle noc, kdy ho zasáhla tropická bouřka. Chvost hurikánu Able se přehnal starým městem, cloumal zakotvenými čluny v přístavu, bušil do střech a ozařoval nebe explozemi blesků.

Bobovi Carneyovi, který tvrdě spal ve svém domě v Chocolate Hole na druhé straně zálivu Great Cruz Bay, se hluk bouřky přeměnil v dunění děl. Zavrtěl se na posteli, jak prožíval svůj sen, který ho už léta pronásledoval: všude kolem dopadaly granáty, země se třásla a odevšad se ozýval nářek zraněných a umírajících. Někde ztratil helmu a tak si hlavu zakrýval alespoň rukama. Tiskl se k zemi, ani si nebyl vědom toho, že byl raněn, až teprve potom, když útok zeslábl a když se konečně mohl posadit. Ruce i nohy měl poraněny úlomky šrapnelů a ruce měl samou krev. A pak, jak se kouř rozptýlil, uviděl svého kamaráda z námořní pěchoty, jak se tiskne ke stromu a obě nohy má ustřelené nad koleny. Natahoval k němu roztržené ruce jako by ho prosil o pomoc a vydešený Carney hlasitě vykřikl a posadil se na posteli. Byl vzhůru.

Pořád tahle noční můra z Vietnamu, a přitom už to bylo tak dávno. Rozsvítil lampičku na nočním stolku a podíval se na hodinky. Bylo půl třetí ráno. Vstal, protáhl se a pak prošel setmělým domem do kuchyně. Rozsvítil si a vyndal z ledničky plechovku s pivem.

Carney byl do hnědá opálený a blond vlasy měl vybledlé jak od slunce, tak od mořské vody. Byl kolem sto sedmdesáti pěti centimetrů vysoký a měl postavu atleta, což bylo celkem přirozené u muže, který býval kapitánem lodi a nyní už je řadu let

profesionálním potápěčem. Bylo mu čtyřiačtyřicet, ale většina lidí by mu hádala o sedm či osm let méně.

Carney prošel do obývacího pokoje a otevřel okno na terasu. Ze střechy crčela voda a nad volným mořem viděl blesky. Pomalu dopil pivo a pak zase okno zavřel. Raději zkusí ještě trochu spát. V půl desáté měl v Caneel Bay vyzdvihnout skupinu rekreačních potápěčů, což znamenalo, že bude přes den potřebovat všechny své zkušenosti i koncentraci.

Když se vracel jídelnou, zastavil se na okamžik, aby vzal do ruky fotografii své ženy Karye s dětmi: synem Walkerem a malou Wallis. Žena s dětmi právě odjela na prázdniny ke svým rodičům na Floridu. Takže se stal na měsíc slaměným vdovcem. Pomyslel si, že mu budou všichni docela chybět, a šel si znovu lehnout.

V téže chvíli seděl Henry Baker v pracovně svého domu na okraji Cruz Bay, v Gallows Point. Dveře na terasu měl otevřené, protože měl rád déšť a vůni moře, vzrušovaly ho a připomínaly mu jeho mládí a dvouletou službu u námořnictva v době korejské války. Vypracoval se až na poručíka a dokonce byl vyznamenán Bronzovou hvězdou. Kdyby byl chtěl, mohl u námořnictva udělat kariéru, dokonce ho k tomu přemlouvali. Ale musel převzít rodinné nakladatelství, a doma na něj čekala dívka, kterou si měl vzít.

Nelitoval, že se k ní vrátil. Neměli sice děti, ale žil s ní spokojeně až do jejích padesáti let, kdy zemřela na rakovinu. Po její smrti téměř zcela ztratil zájem o podnikání a tak bez váhání přijal nabídku na prodej nakladatelství. Ve svých osmapadesáti letech se tak ocitl bohatý, ale bez jakéhokoliv zázemí. Nakonec ho zachránila návštěva ostrova St. John. Bydlel v Caneel Bay, v proslaveném středisku Rock Resort, na sever od Cruz Bay. Tam si také poprvé pod vedením Boba Carneye vyzkoušel sportovní potápění a zamiloval se do něj. Nakonec prodal dům ve Spojených státech a přestěhoval se na St. John. Bylo mu teď třiašedesát a život mu připadal úžasný; velký podíl na tom ovšem měla i Jenny.

Natáhl se pro její fotografii: Jenny Grantová, dvacet pět let, zasněný výraz, velké oči a v nich nádech ostražitosti, jako by se bála, že se něco špatného stane - což bylo celkem pochopitelné, když si Baker připomněl, za jakých okolností se setkali. Bylo to v Miami a

třesoucí se Jenny, které došla droga, mu nabízela, že s ním půjde do postele.

Když se náhle zhroutila, vzal ji do nemocnice a zaručil se, že zaplatí léčebnou kúru, která by ji zbavila závislosti na droze. Chodil ji pravidelně navštěvovat, protože nikoho jiného neměla - prostě, čítankový příběh. Byla sirotek, vychovávala ji teta a v šestnácti ji vyhodila na ulici. Jenny měla naštěstí pěkný hlas a tak si vydělala nějaké peníze tím, že zpívala v barech a lokálech. Ale pak přišla špatná společnost, milenec, který nebyl o nic lepší, a začalo to s ní jít s kopce.

Když ji propustili z nemocnice, vzal ji k sobě, sem na St. John, aby vyzkoušel, zda jí slunce a moře nepomohou. Od té doby to mezi nimi klapalo perfektně a na přísně platonické bázi. On byl jejím otcem (kterého nikdy nepoznala) a ona byla jeho dcera (kterou mu Bůh nedopřál). Na nábreží v Cruz Bay pro ni zařídil kavárničku a bar, *Jenny's place*, které neobyčejně dobře prosperovaly. Pripadalo mu, že život ani nemůže být příjemnější.

Vždycky na ni takhle čekával, a právě teď uslyšel venku džíp, pak bouchnutí venkovních dveří. Vzápětí vešla, pláštěnku přes rameno, celá rozesmátá. Odhodila pláštěnku přes židli a sklonila se k němu, aby ho políbila na tvář.

„Panebože, tam leje, jako kdyby už přišel monzun!“

„Do rána se vyčásí, uvidíš!“ Vzal ji za ruku. „Jak šly obchody?“

„Dobře,“ přikývla. „Měla jsem tam turisty z Caneel a z Hyatt. Ale jsem úplně mrtvá.“

„Být tebou, tak si jdu rovnou lehnout! Už jsou skoro tři hodiny!“

„Nebude ti to vadit?“

„Samozřejmě, že ne. Možná si ráno vyjedu chvíli potápět, ale v poledne už budu zpátky. Když se mi bude stýskat, zajdu za tebou do kavárny a poobědváme spolu.“

„Ale slib mi, že se nebudeš potápět, když nebude nikdo kolem!“

„Jenny, já dělám sportovní potápění jen pro zábavu. Nepotřebuju žádnou dekompresi, protože se potápím jenom do malých hloubek, přesně tak, jak mě to Bob Carney naučil. A kromě toho přece víš, že nikdy nejdu pod vodu bez svého potápěčského počítače Marathon.“

„Taky ale vím, že kdykoliv se potápíš, existuje jistá pravděpodobnost, že té přepadne nějaký druh slabosti z

dekomprese.“

„To je fakt, ale ta pravděpodobnost je hrozně malá!“ Stiskl jí ruku a ukončil debatu: „Přestaň se už o mě bát a běž spát!“

Políbila ho na vlasy a odešla. Vzal rozečtenou knihu a odešel s ní na kanape, kde se pohodlně natáhl. Nepotřeboval moc spánku, jeden z projevů stárí, usuzoval - ale za chvíli se mu začaly klížit oči a usnul. Kniha mu vypadla z ruky a spadla na zem.

Trhl sebou a probudil se: žaluziemi už pronikalo ostré světlo. Chvíli ještě nehnutě ležel a pak se podíval na hodinky. Bylo něco málo po páté. Vstal a šel na terasu - svítalo, ale jinak byl všude až neuvěřitelný klid a také moře bylo absolutně tiché, zřejmě se unavilo při včerejším hurikánu. Pro sportovní potápění bylo moře prostě ideální.

Zaradoval se a rozčileně spěchal do kuchyně postavit na kávu a připravit zásobu sendvičů se sýrem. Když se voda začala vařit, připravil si plnou termosku kávy, spolu se sendviči ji uložil do vaku a u dveří popadl starý námořnický plášť.

Džíp nechal doma pro Jenny a sešel dolů do přístavu. Pořád bylo ještě velmi brzy, nikde nikdo, jen v dálce štěkal pes. Vlezl do svého nafukovacího člunu, odrazil od mola a nastartoval motor. Pomalu kličkoval mezi spoustou zakotvených člunů, až se dostal ke své dvaadvacet metrů dlouhé jachtě Sport Fisherman se dvěma můstky, pojmenované po jeho ženě *Rhoda*.

Vyšplhal se na palubu a přivázal člun na dlouhé lano. Pak se dal do kontrolování paluby. Čtyři láhve se stlačeným vzduchem stály svisle ve svých držácích tak, jak je tam den předtím připravil. Pak odemkl palubní schránku a prověřil její obsah. Obsahovala potápěčský oblek, který byl vyroben z gumy a nylonu, ale který zřídka kdy používal (dával přednost lehčí, tříčtvrteční oranžovomodré kombinéze), potápěčské ploutve, brýle (jedny rezervní, protože měly dioptrické ocnice vyrobené speciálně na jeho oči), nafukovací vesty, rukavice, regulátory vzduchu a konečně Marathon, počítač, který měřil hloubku a vyhodnocoval zásobu vzduchu.

„Carneyův dril,“ zašeptal, „nikdy neponechávat nic náhodě.“

Přešel na příď a odvázal loď, pak vystoupil po žebříku na nejvyšší můstek a nastartoval motory.

Všechna jeho oblíbená místa pro potápění byla teď poblíž: Cow & Calf, Carval Rock, Congo. Pokud by se rozhodl pro poněkud delší výlet, tak Eagle Shoal, kde se před týdnem setkal se žralokem. Ale moře bylo tak úžasně klidné, že prostě jel dál. Vždycky mohl zabočit na Frenchman's Cap, nějakých deset kilometrů jihozápadně, perfektní místo k potápění. Nalil si kávu a vytáhl pár sendvičů, zatímco *Rhoda* pokračovala rychlostí patnácti uzlů dál na jih. Slunce už stálo vysoko, moře bylo nádherně modré, kolem dokola bylo vidět kopečky ostrovů - kouzelná podívaná. Nemohlo být nic krásnějšího.

„Panebože,“ zašeptal. „Je to úžasné privilegium být tady! Ale co jsem, k čertu, proved se všemi těmi roky předtím?“

Upadl do jakési meditace, přemýšlel o svém minulém životě, a probral se až za dobrých třicet minut. Vyskočil a běžel změřit polohu.

„Panebože,“ ulevil si, „odchýlil jsem se o dvacet kilometrů.“

Ted' musel být poblíž těch míst, které budí posvátnou hrůzu a kde člověk nedohlédne na dno, protože je skoro o kilometr hlouběji - s výjimkou útesu Thunder Point, o němž věděl, že musí být někde tady. Jenomže tam se nikdo nepotápí, protože to je ten nejnebezpečnější útes v celé oblasti. Dokonce ani Carney se tam nepotápí, protože to je místo silných proudů, štěrbin a podmořských kanálů. Carney mu kdysi vyprávěl, že o tomhle útesu slyšel před mnoha lety od jednoho starého potápěče. Jedna strana útesu je nějakých šedesát metrů hluboko, pak hrana útesu vystoupí až na pouhých dvacet metrů pod hladinu, aby vzápětí útes kolmo klesl bezmála kilometr pod hladinu. Ten chlapík se tam dostal do velkých potíží a nakonec jen taktak vyvázl. Pak už to nikdy nezkoušel. Tak či onak, jen málokdo vůbec věděl, kde Thunder Point je a moře tam bylo zpravidla tak turbulentní, že nikoho ani nenapadlo se tam potápět. Ovšem dnešek byl výjimkou. Dneska bylo moře jako rybník. Baker ještě nikdy nic takového nezažil. Náhle se ho zmocnilo vzrušení a zapnul přístroj, který zaměřoval dno. Přiškrtil motory a pak to uviděl: žluté čáry na černé obrazovce nakreslily hranu útesu.

Zastavil motory a nechal loď jenom kolébat mořem. Pak prověřil údaje hloubkoměru, až si byl jistý, že je skutečně nad hranou útesu, která ležela dvacet metrů pod hladinou. Pak šel na příď a svrhnul

kotvu. Za chvilku ucítil, že se kotva zakousla a vrátil se na zád'. Když se svlékal ze šatů a navlékal si oranžovomodrou nylonovou kombinézu, měl výbornou náladu. Rychle si připravil svou výbavu, připevnil láhev se stlačeným vzduchem k nafukovací vestě a Marathon připevnil k měřiči tlaku vzduchu. Pak si navlékl vestu nesoucí váhu láhve se vzduchem a k pasu si připevnil síťovku s baterkou pro případ, že by chtěl prozkoumat něco obzvláště zajímavého. Nakonec si navlékl potápečské rukavice, usadil se na zádi s chodidly na podložce a nazul si ploutve. Plívl si na očnice brýlí, vypláchl je vodou, brýle pečlivě na obličej utáhl, vstal a vykročil do vody.

Voda byla neuvěřitelně modrá a čistá. Doplavал ke kotevnímu lanu a pak podél něho začal sestupovat. Jako obvykle zažíval nádherný pocit z toho, jak se vznáší ve svém tichém, soukromém světě. Zpočátku byl ten svět plný slunečního světla, ale jak sestupoval, svět kolem něj tmavl.

Útes, za nějž se kotva zachytila, byl tvořen korálovým lesem porostlým mořskou trávou. Všude kolem byly ryby všech tvarů a velikostí, a nakonec uviděl i půldruhého metru velkou barracudu, která se na něj hrozivě obrátila. To ale Bakera příliš nevylekalo, protože věděl, že barracuda zřídka kdy někoho opravdu napadne.

Podíval se na svůj Marathon: nejenže ukazoval, v jaké hloubce právě je, ale ukazoval rovněž, na jak dlouho má zásobu vzduchu, a tyto údaje nepřetržitě opravoval v závislosti na tom, v jaké hloubce se právě nacházel. V téhle chvíli byl něco přes dvacet metrů hluboko a stočil se doleva, kde útes klesal až do hloubky šedesáti metrů; pak se rozmyslel a začal zase stoupat - vždycky znovu ho udivilo, jak pár metrů hloubky zredukuje dobu, po kterou člověk může pod vodou zůstat.

Proud byl docela silný, cítil zřetelně, jak ho tlačí k jedné straně, a dovedl si představit, jak to tu asi musí vypadat, když je moře neklidné. Rozhodně se ale tím proudem nenechá odradit od záměru podívat se na okraj zlomu, za nímž se dno propadá do neznáma. Okraj byl teď dobře viditelný. Přidržel se korálového trsu, naklonil se přes okraj skály a zahleděl se dolů, kde se modř rozprostírala do nekonečna. Přehoupl se přes okraj, sestoupil do hloubky třiceti metrů

a prohlížel si zlom.

Vypadalo to zajímavě. Upoutala ho řada míst, kde byl korálový les poškozen, celé trsy byly zřejmě nedávno odtrženy. Nejspíš důsledek včerejšího hurikánu, i když těmito místy také procházel tektonický zlom a chvění země tu bylo časté. O kus dále bylo další místo, kde zmizel celý velký kus převísle skály a zůstala tam obnažená široká skalní římsa. Cosi velkého tam zůstalo trčet, zčásti to sedělo na římse a zčásti přečnívalo přes její okraj. Baker chvíli pozoroval objekt a pak se k němu opatrně vydal.

Načež zažil ten nejdramatičtější okamžik své potápěčské kariéry a zároveň největší šok svého života. Ten předmět, který trčel na římse a částečně visel nad téměř kilometrovou propastí, byla ponorka.

Během služby u námořnictva prodělal Baker i výcvik na ponorce. Nebyl to rozsáhlý výcvik, jen součást všeobecné přípravy, ale pořád si ještě pamatoval tehdejší přednášky a filmy, které jim promítali. Většina filmů byla z druhé světové války, a proto ponorku, kterou viděl pod sebou, ihned poznal. Byl to typ VII U-Boot, nejběžnější model používaný německou Kriegsmarine: uspořádání lodi bylo nezaměnitelné. Velitelská věž byla teď porostlá mořskou vegetací, ale když připlaval blíž, rozeznal na boku její číslo: 180. Periskopy byly nedotčeny a vedle nich uviděl vzdušnou troubu patřící k zařízení, které umožňovalo používat pod vodou dieselové motory a díky tomu se pohybovat mnohem rychleji. Vzpomněl si, že Němci tohle zařízení postupně instalovali během války. Přibližně dvě třetiny ponorky spočívaly pevně na skalní římse, zatímco její před trčela do prázdna.

Spustil se na vršek velitelské věže a chytil se zábradlí. Na zádi ponorky byla vysoká plošina s protiletadlovým dělem a pod ní i před ní byla palubní děla, teď (jako všechno kolem) porostlá houbami a korály všech barev.

Ponorka, jak se to stává všem vrakům, sloužila jako domov všem možným druhům ryb: kajmankám dravým se žlutým ocasem, papouščími rybám, křídlatým žralokům a dalším. Podíval se na Marathon: na můstku byl v hloubce pětadvaceti metrů a přístroj tvrdil, že během dvaceti minut musí být zpátky na povrchu.

Vystoupil o něco výš, aby si ponorku prohlédl. Skalní převis, který se teď zřítíl, vytvářel původně nad ponorkou jakousi střechu, která po léta znesnadňovala její objevení. V místě, které bylo tak jako tak jen zřídka navštěvováno, to stačilo. Že v této oblasti během druhé světové války operovaly německé ponorky, bylo všeobecně známo. Kdysi znal jednoho starého námořníka, který tvrdil, že posádky těch ponorek v noci vycházely na St. Johnu na břeh a hledaly tam vodu a čerstvé ovoce. Tomu se ovšem Baker zdráhal uvěřit.

Když si prohlížel pravý bok lodi, ihned uviděl, co se ponorce přihodilo: v trupu pod velitelskou věží zela asi pět metrů dlouhá průrva. Museli jít ke dnu jako kámen, pomyslel si. Přichycoval se korálů, které se usídlily v rozervaném boku lodi, a sestoupil, aby nahlédl do operační místnosti. Uvnitř byla tma, rozeznal jen mraky stříbřitých ryb. Sáhl k pasu pro svítilnu a posvítil dovnitř. Ihned identifikoval roury periskopů, ale jinak byla místnost jen změt' drátů, trubek a zohýbaného plechu. Podíval se na počítač - zbývalo mu ještě patnáct minut. Chvilku váhal, ale pak se protáhl dovnitř.

Vodotěsné dveře na zád' i na před' byly zavřené, ale to byla standardní praxe, když byla loď v nebezpečí. Pokusil se otočit uzávěrem na předních dveřích, ale bylo to beznadějně: dveře byly vzpříčené a zámek beznadějně zkorodovaný. Na podlaze leželo několik kyslíkových lahví, poblíž nich dokonce pás s jakousi municí a nejtruchlivější ze všeho: pár lidských kostí. Bylo s podivem, že po všech těch letech tu po lidech vůbec nějaká stopa zbyla.

Náhle ho zamrazilo. Připadal si jako vetřelec na nepatřičném místě. Otočil se k odchodu, když světelný kužel dopadl v rohu místnosti na cosi, co vypadalo jako rukojeť nějaké aktovky nebo kufříku. Natáhl se tím směrem a ve zviřeném prachu nahmatal malý kovový kufřík, porostlý produkty moře jako všechno kolem. Ted' už měl nejvyšší čas se vrátit! Vylezl roztrženým bokem lodi, vznesl se vzhůru a přes okraj útesu zamířil ke kotvě.

To už měl rezervu jen pouhých pět minut. Jsem idiot, nadával si za to, jak riskoval. Dál už ale postupoval podle předpisu: jednu stopu vzhůru za jednu vteřinu. Jednou rukou se přidržoval kotevního lana, ve druhé svíral kufřík. V šesti metrech pustil kotevní lano, podplaval loď a vynořil se.

Vysunul kufřík na palubu a začal si svlékat potápěčskou výzbroj. To byla vždycky na potápění ta nejhorší procedura. Stárneš, Henry, povzdechl si, když šplhal po žebříku na jachtu a otočil se, aby s vypětím všech sil vyzdvihl vestu s dýchacím přístrojem na palubu.

Přinutil se, aby postupoval tak, jako vždycky. Uložil láhve a výstroj na místo, pak se vysušil ručníkem, oblékl si džíny a bavlněnou košili - a celou tu dobu předstíral, že tu žádný záhadný kufřík není. Nakonec otevřel termosku, nalil si kávu a posadil se do houpacího křesla na zádi. Popíjel a díval se na kufřík obrostlý mořskou travou a korály.

Mořské usazeniny poškodily kufřík jen zdánlivě. Když vzal z náradí ocelový kartáč, kufřík byl za chvíli opět čistý a lesklý; okamžitě poznal, že je vyroben z hliníku. V horním pravém rohu vystoupily na povrch vyleptané symboly německého námořnictva: orel a svastika. Víko bylo zajištěno dvěma západkami a zámkem uprostřed. Západky otevřel bez problémů, ale zámek tvrdošíjně vzdoroval, takže neměl na vybranou. Našel velký šroubovák, vmáčkl ho nad zámek a zapáčil.

Vnitřek kufříku byl absolutně suchý. Obsahoval několik fotografií a několik dopisů stažených dohromady gumičkou. Pak tam byl velký diář z lakované kůže se zlatými insigniemi německého námořnictva.

Na fotografiích byla mladá žena a dvě holčičky. Na zadní straně jedné fotografie byl německý text, který začínal datem 8. srpna 1944. Německy neuměl, takže zbytek byl pro něj nesrozumitelný. Pak tam byla vybledlá fotografie muže v námořnické uniformě. Muž vypadal asi na třicet let a byl ověnčen řády, mezi nimiž vynikal Rytířský kříž, který měl zavěšený kolem krku.

Diář byl rovněž v němčině a jeho první zápis měl datum 30. dubna 1945. Za datem rozeznal jméno „Bergen“, což byl, jak věděl, přístav v Norsku. Textu na titulní straně rozuměl: Korveten-kapitan Paul Friemel, U180 - nepochybně kapitán lodi a vlastník diáře.

Baker listoval diářem znechucen tím, že ho není schopen dešifrovat. Celkem napočítal sedmadvacet záznamů, někdy byl pouze jeden záznam na stránce, jindy jich bylo v jednom dni několik. Občas byla v diáři zaznamenána poloha lodi, takže alespoň dokázal

zrekonstruovat cestu ponorky z Bergenu přes Atlantik na jih do Karibského moře.

Nejpodivnější bylo, že poslední záznam nesl datum 28. května 1945, což nedávalo mnoho smyslu. Bakerovi bylo sice jenom šestnáct let, když válka v Evropě skončila, ale pamatoval si tehdejší sled událostí naprosto jasně. Rusové dobyli Berlín a rozpoutali tam peklo na zemi. Adolf Hitler, zahrabaný pod zemí ve svém bunkru pod Říšským kancléřstvím, spáchal sebevraždu 1. května 1945 v 22.30 i s Evou Braunovou, kterou si několik hodin předtím vzal. To byl faktický konec Třetí říše a už několik hodin nato Německo kapitulovalo. Ale co potom, zatraceně, dělala 28. května ponorka U180 u Panenských ostrovů?

Mrzelo ho, že neumí německy - a ke všemu v celém St. Johnu neznal nikoho, kdo německy umí. Na druhé straně, i kdyby někoho znal, svěřil by mu tohle tajemství? Kdyby se zpráva o potopené ponorce a další podrobnosti roznesly, bylo mu úplně jasné, že během pár dní bude tohle místo doslova obležené.

Listoval znovu stránkami diáře a najednou se zarazil a užasle zatajil dech, když četl tři slova: *Reichsleiter Martin Bormann*. Zmocnilo se ho vzrušení. Martin Bormann, osobní Führerův sekretář a vedoucí sekretariátu nacistické strany! Podařilo se mu z bunkru uprchnout, anebo zahynul při pokusu uniknout z Berlína? Kolik knih už na tohle téma bylo napsáno?

Otočil stránku a při pozorném prohlížení ho zaujalo další jméno: *Duke of Winsdor*. Baker seděl nehnutě a zíral na diář, pak ho zavřel a pečlivě uložil spolu s dopisy a fotografiemi zpátky. Kufr zavřel, uložil ho v kajutě a nastartoval motory. Pak vytáhl kotvu.

Ať už je v diáři cokoliv, bude to tučné sousto. Musí to být tučné sousto, protože je tu ponorka, která se potopila u Panenských ostrovů tři týdny po válce a v kapitánově diáři se jedním dechem zmiňuje po Hitlerovi nejmocnější muž nacistického Německa a vévoda Windsorský.

„Panebože, do čeho jsem se to zapletl?“ zašeptal.

Mohl se samozřejmě obrátit na místní úřady, například na pobřežní policii, ale byl to jeho objev a nechtěl se ho jen tak vzdát. Ale co by měl, k čertu, teď udělat? Najednou se hlasitě rozesmál.

Garth Travers, přece! napadlo ho a uháněl plnou parou zpátky na St. John.

V roce 1951 byl Baker coby poručík amerického námořnictva přidělen jako spojovací důstojník na palubu britského křižníku *Persephone* a tam se poprvé setkal s Garthem Traversem, tenkrát ještě dělostřeleckým důstojníkem. Travers vystudoval historii v Oxfordu a oba mladí důstojníci se stali dobrými přáteli. Jejich přátelství se ještě upevnilo jedné temné noci u korejského pobřeží, když spolu strávili pět hodin v moři poté, co se v noci vyloďovali spolu s britskou námořní pěchotou a jejich plavidlo najelo na minu.

Travers pak udělal velkou kariéru a odcházel do důchodu jako kontradmirál. Po odchodu z aktivní služby napsal několik knih o druhé světové válce z hlediska námořnictva a přeložil z němčiny knížku o Kriegsmarine, kterou Baker vydal ve svém nakladatelství v posledním roce své podnikatelské činnosti. Nebylo pochyb o tom, že Travers je ten pravý muž!

St. John už byl na dohled a proti němu plula druhá jachta Sport Fisherman, na níž po chvíli rozeznal nápis *Sea Raider*, takže to byla loď Boba Carneye. Protijedoucí loď zpomalila a zatočila k němu, a proto Baker rovněž zvolnil. Na zádi uviděl čtyři postavy oblečené v potápěčských oblecích, tři muže a jednu ženu. Bob Carney stál na můstku.

„Dobré jitro, Henry!“ zavolal na Bakera. „Dneska sis přivstal. Kdes byl?“

„Franch Cap!“ zalhal, ač nerad, Baker.

„Moře dobrý?“

„Jako rybník!“

„Prima!“ Carney se usmál a zamával Bakerovi vztyčenou pravicí. „Měj se!“

Sea Raider pokračoval v cestě a Baker se rozjel na plné obrátky směrem ke Cruz Bay.

Když dorazil domů, poznal hned, že Jenny není doma, protože džíp byl pryč. Podíval se na hodinky - bylo deset hodin. Něco neočekávaného se muselo přihodit, co ji odlákalo pryč. Vešel do kuchyně, z ledničky si vzal plechovku piva a s kuffíkem v druhé ruce

odešel do pracovny. Zatím co upíjel pivo, listoval volnou rukou ve svém telefonním seznamu. Brzy našel, co hledal. Znovu se podíval na hodinky: deset minut po desáté znamenalo, že v Londýně je deset minut po třetí odpoledne. Zvedl sluchátko a vytočil číslo.

V Londýně pršelo a déšť bubnoval do oken domu na Lord North Street, v němž bydlel kontradmirál Garth Travers. Travers byl ve své pracovně obložené knihami, a když zazvonil telefon, seděl právě v křesle u krbu, popíjel čaj a pročítal Timesy. Vstal a otráveně zvedl sluchátko.

„Kdo volá?“

„Jsi to ty, Garthy? Tady je Henry - Henry Baker.“

Travers se překvapeně posadil. „Je to možný? Henry! Jsi v Londýně?“

„Ne, volám ze St. Johnu.“

„Slyším tě, jako bys byl vedle v pokoji.“

„Garthi, mám problém a myslím, že bys mi s ním mohl pomoci. Objevil jsem U-boot!“

„Cože jsi objevil?“

„Pravou německou ponorku. Tady u nás, na Panenských ostrovech, asi pětadvacet metrů pod hladinou. Číslo na velitelské věži je sto osmdesát. Je to model sedm.“

Travers nezakrýval své vzrušení. „Raději se tě nebudu ptát, jestli jsi něco nepil... Ale jak to, že ji nikdo doted' neobjevil?“

„Garthi, tady kolem jsou stovky vraků a našla se jich sotva polovina. Tenhle je na moc nebezpečným místě, nikdo se tam nepotápí. Visí na skalní římse, která byla schovaná pod převalující skálou, alespoň to tak vypadá. Spousta skalnatého dna byla nedávno dost pošramocená, měli jsme tu hurikán.“

„V jakém stavu teď je?“

„Má trhlinu v boku, takže se mi podařilo dostat se do operační místnosti. Našel jsem tam kufřík, je z hliníku a vodotěsný.“

„S insigniemi Kriegsmarine vyleptanými v pravém horním rohu?“

„Přesně tak.“

„To bylo standardní vybavení. Vodotěsný, ohnivzdorný a tak dál. Jaké číslo říkáš, že to bylo? Sto osmdesát? Počkej moment, mám

tady knihu, ve které je seznam všech ponorek, které Kriegsmarine během války nasadila, včetně toho, co se s nimi stalo.“

„Dobře.“

Baker trpělivě čekal, než se Travers vrátí. „Něco tady nehraje, příteli,“ ozval se konečně. „Jseš si jistý, že to byl model sedm?“

„Stoprocentně.“

„Jde o to, že stoosmdesátka byla model devět a plavila se v dubnu čtyřicet čtyři z Francie do Japonska s nějakým technickým materiálem. Byla potopena v Biskajském zálivu.“

„Zajímavé. A co říkáš tomuhle: v tom kufříku jsem našel diář, který patřil kapitánovi ponorky Paulu Friemelovi. Poslední zápis je z dvacátého osmého května devatenáct set čtyřicet pět.“

„Ale den vítězství byl v Evropě osmého května!“ namítl Travers.

„Já vím. Takže, co tomu říkáš? Německá ponorka s falešným číslem se potopí u nás, na Panenských ostrovech, tři týdny po konci války.“

„To je skutečně zvláštní,“ souhlasil Travers.

„Ale to nejlepší jsem ti ještě neřek! Vzpomínáš si na všechny ty dohady o tom, že Martinovi Bormannovi se podařilo uprchnout z Berlína?“

„Samozřejmě.“

„Jak víš, německy sice neumím, ale umím číst a jeho jménu tam je. A další lahůdka: kousek dál píše Friemel o vévodovi z Windsoru.“

„Henry, kamaráde, ten diář musím vidět!“ vydechl Travers.

„Proto ti volám,“ souhlasil Baker. „British Airways letí večer z Antiguy kolem osmé hodiny našeho času. To bych měl stihnout. Když jsem s nimi naposled letěl, byli jsme v Londýně v Gatwicku v devět ráno. Takže se mnou počítej k snídani.“

„Výborně, těším se, že tě uvidím,“ řekl Travers a zavěsil.

Asociace profesionálních potápěčů-instruktorů, jejímž členem byl i Henry, vydala velice přísná pravidla ohledně létání po potápění. Podíval se do knihy a zjistil, že po jednom potápění bez dekomprese v hloubce osmdesáti stop by měl čekat alespoň čtyři hodiny. Tento požadavek mohl dodržet i s rezervou, zvláště když poletí do Antiguy až odpoledne.

Nejdříve ze všeho zavolal do kanceláře British Airways v San

Juan. Ano, potvrdili, mají letenku na let BA 252 ve 20.10 a mohou mu rezervovat první třídu. Pak zazvonil do pobočky *Carib Aviation* v Antigue, což byla společnost provozující letecké taxi, se kterou už dříve párkrát letěl. Ano, rádi mu poslouží, sdělili. Pošlou jednoho svého Partenaviase odpoledne na St. Thomas. Když vyrazí na zpáteční cestu do Antiguy v půl páté odpoledne, budou tam nejpozději v šest večer.

Konečně se v klidu posadil a znovu všechno v duchu probral. Najme si lodní taxi, které ho vezme do Charlotte Amalie, hlavního města ostrova St. Thomas. To může trvat tak čtyřicet minut, pak řekneme čtvrt hodiny taxíkem na letiště. Takže má spoustu času, aby si zabalil, ale ze všeho nejdřív musí najít Jenny.

Tentokrát bylo nábřeží v Cruz Bay plné života. Tohle malebné městečko, mírně omšelé jako většina karibských přístavů, se mu hrozně líbilo od prvního okamžiku, kdy ho spatřil. Mělo v sobě všechno, co si člověk může přát. Říkával žertem, že mu chybí jedině Humprey Bogart v námořnické čepici a džínách, odplouvající se záhadným posláním z přístavu.

Jenny's Place se nalézalo stranou od silnice, těsně před Mongoose Junction. Přicházelo se tam po schodišti, které vedlo na terasu a z té byl vchod s neonovým nápisem. Uvnitř byl chládek a stín, který pomáhaly udržovat dva velké ventilátory točící se pod nízkým stropem. Místnost, vydlážděná černými a bílými dlaždicemi, byla rozdělena do několika boxů se stolky s mramorovými deskami. Dlouhý mahagonový barový pult byl lemován z jedné strany vysokými stoličkami, z druhé strany řadami lahví v policích před zrcadlovou stěnou. Mohutný černoš s šedivými vlasy, který právě leštil sklenice, byl barman Billy Jones. Kolem očí měl vějířky vrásek a mírně rozplácly nos byl znamením profesionálního rváče. Jeho žena Mary podnik vedla.

„Zdravíčko, pane Henry,“ vycenil na Bakera v úsměvu zuby. „Hledáte Jenny?“

„Jo, nevíte o ní?“

„Šla s Mary nakoupit na večer ryby. Měly by už být zpátky. Můžu vám něco nabídnout?“

„Jenom kávu, Billy. Vypiju si ji venku.“

Usadil se v proutěném křesle na terase, popíjel kávu a byl tak zahloubán do sebe, že si do poslední chvíle nevšiml vracejících se žen.

„To už jsi zpátky, Henry?“

Vzhlédl a uviděl Jenny s Mary, jak stojí před ním. Mary mu popřála dobré ráno a zmizela uvnitř. Jenny se posadila na zábradlí; v modrých džínách a tričku mu připadala obzvláště křehká.

„Něco se stalo?“ zamračila se.

„Musím letět do Londýna,“ řekl.

„Do Londýna? A kdy?“

„Dneska odpoledne.“

Zatvářila se ustaraně a přisedla si k němu. „Co se děje, Henry?“

„Když jsem se ráno potápěl... našel jsem něco neuvěřitelného. V hloubce asi pětadvaceti metrů jsem našel vrak.“

„Ty jseš ale blázen!“ rozčílila se. „Jak se můžeš v tvém věku potápět sám tak hluboko? Kde to bylo?“

Ačkoliv se v potápění moc nevyžívala, občas se k Henrymu připojila a znala většinu lokalit. Chvíli váhal. Věděl, že se rozčílí ještě víc, když jí řekne, že se potápěl v místě, jako je Thunder Point. Ale to nebyl ten hlavní důvod, proč váhal, ani nešlo o to, že by jí nedůvěřoval. Prostě se rozhodl, že si prozatím nechá místo, kde ponorka leží, jen pro sebe. Rozhodně alespoň do chvíle, než to probere s Traversem.

„Jediné, co ti můžu říct je, že jsem našel německou ponorku, která tu havarovala v pětáctýřicátým roce.“

„Panebože!“ řekla užasle.

„Podařilo se mi dostat se dovnitř. Našel jsem tam vodotěsný kufřík s kapitánovým diářem. Je německy, takže jsem mu nerozuměl, ale našel jsem tam pár zajímavých jmen.“

Jako?“

„Martin Bormann a vévoda z Windsoru.“

Zírala na něj nevěřicně, pak vyhrkla: „Henry, ale co to znamená?“

„To bych právě rád věděl!“ Vzal ji za ruku a dodal: „Vzpomínáš si na toho mého kamaráda z Anglie? Kontradmirála Traverse?“

„Jak jsi s ním sloužil v korejské válce? Jistě, představil jsi nás předloni, když jsme byli na Miami a on tamtudy projížděl.“

„Už jsem mu volal. Má řadu nejružnějších knížek o nacistické Kriegsmarine. Díval se mi na číslo ponorky, které jsem tam našel: sto osmdesát! Jenomže tohle číslo měla ponorka jiného typu, která byla potopena v Biskajském zálivu v roce čtyřicet čtyři.“

„Co to teda všechno může znamenat?“ vrtěla ohromeně hlavou.

„Spousta lidí tvrdí, že Bormann neskončil v Berlíně v pětačtyřicátém, ale že se mu podařilo utýct. Existuje o tom řada knížek. Lidi tvrdí, že ho viděli v Jižní Americe.“

„A vévoda z Windsoru?“

„To ví bůh.“ Zavrtěl nechápavě hlavou a pak hrdě řekl: „Vím jen, že to může být důležitý a že tu ztracenou loď jsem našel já, Henry Baker. Nevím, co v tom diáři je, ale třeba to změní historii!“

Rozčileně vyskočil a popošel k zábradlí. Už dlouho ho takhle rozrušeného neviděla. Vstala, přistoupila k němu a položila mu ruce na ramena. „Neměla bych jet s tebou?“

„Ne, to není vůbec zapotřebí.“

„Billy a Mary to tady beze mě zvládnou.“

„Jsem za pár dní zpátky,“ zavrtěl hlavou. „Nejpozději za čtyři.“

„Tak dobře,“ usmála se. „Pak teda s tebou alespoň zajedu domů a pomůžu ti balit.“

Během letu v Carib Aviation Partenavia se nic neobvyklého nepříhodilo, snad jen to, že kvůli silnému protivětru přistáli později, než předpokládal, až v půl sedmé večer. Než prošel celní kontrolou, dostal zavazadla a vyřídil formality s British Airways, bylo sedm. Prošel bezpečnostní prohlídkou do čekárny a za dvacet minut nato už hlásili jeho let.

Péče British Airways o cestující první třídy byla dokonalá, jako ostatně vždycky. Od letušky obdržel sklenici šampaňského, pak otevřel kufřík kapitána Friemela a znovu si prohlížel jeho obsah. Tentokrát se nezaměřil na diář, ale na fotografie a dopisy. Ani těm ovšem nerozuměl, spíš ho zaujala fotografie důstojníka Kriegsmarine, zřejmě samotného kapitána Friemela. Uvědomoval si, že to je tvář bývalého nepřítele, ale Baker to tak nevnímal. Ostatně námořníci na celém světě mají před sebou respekt, i když jsou ve válce. Koneckonců mají i společného nepřítele - moře.

Zavřel kufřík a uložil ho do schránky nad hlavou. Zároveň

kapitán oznámil, že letadlo startuje. Baker se pak věnoval čtení několika londýnských novin, kterými bylo letadlo bohatě zásobeno. Pak následovalo jídlo a když letuška odnášela nádobí, upozornila ho, že u každého sedadla je malá obrazovka pro video. Zároveň mu nabídla seznam videokazet, které může shlédnout.

Baker prolistoval seznam - nakonec takhle by mu čas letu uběhl nejlépe - a najednou se zachvěl jako člověk, který uvidí vlastní hrob. V seznamu byl i film, o kterém už slyšel. Německý film *Das Boot*. Podle toho, co o něm věděl, to bylo líčení úděsného života v ponorce v nejhorším období války.

Přemohl vnitřní hlas, který ho varoval, a objednal si ten film, pro jistotu i s velkou skotskou. Personál letadla mezitím stáhl žaluzie, aby ti, kdo chtějí, mohli spát. Baker si nasadil sluchátka, seděl v šeru a díval se na film. Po dvaceti minutách vyžadovala situace další skotskou. Byl to jeden z nejpůsobivějších filmů, jaké kdy viděl.

Za hodinu už toho měl dost. Vypnul video, sklopil opěradlo níž, díval se do stropu a přemýšlel o Korvettenkapitanu Paulu Friemelovi, jeho U180 a o jejich havárii na útesu Thunder Point. Přemýšlel, jak k jejich neštěstí došlo. Za chvíli usnul.

TŘETÍ KAPITOLA

Když v Traversově domě na Lord North Street zazvonil zvonek, bylo právě deset hodin. Garth Travers otevřel dveře a před ním stál v dešti Henry Baker, v jedné ruce aluminiový kufřík, ve druhé své zavazadlo. Plášť do deště neměl, a tak si jen ohrnul límec saka nahoru.

„Vítám tě, Henry,“ řekl Travers srdečně, „pojď rychle dovnitř, než se utopíš!“ Zavřel za Bakerem dveře a vedl ho nahoru: „Předpokládám, že zůstaneš bydlet u mě!“

„Pokud to jde?“

„Ukážu ti pokoj později, teď se pojď nasnídat. Moje hospodyně má dneska volno, takže posnídáš po námořnicku.“

„Stačí mi hrnek kávy,“ prohlásil Baker.

Vešli do velké moderní kuchyně a Travers zapnul elektrickou konvici na vodu. Baker položil kufřík na stůl. „Tak tady ho máš!“

„Neuvěřitelné!“ vrtěl Travers hlavou. Prohlížel podrobně insignie Kriegsmarine a pak vzhledl k Bakerovi. „Můžu?“

„Proto jsem přece přijel!“

Travers otevřel kufřík a zběžně prohlížel dopisy. „Schovával si je na památku, jsou datovány z různých období let čtyřicet tři a čtyřicet čtyři. Vypadá to, že jsou všechny od jeho ženy.“ Pak vzal do ruky fotografie. „Držitel Rytířského kříže? To už byl někdo.“ Vzal do ruky fotografii ženy se dvěma děvčátky, pak si přečetl text na rubu obrázku a povzdechl si: „To je smutné!“

„Co tam stojí?“ vyskočil Baker.

„Moje milovaná žena Lottie a moje dcery lise a Marie, zabitě při bombardování Hamburku 9. srpna 1944.“

„Panebože!“

„Můžu ti snadno zjistit, kdo to byl,“ ozval se Travers. „Mám knížku, ve které jsou uvedeni všichni držitelé Rytířského kříže. Bylo to nejvyšší německé vyznamenání. Udělej kávu a já ji zatím přinesu.“

Travers vyběhl z kuchyně a Baker začal shánět mléko a šálky.

Skončil, právě když se Travers s knihou objevil. Admirál se posadil naproti Bakerovi a natáhl ruku po kávě.

„Tady ho máme,“ konstatoval. „Paul Friemel, Korvettenkapitan, nastoupil u německého námořnictva jako kadet po dvou letech studií medicíny v Heidelbergu.“ Travers pokýval a pokračoval: „Vynikající výkon u ponorkového loďstva. Rytířský kříž obdržel v červenci 1944 za potopení italského křižníku... Tehdy totiž už byli Italové na naší straně. Pak byl pověřen službou na pobřeží v Kielu.“ Protáhl obličej a vzhlédl na Bakera: „Záhada na záhadu, kamaráde! Tady tvrdí, že zahynul při bombardování Kielu v dubnu devatenáct set čtyřicet pět.“

„Ani náhodou!“ uchechtl se Baker.

„Jasně, že ne!“ Travers otevřel diář a začel se do první strany. „Krásný rukopis a snadno čitelný.“ Prolistoval popsanou část a konstatoval: „Některé záznamy jsou dost krátké. Dohromady toho nebude víc než takových třicet stránek.“

„Ty umíš německy perfektně, pokud si vzpomínám, vid’?“

„Jako rodilý Němec, kamaráde,“ pochlubil se Travers. „Moje babička z matčiny strany pocházela z Mnichova. Víš, co udělám? Sednu si s tím k počítači a rovnou to přeložím. Nemělo by mi to trvat dýl než tak jeden a půl hodiny. Udělej si zatím pořádnou snídani, šunka s vejci je v ledničce, chleba tamhle - pak za mnou zajdi!“

Travers odešel a Baker, s pocitem, že všechno je v dobrých rukou a na dobré cestě, se dal do přípravy snídaně. Dokonce dostal i hlad. Během snídaně si přečetl Traversovy Timesy, pak umyl nádobí a asi tak za hodinu se vydal za Traversem do pracovny.

Travers seděl u počítače a prsty mu kmitaly po klávesnici. Otevřený diář měl postavený na malém stojánku po pravé ruce.

„Jak to jde?“ vyzvídal Baker.

„Počkej ještě chvíli, prosím tě!“ řekl Travers nervózně.

Baker pokrčil rameny, usadil se u krbu a začal si číst v časopise, který tam našel. Rozhostilo se ticho rušené jen klapáním klávesnice, až najednou Travers vykřikl: „Panebože! Ne, to je neuvěřitelné!“

„Tak řekneš mi už o co jde?“ dožadoval se Baker.

„Vydrž ještě minutku, už to budu mít!“

Baker byl jako na jehlách, až se konenčně Travers otočil a oddechl si: „Hotovo. Ještě to vytisknu.“

„Je tam něco zajímavého?“

„Zajímavého?“ Travers se uchechtl. „To je slabé slovo. Ale je třeba si uvědomit, že to není oficiální lodní deník, je to jenom privátní líčení podivných okolností, za nichž se uskutečnila jeho poslední mise. Možná, že se tím pokoušel trochu krýt, kdo ví, každopádně to je pěkná bomba! Ted' jde o to, co s tím uděláme dál!“

„Jak to myslíš?“

„Přečti si to a pak si to povíme. Půjdu zatím udělat ještě trochu kávy.“ Travers přistoupil k tiskárně, sklepnul papíry dohromady a podal je Bakerovi. Ten se usadil u krbu a začal číst.

Bergen, Norsko, 30. dubna 1945. Já, Pavel Friemel, jsem se rozhodl vést tento deník především vzhledem k podivným okolnostem úkolu, který mně byl svěřen. Předě dvěma dny jsme vypluli z Kielu na plavidle označeném U180. Ve skutečnosti jde o plavidlo, které bylo během stavby zde v Kielu poškozeno při bombardování v roce 1943. Pokud jsem mohl zjistit, máme číslo lodě, která byla potopena. Rozkazy, které jsem obdržel od velkoadmirála Doenitze, jsou jasné, i když je mi zatěžko jim věřit: mám čekat na pasažéra, který dnes večer přiletí z Berlína. Bude mít u sebe rozkaz psaný Führerovou vlastní rukou. Sám mi řekne, kam se s ním poplavím.

Na tomto místě bylo několik řádek vynecháno a další záznam je z téhož dne večer.

Podle rozkazu jsem čekal na letišti, kde přistál Feiseler Storch. Po chvíli se objevil důstojník v uniformě SS a zeptal se mě, zda jsem Korvettenkapitan Friemel. Při tomto setkání se nepředstavil, ale měl jsem matný dojem, že už jsem ho dřív viděl.

Když jsme dorazili k přístavu a měli jsme nastoupit na loď, vzal mě stranou a předal mně zapečetěnou obálku. Když jsem ji otevřel, zjistil jsem, že obsahuje rozkaz psaný Führerovou rukou, jak se o tom zmínil velkoadmirál Doenitz. Hitlerův rozkaz zněl následovně.

Od Vůdce a kancléře Říše:

Reichsleiter Martin Bormann jedná z mého pověření ve věci nejvyšší

důležitosti pro pokračování Třetí Říše. Bude Vaším přímým nadřízeným a budete se řídit za všech okolností jeho příkazy, jak to vyžaduje Vaše slavnostní přísaha důstojníka Kriegsmarine Führerovi.

Ted' už si vzpomínám, že jsem Bormanna jednou viděl při oficiální příležitosti v Berlíně v roce 1942. Jen málokdo by ho poznal, protože z našich vůdců je nejméně známý. Je menší, než jsem si myslel, má hrubě řezané rysy a trochu příliš dlouhé ruce. Po pravdě řečeno, kdyby ho člověk viděl v montérkách, považoval by ho za dělníka. Reichsleiter chtěl vědět, jestli se podržuji jeho autoritě. Jelikož jsem neměl na vybranou, souhlasil jsem. Pak mi sdělil, že před ostatními důstojníky a před námořníky chce dál vystupovat jako generál Strasser.

1. května. Ačkoliv kajuta důstojníků je nejprostornější na celé lodi, vejdu se do ní jen tři lůžka a jedno provizorní. Přestěhoval jsem se tedy sem a kapitánskou kajutu na levé části zádě jsem přenechal Reichsleiterovi. Je to jediné místo na lodi, kde je jakési soukromí, i když je pouze závěsem oddělené od důstojnické jídelny. Když jsme při večerním přílivu opouštěli Bergen, Reichsleiter za mnou přišel na můstek a sdělil mně, že naším cílem je Venezuela.

2. května 1945. Jelikož loď může používat dieselové motory i pod vodou, chtěl bych plout stále pod hladinou. Ale obávám se, že v severním Atlantiku to bouřlivé počasí asi neumožní. Stanovil jsem kurs směrem na Island, a jakmile se dostaneme do Atlantiku, uvážím znovu situaci.

3. května 1945. Z Bergenu jsem uslyšel rádiem šokující zprávu, že Führer zemřel 1. května chrabrou smrtí v čele našich vojsk bojujících proti Rusům v Berlíně. Předal jsem tu smutnou zprávu Reichsleiterovi, který ji - podle mě - přijal s neuvěřitelným klidem. Požádal mě, abych zprávu oznámil posádce a zdůraznil jim, že válka pokračuje. Hodinu nato jsem obdržel zprávu, že veloadmirál Doenitz vytvořil v Schleswig-Holsteinu prozatímní vládu. Ale pochybuji, že vláda bude mít dlouhé trvání, když Rusové jsou v

Berlíně a Američané s Angličany na druhém břehu Rýna.

Baker byl v té chvíli už zcela ohromen tím, co se dočetl a teď rychle přeskočil několik stran, které se zabývaly pouze zaznamenáváním lodní polohy.

5. května. *Od hlavního velitelství ponorkového loďstva jsme obdrželi rozkaz, že všechny ponorky musí od 08.00 dodržovat příměří a vrátit se do přístavu. Probíral jsem to s Reichsleiterem v jeho kajutě a ten zdůraznil, že byl pověřen Führerem, aby za všech okolností pokračoval v plavbě a ptal se mě, jestli proti tomu nemám námitky. Připadalo mi to jako obtížné rozhodnutí a tak mně navrhl, abych o tom den či dva uvažoval.*

8. května 1945. *Dnes večer jsme rádiem obdrželi zprávu, kterou jsem už očekával. Generální kapitulace. Německo bylo poraženo. Setkal jsem se opět s Reichsleiterem a zatím co jsme o této situaci diskutovali, obdržel jsem kódovanou zprávu z Bergenu, která mně ukládala buď se vrátit, anebo pokračovat k původnímu cíli. Reichsleiter se toho chytil a žádal mě, abych mu umožnil promluvit k posádce pomocí intercomu. Odhalil svou pravou identitu i to, že tímto úkolem ho pověřil sám Führer. Zdůraznil, že v Německu na nikoho z nás nečeká nic dobrého, ale že ve Venezuele máme přátele. Kdo bude chtít, může tam začít nový život, a kdo se bude chtít vrátit do Německa, bude mít možnost. Proti tomu se těžko dalo co namítnout a moje posádka i důstojníci s tím souhlasili.*

12. května 1945. *Pokračujeme na jih. Dneska jsem zachytil vysílání kanadského námořnictva v Novém Skotsku, určené všem ponorkám na moři. Měli jsme nahlásit naši polohu, vynořit se a pokračovat pod černou vlajkou. Kdo tak neučiní, bude zřejmě považován za piráta a může být bez výstrahy napaden. Reichsleiter neprojevil o tuto zprávu zájem.*

15. května 1945. *Zařízení, které umožňuje používat dieselové motory pod vodou a šetřit baterie, je v podstatě vzduchová trubice, která je vynořena ve výšce periskopu. Zjistil jsem, že je-li moře neklidné, a*

nic není neklidnějšího než Atlantik, kulový ventil trubici čas od času náhle uzavře. Když se to stane, motory ještě dále pracují a nasávají vzduch. To se projeví okamžitým poklesem tlaku vzduchu v lodi, což způsobuje posádce velké problémy. Ve třech případech došlo k proražení ušních bubínků, ale na druhé straně, plujeme-li pod hladinou, snižujeme riziko, že budeme objeveni ze vzduchu.

17. května 1945. Ted' už jsme v Atlantiku tak daleko, že riziko prozrazení ze vzduchu je minimální. Proto jsem dnes rozhodl, že budeme pokračovat po hladině. Plujeme Atlantikem nepřetržitě na povrchu a pravděpodobnost, že bychom kohokoliv potkali, je v těchto šířkách minimální.

20. května 1945. Reichsleiter se po většinu cesty s nikým nestýkal a kromě toho, že jí s důstojníky, zůstává ve své kajutě a čte si. Dnes se mě zeptal, jestli může jít se mnou na hlídku. Přišel na můstek, právě když se počasí zhoršilo a prodírali jsme se pěti až sedmimetrovými vlnami. Nicméně vypadal, že se mu to líbí.

21. května 1945. Dnešní noc byla skutečně mimořádná. Reichsleiter se objevil na večeri trochu v náladě. Později mě pozval k sobě a vytáhl z jednoho ze svých zavazadel láhev skotské a trval na tom, že ji vypijeme spolu. Pil zcela bez zábran a vyprávěl o Führerovi a o posledních dnech ve Vůdcově bunkru v Berlíně. Když jsem se ho zeptal, jak se mu podařilo uniknout, řekl mi, že použili třídu Ost-West v centru Berlína jako rozjezdovou dráhu pro malé letadlo. V té chvíli jsme dopili láhev a Reichsleiter se sehnul pod postel pro svůj vak a otevřel ho. Vyndal hliníkový kufřík, jako mají kapitáni Kriegsmarine, položil ho na postel a vyndal z něj další láhev whisky.

V téhle chvíli už byl značně opilý a začal mi vykládat o svém posledním rozhovoru s Führerem, ve kterém ho Vůdce zapřísahal, aby zajistil budoucnost Třetí říše. Řekl mi, že už před lety založilo SS organizaci Odessa Linie pro případ, že by došlo k dočasné porážce. Organizace má zajišťovat únikovou trasu pro důstojníky SS a jiné jednotky, které jsou nepostradatelné pro další boj.

Pak přešel k organizaci Kamaradenwerk pro členy strany. Má po válce zajistit pokračování myšlenek nacionálního socialismu.

Stovky milionů dolarů byly ulity do Švýcarska, Jižní Ameriky a dalších míst a přátelé nacionálního socialismu byli dosazeni na nejvyšší místa v mnoha vládách. Vzal z postele svůj kufřík a vyndal z něj objemný svazek listin. Říkal, že se jmenuje Modrá kniha a že je v ní uvedena řada příslušníků britské aristokracie a řada poslanců, kteří tajně podporovali Führera ve třicátých letech. To samé má i o Američanech. Načež vyndal z obálky papír a rozložil ho přede mnou. Říkal, že to je Windsorský protokol, tajná dohoda, kterou s Hitlerem podepsal vévoda z Windsoru, když pobýval v roce 1940, po pádu Francie, v Estorilu v Portugalsku. Sliboval v ní, že se vrátí na britský trůn, pokud invaze do Británie bude úspěšná. Zeptal jsem se ho, k čemu ten dokument může být dobrý, a jak ví, že je pravý. Rozzuřil se a řekl, že každopádně jsou tady ta jména v Modré knize a že ti lidé udělají cokoli, jen aby se jejich jména nedostala na veřejnost, a že se o svou budoucnost nebojí. Zeptal jsem se ho, jestli si je opravdu tak jistý, a on se rozesmál a řekl, že na anglické džentlmeny je spolehnutí. V této chvíli už byl tak opilý, že jsem mu musel pomoci dostat se do postele. Okamžité usnul a tak jsem se podíval do jeho kufříku. Jména v Modré knize mí nic neříkala, ale Windsorský protokol vypadal věrohodně. Jedinou další věcí v kufříku byl seznam účtů v bankách a Führerův rozkaz. Zavřel jsem kufřík a uložil ho k jeho ostatním zavazadlům.

Baker přerušil čtení, vstal a přešel k oknu. Zároveň se objevil Travers.

„Tady je ta káva,“ řekl Travers. „Už jsi to přečetl?“

„Zrovna jsem u toho, co mu řekl Bormann jedenadvacátého května.“

„Tak to tě to nejlepší teprve čeká, kamaráde. Vrátím se za chvíli!“ dodal a zase zmizel.

25. května 1945. 500 mil severně od Portorika. Počítám, že proplujeme mezi Leewardskými ostrovy průlivem Anegada přímo do Karibského moře. Pak už je to do Venezuely kousek.

26. května 1945. Reichsleiter si mě zavolal k sobě a řekl mi, že než dorazíme do Venezuely, musíme udělat malou zastávku. Požádal mě

o mapu Panenských ostrovů. Pak mně ukázal ostrůvek Samson Cay, jihovýchodně od ostrova St. John v americké části Panenských ostrovů, ale v britských vodách, protože je jen pár mil jižně od Norman Island v britské části Panenských ostrovů. Proč tam chce zastavit, mně neřekl.

27. května 1945. Vynořili jsme se u pobřeží Samson Cay ve 21.00. Je tmavá noc, na pobřeží je několik světel. Reichsleiter mě požádal, abychom ho vysadili na břeh v jednom z nafukovacích člunů. Přikázal jsem staršinovi Schroederovi, aby ho dopravil na břeh. Než odplul, zavolal si mě Bormann do své kajuty a řekl mi, že se má na břehu s kýmisi setkat, ale že z opatrnosti, kdyby se setkání nevyvíjelo jak má, nechává všechny důležité dokumenty na lodi. Zvláště mě upozornil na kufřík, který nechal ležet na lůžku a dal mi zalepenou obálku s tím, že kdyby se nevrátil, najdu v ní detaily o našem cíli ve Venezuele a jméno muže, kterému mám kufřík předat. Řekl mi, ať pro něj pošlu Schroedera v 02.00 a že kdyby na břehu nebyl, mám odplout. Pak se převlékl do civilních šatů a odejel.

„Pořád ještě čteš?“ ozval se ode dveří Travers.

„Poslední záznam!“

Admirál přešel k baru a nalil dvě sklenici skotské. „Napij se,“ podal jednu z nich Bakerovi. „Budeš to potřebovat.“

28. května 1945. Půlnoc. Právě jsem byl na můstku a všiml jsem si, jaké nepřírozené ticho a klid všude zavládly. Ještě nikdy jsem nic takového nezažil. Na obzoru se zablýsklo a slyším vzdálené dunění. Moře ve zdejší laguně je mělké a to mě znepokojuje. Čekám, až spojovací důstojník ověří předpověď počasí.

Několik řádek bylo vynecháno a pak pár kvapně načmáraných vět.

Rádio ze St. Thomasu hlásí hurikán, který se rychle blíží. Musíme se dostat do hlubokého moře, ponořit se a zakotvit. Reichsleiter si bude muset nějak poradit.

„Jenomže se z toho nedostali,“ podotkl Travers. „Hurikán je chytil dřív, než se stačili pořádně ponořit. Zřejmě si rozpárali břicho o ten útes, kde jsi je našel.“

„Zřejmě,“ souhlasil Baker. „Pak je proud posunul až na tu římsu pod skalní převis.“

„A celé ty roky tam byli - zvláštní, že je nikdo nenašel.“

„Ani ne,“ řekl Baker. „Je to hodně ošklivé místo. Nikdo tam nejedí. Příliš daleko pro lidi, kteří se potápějí pro zábavu a ještě ke všemu je to tam dost nebezpečné. A kromě toho, kdyby ten nedávný hurikán neutrl ten skalní převis, nejspíš bych si jich taky nevšiml!“

„Vlastně jsi mi doteď neřekl, kdes je našel!“ protestoval Travers.

„Jo, já vím... To je moje tajemství.“

„Já tě chápu,“ usmál se Travers. „Samozřejmě, ale musím tě upozornit, že jde o mimořádně choulostivou záležitost!“

„Co tím, proboha, chceš říct?“

„Tak za prvé: po všech těch padesáti letech spekulací a dohadů máme v rukou bezpečný důkaz, že Martin Bormann uprchl z Berlína.“

„A dál?“ řekl Baker.

„To není všechno. Víme, že existuje Modrá kniha Hitlerových příznivců tady v Anglii a jsou v ní nejen aristokrati, ale i členové parlamentu plus nějaká jména tvých krajanů. A co je ještě horší, je tu ten Windsorský protokol.“

„Jak to myslíš?“

„Podle diáře to Bormann všechno uschoval ve svém hliníkovém kufříku,“ admirál poklepal na identický kufřík na stole, „který nechal na lůžku v důstojnické části lodi. Dávej pozor: podle posledního záznamu byl Friemel v operační místnosti a ten poslední záznam udělal, když dostal rádiové hlášení o hurikánu. Zastrčil diář do kufříku a zamkl ho, to je záležitost pár vteřin, a pak pokračoval ve snaze zachránit loď. Proto jsi ten kufřík našel v operační místnosti.“

„S tím vším souhlasím.“

„Ale uniká ti jedna podstatná věc: že ten kufřík to přežil!“

„Na co narážíš?“

„Na to, že tyhle kufříky byly konstruovány tak, aby vydržely všechno. Takže ten Bormannův je pořád ještě v jeho kajutě a v něm Modrá kniha, Windsorský protokol, Hitlerovo pověření Bormanna a

čísla bankovních kont. A ujišťuju tě, že i po všech těch letech by údaje, obsažené v z těchto dokumentech, nadělaly pěknou paseku. Obzvlášť Windsdorský protokol.“

„Nerad bych se do něčeho takového zapletl,“ řekl Baker zaraženě.

„To já dobře vím, natolik tě znám. Ale co když tu ponorku najde ještě někdo jiný?“

„Už jsem ti říkal, že tam nikdo nechodí.“

„Ale taky jsi říkal, že se ten převis utrhł a ponorka je teď vidět. Prostě někdo by se tam *mohl* jít potápět, zrovna tak, jako jsi tam šel ty!“

„Moře bylo mimořádně klidný,“ oponoval Baker. „Je to opravdu nebezpečný místo, Garthi, nikdo tam nechodí, věř mi, že to vím! A další věc: místnost důstojníků je na zádi, na levé straně za důstojnicku jídelnou - takhle to stojí ve Friemelově diáři.“

„To souhlasí. Prohlížel jsem si několik ponorek, model sedm. Námořnictvo po válce jednu nebo dvě zabavilo. Kapitánova kajuta je naproti rádiové kabině. Šlo o to, aby z ní byl rychlý přístup do operační místnosti.“

„Jistě, ale to co chci říct je, že se nedostaneš dovnitř. Přední vodotěsné dveře jsou neprodyšně uzavřeny.“

„To se samozřejmě dá čekat. Jestli měli problémy, nechal všechny vodotěsné přepážky uzavřít. To je rutina.“

„Snažil jsem se otočit uzávěrem - ale je úplně zrezivělý. A dveře jsou pevné, žádná šance dostat se dovnitř.“

„Milý Henry, jak víš, kdo bude skutečně chtít, tak se tam dostane.“ Travers chvíli mlčky seděl a mračil se, pak navrhl: „Poslyš, rád bych ten diář ukázal jednomu svému příteli.“

„O koho se jedná?“

„O brigádního generála Charlese Fergusona. Známe se už léta. Možná, že bude mít nějaký nápad.“

„Proč zrovna on?“

„Pracuje v rozvědce. Stojí v čele vysoce specializované protiteroristické jednotky, která podléhá pouze předsedovi vlády. Což je, mimochodem, důvěrná informace.“

„Pak ale tohle není zrovna jeho obor, nemyslíš?“ namítl Baker.

„Prostě bych mu to rád ukázal,“ řekl chlácholivě Travers.

„Uvidíme, co tomu řekne.“

„Dobře,“ souhlasil Baker. „Ale poloha zůstane zatím mým malým tajemstvím.“

„Jistě. Kdybys chtěl, můžeš samozřejmě jít se mnou.“

„Ne, myslím, že se vysprchuju a půjdu se projít. Vždycky jsem po dlouhém letu trochu přešlejš. Můžu se s tím tvým generálem setkat později, kdybys myslel, že to je nutný.“

„Jak chceš,“ souhlasil Travers. „Nechám tě tu hospodařit. Víš, kde co najdeš.“

Baker odešel a Travers našel Fergusonovu přímou linku na ministerstvo obrany.

„Charlesi, tady Garth Travers!“

„Zdravím tě, Garthi! Už jsem tě neviděl, ani nepamatuju!“

Travers přešel ihned k věci. „Charlesi, myslím, že bychom se měli sejít, pokud možno co nejdřív. Dostal se mi do rukou neuvěřitelný dokument.“

„Opravdu? Pak s tím musíme něco udělat! Byls někdy u mě na Cavendish Square?“

„Samozřejmě!“

„Sejdeme se tam za třicet minut.“

Ferguson byl usazen na pohovce vedle krbu, Travers seděl naproti němu. Otevřely se dveře a vstoupil Fergusonův sluha Kim, bývalý seržant z oddílu Ghurků, sloužících v britské armádě. Měl na sobě neposkvrněné bílé sako a na podnose přinášel čaj. Když čaj naservíroval, stejně tiše se zase vzdálil a Ferguson, aniž přerušil čtení, se natáhl pro hrnek čaje. Nakonec odložil překlad a chvíli zamyšleně seděl.

„To jsou teda věci, co?“ ulevil si posléze.

„Takže tomu věříš?“

„Diáři? Samozřejmě! Tedy, předpokládám, že ručíš za svého přítele Bakera. Není to žádný vtipálek nebo něco takového?“

„To rozhodně ne. Byli jsme spolu jako poručíci v korejské válce. Zachránil mi život. Ještě před pár lety byl ředitelem reprezentativního nakladatelství v New Yorku. Mimo to je taky multimilionář!“

„A nechce ti říct, kde to je?“

„To je docela pochopitelné. Je prostě trochu dětinský. Vychutnává pocit, že udělal závažný objev!“ Travers se usmál. „Nakonec nám to poví... Ale co tomu říkáš? I když chápu, že ty asi nejsi ten úplně pravý, za kterým jsem měl jít...“

„Ale to jsi na omylu, Garthi. Protože já pracuju pro předsedu vlády a myslím, že by si to měl přečíst!“

„Jedna věc mi vrtá hlavou,“ podotkl Travers. „Proč Bormann přistál zrovna na ostrově Samson Cay, chci říct, s kým se tam, zatraceně, setkal?“

„Možná, že ho tam měl někdo vyzdvihnout a v rychlém člunu ho někam v noci převézt... Ale můžeme se snadno dozvědět víc. Svěřím to inspektorovi Lanovi. Dělá pro mě rutinní pátrání.“ Uložil překlad diáře zpátky do obálky. „Počkej tu chvíli na mě. Pošlu s tím řidiče do Downing Street. K rukám předsedy vlády. Pak zjistím, za jak dlouho nás přijme.“

Ferguson odešel do pracovny a Travers si nalil další šálek čaje. Bylo chladno a Travers několikrát nervózně přešel po místnosti, pak vyhlédl z okna. Stále ještě pršelo, odporné počasí. Když se otočil, Ferguson byl nazpět.

„Nemá čas až do dvou hodin, mluvil jsem s ním. Ale podívá se na to, jakmile k němu balíček dorazí. Takže my dva si teď dáme oběd u Garricků. Řekl jsem Lanovi, že nás tam najde, kdyby se mezitím o Samson Cay něco dozvěděl.“

„Chce to deštník!“ poznamenal Travers. „Takovýhle dny prostě nesnáším.“

„To vyléčí velký gin s tonikem!“ uklidnil ho Ferguson a otevřel Traversovi dveře.

Po obědě se přesunuli do baru, kde si dali kávu, a tam je také zastihl Jack Lane.

„Jacku, tak jste přece přišel! Něco pro nás máte?“ vítal ho Ferguson.

„Nic pozoruhodného, pane. Samson Cay vlastní americká hotelová organizace jménem Samson Holding. Mají také hotely v Las Vegas, Los Angeles a další tři na Floridě. Ale Samson Cay je zřejmě jejich vlajková loď. Mám pro vás jejich reklamní materiál, vypadá to jako útočiště milionářů.“

Podal jim několikastránkový leták, aby si ho Ferguson s Traversem prohlédli. Obvyklé obrázky bílých pláží, palem a vilek v idyllické přírodě.

„Podle nich to je úplný ráj,“ poznamenal Ferguson. „Mají tam dokonce přistávací dráhu pro malá letadla, vidíte!“

„A kasino, pane.“

„Ale kasino nevypadá nic moc,“ podotkl Travers. „Uvádějí kapacitu jenom sto lidí.“

„Na počtu nezáleží, kamaráde,“ ujistil ho Ferguson. „Jde o to, kolik prachů je ve hře... A co během války, Jacku?“

„Jakýs takýs hotel tam byl odjakživa. Tenkrát ho vlastnil nějaký Američan jménem Herbert, který podnikal v cestovním ruchu. Samson Cay leží v britských Panenských ostrovech, což znamená, že podléhá Tortole - co se týče správy, cla atd. Podle jejich záznamů byl během války hotel prázdný. Občas se tam objevil nějaký rybář z Tortoly, a pak tam byli manželé, kteří se o hotel starali a tím to končí.“

„Moc jste nám Jacku nepomohl, ale každopádně díky, udělal jste, co bylo ve vašich silách.“

„Možná bych vám pomoh víc, kdybych věděl, o co jde.“

„Později se to dozvíte! Teď běžte a dejte se do práce, ať je Británie zase o něco bezpečnější!“ Lane se usmál a odešel. Ferguson se otočil na Traverse.

„A my jdeme taky, kamaráde. Downing Street nás očekává.“

Když vešli do pracovny ministerského předsedy, premiér vstal od stolu a potřásl si s nimi rukou.

„Pane premiére,“ řekl Ferguson, „dovolte, abych vám představil kontradmirála Traverse.“

„Posad'te se, pánové!“ vyzval je předseda vlády a vrátil se za svůj psací stůl. „Je to pozoruhodná záležitost!“

„Řečeno velmi mírně!“ podotkl Ferguson.

„Udělal jste dobře, že jste mě informoval. Nejvíc mě znepokojuje, že by mohlo dojít ke zkompromitování královské rodiny.“ Zazvonil telefon, předseda vlády ho zvedl, chvíli poslouchal a pak řekl: „Pošlete je nahoru.“ Položil sluchátko a otočil se na Fergusona. „Vím, jaké máte problémy s bezpečnostními službami.“

Myslím, že tohle je právě příležitost uvést v život dohodu, podle níž je informujeme o věcech společného zájmu. Dohodli jsme se, že budeme informovat náměstka ředitele Tajné služby Simona Cartera a Sira Francise Pamera!“

„Přesně tak, pane premiére.“

„Jakmile jsem si přečetl ten diář, pozval jsem oba dva sem. Už se s tím materiálem seznámili a teď jdou nahoru.“

Chvilí nato se otevřely dveře a tajemník vpustil dva muže. Simon Carter byl padesátník, menší postavy, s vlasy bílými jako sníh. Nikdy nepracoval jako agent v terénu - byl to jeden z těch lidí, kteří nechali akademické kariéry a sami anonymní, ovládali britskou zpravodajskou službu. Sir Francis Pamer byl vysoký a vždy elegantně oblečený muž, kterému bylo sedmačtyřicet. Tři roky sloužil jako důstojník u Královské gardy a nosil jejich vázanku. Koutkem úst se nepřetržitě mírně pousmíval, což šlo Fergusonovi silně na nervy.

Všichni si vzájemně potřásli rukama a usadili se. „Tak co tomu říkáte, pánové?“ vyzval je předseda vlády.

„Za předpokladu, že to není podvrh, tak je to neuvěřitelná věc!“ ozval se Pamer.

„Tím se vysvětluje ledacos ohledně těch pověstí o Bormannovi,“ podotkl Šimon Carter. „Podle Arthura Axmana, šéfa Hitlerjugend, byl Bormann mezi mrtvými, kteří leželi v Berlíně na silnici poblíž Lehrter Station. Těsně po tom, co se lidi z Hitlerova bunkru pokusili dostat z obklíčení.“

„Takže teď to vypadá, že viděl jenom někoho, kdo se Bormannovi podobal.“

„Zdá se, že to Bormann přežil,“ souhlasil Carter, „a proto taky existuje tolik svědectví z Jižní Ameriky, že ho tam viděli.“

„Simon Wisenthal, lovec prominentních nacistů, tvrdil odjakživa, že je naživu,“ řekl Pamer. „A taky Eichman, než ho v Izraeli popravili, jim řekl totéž. Proč by měl člověk před smrtí ještě lhát?“

„To je jistě pravda, pánové,“ ozval se předseda vlády. „Ale podle mě je otázka co se stalo s Martinem Bormannem čistě akademickou záležitostí. Opraví se pár vět v učebnicích historie a nějakou dobu z toho budou těžit noviny.“

„To Modrá kniha pro ně bude větší sousto!“ otrásl se Carter.

„Milý Simone,“ otočil se ke Carterovi Pamer. „Před válkou tu byla spousta lidí, kterým se různé věci na Hitlerovi líbily. A v tom seznamu jsou taky lidi spojený s Washingtonem!“

„Jo, děti a vnuci všech těch lidí se ti poděkují, až se jejich jména objeví v novinách. A co, k čertu, dělal Bormann na Samson Cay?“

„Dneska je to výletní místo pro boháče,“ řekl Ferguson. „Za války tam byl hotel, ale ten byl trvale zavřený. Ověřili jsme si to v Tortole. Patřil nějakému Američanovi jménem Herbert.“

„Co tam podle vás Bormann chtěl?“ zeptal se Pamer.

„Moje hypotéza je asi takováhle,“ ozval se Ferguson. „Myslím si, že chtěl, aby ponorka pokračovala do Venezuely bez něj. Na Samson Cay si ho měl někdo převzít. Kufřík nechal v ponorce pro případ, že by to nevyšlo. Koneckonců Friemel měl od něj pokyny, co s ním má udělat, kdyby se neobjevil.“

„Tohle všechno je, pánové, velice zajímavé a jistě i důležité,“ řekl předseda vlády, „ale představte si ten skandál, kdyby se veřejnost dozvěděla, že vévoda z Windsoru podepsal pakt s Hitlerem!“

„Osobně se domnívám, že ten takzvaný Windsorský protokol je jenom padělek!“ uklidňoval ho Pamer.

„I to je možné,“ připustil předseda vlády. „Ale už jenom kdyby se o tom veřejně diskutovalo! Myslím, že královská rodina už svůj podíl na skandálech vyčerpala na pár let dopředu!“

Po chvíli ticha se Ferguson podíval na předsedu vlády. „Mám tomu rozumět tak, že se máme pokusit dostat k Bormannovu kufříku dřív, než to udělá někdo jiný?“

„Ano, připadá mně to jako nejrozumnější řešení. Myslíte, že to zvládnete, pane generále?“

Simon Carter okamžitě protestoval. „Pane, musím vás ale upozornit, že ponorka leží v amerických výsostných vodách!“

„No, podle mě bude líp, když do toho naše americké přátele nebudeme vůbec zatahovat!“ řekl Ferguson. „Měli by naprostý nárok na vrak a všechno, co v něm najdou. A představte si, co by dostali za Windsorský protokol, kdyby ho dali do dražby?“

Carter učinil ještě jeden pokus. „Pane premiére, musím znova

protestovat. Čtvrté oddělení má za úkol bojovat s terorismem a podvratnou činností.“

Předseda vlády zdvihl ruku. „Přesně tak. A já si těžko dovedu představit podvratnější činnost, než publikování Windsorského protokolu. Fergusone, naplánujte to a dejte se okamžitě do práce. Budete průběžně informovat mě, Sira Francise a Tajnou službu prostřednictvím náměstka Cartera.“

„Takže zodpovědnost za celou akci je v mých rukách, ano?“ ujistil se Ferguson.

„Stoprocentně! Udělejte, co považujete za nutné.“ Předseda vlády vstal. „A teď mě, pánové, omluvte. Mám další jednání.“

Čtyři muži prošli přísně střeženou brankou přehrazující Downing Street v místě, kde ústí do ulice Whitehall, a na okamžik se zastavili.

„Už mě štvete, Fergusone, vy si vždycky prosadíte svou! Ale koukejte nás hezky o všem informovat! Francisi, jdeme!“ rozčílil se Carter a spěchal pryč.

„Neberte si to tak, generále!“ usmál se Pamer. „Prostě vás nemá rád. Ale já vám přeju dobrý lov!“ Pamer se otočil a spěchal za Carterem.

Travers s Fergusonem šli po Whitehallu a rozhlíželi se po taxi. „Proč vás ten Carter tak nemá rád?“ podivil se Travers.

„Protože příliš často mám úspěch tam, kde on nic nedokázal. A protože stojím mimo tajné služby a zodpovídám se jenom předsedovi vlády. S tím se Carter nemůže smířit!“

„Ten Pamer vypadá sympaticky.“

„To říká řada lidí.“

„Je ženatý?“

„Kupodivu není. Asi se o něj uchází mnoho žen najednou. Jeho rodina patří k nejstarším v Anglii. Myslím, že je dvanáctý nebo třináctý baron. Má nádherný dům v Hampshire, kde žije jeho matka.“

„Jak se tedy dostal ke zpravodajské profesi?“

„Předseda vlády ho jmenoval zmocněncem vlády na ministerstvu vnitra. Má na starosti likvidovat eventuální průšvihy. Jde jenom o to, aby se mně do toho on a Carter moc nepletli!“

„A co Henry Baker - myslíte, že nám poví, kde ta U180 leží?“

„To víte, že jo. Bude muset.“ Ferguson zahlédl taxi a zamával na

něj. „Pojďte, zajedeme k vám a rovnou to s ním probereme!“

Baker se vysprchoval a pak, s ručníkem kolem pasu, se natáhl na postel. Po tom všem cestování byl dost unavený a také vzápětí usnul. Když se nakonec probudil, zjistil, že je něco po druhé hodině. Rychle se oblékl a sešel dolů.

Travers byl stále ještě pryč. Baker otevřel dveře a zjistil, že venku pořád ještě prší. Přesto se rozhodl, že se půjde projít, když už pro nic jiného, tak aby si pročistil mozek. Půjčil si Traversův deštník a starý plášť do deště a vyšel ven. Cítil se odpočatý a dobré mysli - déšť na něj měl vždycky takhle vliv. Také byl pořád ještě příjemně vzrušený z rozruchu, který jeho objev vyvolává. Zabočil k Millbank, na chvíli se zastavil a zadíval se k Victoria Tower Gardens a k Temži.

Z nějakého podivného důvodu se na St. John jezdí - stejně jako v Anglii - po levé straně. A přece toho deštivého odpoledne udělal Baker stejnou chybu, jakou dělají při přecházení mnozí Američané: než vstoupil na vozovku, podíval se doleva. Pak vyrazil přímo před autobus městské dopravy přijíždějící zprava. Jelikož nemocnice Westminster Hospital byla poblíž, ambulance přijela už za tři minuty. Ale stejně to nebylo nic platné. Henry Baker byl mrtev dřív, než dorazili na úrazové oddělení.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Když Jenny Grantová šla ráno po nábřeží na ostrově St. John do své kavárny, bylo chvíli po desáté. Vyběhla po schodech nahoru a vstoupila do baru. Billy právě umýval podlahu, vzhlédl k ní a přátelsky se usmál.

„Dneska je krásně, vidíte? Jestlipak už máte zprávu od Henryho?“

„Nemám, ale ještě je čas!“ Jenny se podívala na hodinky. „Je tam o pět hodin víc, takže teď jsou tam tři odpoledne.“

Na konci baru se objevila Mary Jonesová a zamávala na Jenny. „Máte v kanceláři hovor. Londýn! Anglie!“

„Henry?“ usmála se Jenny.

„Ne, nějaká žena. Vezměte si to a já vám zatím udělám kávu!“

Jenny se kolem ní protáhla do kanceláře a Mary nalila do perkolátoru šálek vody. Pak se z kanceláře ozval zoufalý výkřik. Billy a Mary se na sebe vylekaně podívali a rozběhli se do kanceláře.

Jenny seděla u stolu, v jedné ruce svírala křečovitě sluchátko a dívala se do prázdna. „Co se stalo, děvenko?“ běžela k ní Mary.

„To je policie, Scotland Yard,“ šeptala Jenny. „Henry je mrtvý. Dopravní nehoda.“

Začala tiše plakat a Mary jí vzala sluchátko z ruky. „Haló, jste tam ještě?“

„Ano, jsem,“ řekl klidný ženský hlas. „Je mi líto, že ta dáma u vás je tak rozrušená, ale tyhle věci se nedají říct tak, aby to nebolelo.“

„Samozřejmě, děvenko, máte už takový povolání.“

„Mohla byste zjistit, kde pan Baker v Londýně bydlel?“

„Moment!“ Mary se otočila na Jenny. „Jestli prý nevíte, kde tam bydlel!“

Jenny jim řekla Traversovu adresu.

Bylo něco málo před pátou, když Travers čekal ve vstupní hale márnice na Cromwell Road. Ferguson, který mu volal, aby se s ním

zde sešel, se objevil za pár minut.

„Promiň, že tě zdržuju, Garthi, ale chtěl bych tuhle záležitost urychlit. Kvůli soudnímu ohledání těla musí být provedena pitva a ta nemůže začít, dokud není tělo formálně identifikováno.“

„Mluvil jsem s tou dívkou, která s ním bydlí, Jenny Grantovou. Byl to pro ni hrozný šok, ale rozhodla se, že přiletí, jak nejdřív to bude možné. Měla by tu být zítra.“

„Jistě! Ale nebudeme ztrácet čas,“ Ferguson vytáhl z náprsní kapsy složený list papíru: „Tohle je soudní výnos, kterým se kontradmirál Garth Travers zmocňuje provést úřední identifikaci. Tak se do toho dejme!“

V té chvíli se objevil zřízenec v uniformě. „Pánové, není jeden z vás brigádní generál Ferguson?“

„Ano, to jsem já.“

„Očekává vás profesor Manning. Pojd'te za mnou.“

Místnost, určená k soudnímu ohledání mrtvol, byla zalita namodralým zářivkovým světlem, které se odráželo od bílých stěn. Stály tu čtyři operační stoly z nerez oceli a Baker ležel na nejbližším z nich. Vysoký, hubený muž v chirurgickém plášti stál opodál, za ním dva zřízenci. Travers si znechuceně povšiml, že všichni mají zelené gumové boty.

„Nazdar Same,“ pozdravil lékaře Ferguson. „Díky, žes přišel. Tohle je Garth Travers!“

Manning jim potřásl rukou. „Můžeme už začít? Mám lístky do Covent Garden.“

„Samozřejmě, kamaráde!“ Ferguson vyndal pero a na konec operačního stolu položil formulář. „Kontradmirále Traversi, poznáváte v tomto muži Henryho Bakera, amerického občana z ostrova St. John v amerických Panenských ostrovech?“

„Ano, poznávám.“

„Pak se tady podepište.“ Travers se podepsal a Ferguson podal papír Manningovi.

„Tady to máš, Same. Zbytek je na tobě.“ Pak pokynul Traversovi, aby ho následoval, otočil se a odcházel.

Ferguson zasunul skleněnou přepážku uvnitř svého daimlera, aby řidič nemohl slyšet, o čem s Traversem mluví.

„Ještě jsem se z toho šoku nevzpamatoval,“ podotkl Travers.

„Dostali jsme se teď d'ó dosti zajímavé situace,“ podotkl Ferguson.

„Jak to myslíš?“

„Ohledně polohy U180. Myslíš, že si to tajemství vzal Baker s sebou do hrobu?“

„Už asi ano,“ řekl Travers. „Úplně jsem na to zapomněl.“

„Ale možná, že by ta Grantová mohla něco vědět, ne? Říkal jsi přece, že s ním žila!“

„Ne tak, jak si myslíš,“ ohradil se Travers. „Byl to zcela platonický vztah. Viděl jsem ji jen jednou, když jsem projížděl Miami a zrovna tam s Bakerem byla. Je to velice milé děvče.“

„Doufejme, že to skvělé děvče bude taky vědět to, co potřebujeme,“ podotkl Ferguson.

„A když ne?“

„Pak budu muset něco vymyslet.“

„Jsem zvědav, co tomu teď řekne Carter.“

Ferguson si znechuceně odfrkl. „Asi bych mu měl říct, co se stalo. Aby měl ten blbec pokoj.“ Natáhl se po telefonu a vyťukal číslo inspektora Lanea.

Přesně v téhle chvíli dorazil Francis Pamer v rekordním čase v kabrioletu porsche do svého domu na venkově, v Hatherley Court v Hampshiru. Dům byl ve vlastnictví rodiny Pamerů už pět set let a Francis vždycky vychutnával každou návštěvu. Dnes ale ne, dnes měl na srdci důležitější věci.

Vyběhl po příkrých schodech do prvního patra, kde měla pokoje jeho matka, zaklepal a vešel. Matka ležela ve veliké, nádherné posteli a vedle ní seděla uniformovaná ošetrovatelka. Francisově matce bylo už čtyřiaosmdesát a byla velice křehká a slabá. Teď měla zavřené oči.

„Nečekali jsme vás, pane,“ řekla ošetrovatelka a vstala.

„Já vím. Jak jí je?“

„Nestojí to za moc, pane. Dneska tu byl lékař a říkal, že konec může přijít za tři měsíce - ale i za týden.“

„Můžete si chvíli odpočinout. Potřebuju si s ní promluvit,“ řekl Pamer. Sestra odešla, Pamer se posadil na postel a vzal matku za

ruku. „Jak je ti, mami?“ zeptal se, když otevřela oči.

„Francisi? To jsem ráda, žeš přišel!“ Hlas měla slaboučký.

„Něco jsem tady nedaleko zařizoval, tak jsem si řekl, že se na chvíli stavím.“

„To je od tebe hezké.“

Pamer vstal, zapálil si cigaretu a postavil se vedle krbu. „Dneska jsem si vzpomněl na Samson Cay, mami!“

„Copak, chlapče?. Chceš na dovolenou? Jestli tam pojeděš a potkáš tam toho drahouška Santiaga, tak ho ode mě pozdravuj!“

„Samozřejmě... Jestli se nepletu, tak se Samson Cay dostal do naší rodiny přes tvou matku, vid’?“

„Ano, byl to svatební dar od jejího otce.“

„Prosím tě, řekni mi ještě jednou, jak to bylo se Samson Cay za války!“

„No, hotel byl skoro po celou válku prázdný. Samozřejmě, tenkrát byl ještě malý, byl to jen takový obyčejný dům v koloniálním stylu.“

„A kdy jsme tam vlastně přijeli my dva? Nikdy jsi o tom pořádně nemluvila a já byl příliš malý na to, abych si to pamatoval.“

„Devatenáctého března v pětáctýřicátém. Ty ses narodil v červenci předchozího roku a ty strašné německé rakety VI a V2 pořád dopadaly na Londýn. Tou dobou už tvůj otec nebyl v armádě, ale byl v Churchillově vládě. Byl tam náměstkem ministra, stejně jako ty dneska... Tvůj otec se bál, že útoky na Londýn budou pokračovat, a tak zařídil, abychom my dva odpluli do Portorika a odtamtud pokračovali na Samson Cay... Počkej, teď si vzpomínám, že byl začátek dubna, když jsme se tam konečně dostali. Jeli jsme do Tortoly a odtamtud lodí. Na Samson Cay bydlel jen jeden černošský pár. Moc milí lidé, jmenovali se... Jacksonovi. May a Josef Jacksonovi.“

Hlas se jí vytrácel a Francis se znovu usadil na kraji postele a vzal matku za ruku. „Nepamatuješ se, jestli nás tam někdo navštívil?“

„Jestli nás někdo navštívil?“ Znovu otevřela oči. „Jenom pan Strasser, velice milý člověk. Tvůj otec mně řekl, že se tam možná zastaví... Jednou v noci se tam prostě objevil. Říkal, že ho tam vysadila rybářská loď z Tortoly. Bylo to chvíli předtím, než přišel ten

hrozný hurikán. Dva dny jsme strávili ve sklepech. Měla jsem tě celou tu dobu v náručí, ale pan Strasser si vůbec nestěžoval, byl to takový laskavý pán.“

„Co se stalo pak?“

„Zůstal s námi dost dlouho. Myslím, že do června. Pak přijel tvůj otec.“

„A Strasser?“

„Měl nějaká jednání v Jižní Americe a odejel. Tou dobou už bylo po válce, takže jsme se všichni vrátili do Anglie. Churchill prohrál volby a tvůj otec přišel o místo v parlamentě. Tak jsme bydleli tady... Zemědělství nás moc zklamalo,“ skončila trochu nesouvisle.

„Jednou jsi mi řekla,“ vyptával se dál Pamer, „že otec bojoval v první světové válce v zákopech se Sirem Oswaldem Mosleyem.“

„To je pravda, byli to velcí přátelé.“

„Ale vzpomínáš si na Mosleyovy černé košile? Na britskou fašistickou stranu? Měl s tím táta něco společného?“

„Panebože, to určitě ne. Chudák Oswald! Často za námi jezdil na víkend. Na začátku války ho pak uvěznili! Tvrdili, že je proněmecký! To je hloupost! Byl to velký džentlmen!“ Hlas jí zeslábl, ale pak se naposledy vzchopila. „Byly to moc těžké časy. Bůh ví, jak se nám podařilo udržet tě na Etonu... Měli jsme velké štěstí, že se tvůj otec seznámil s panem Santiagem. Společně změnili Samson Cay k nepoznání. Někdo říká, že to je dneska nejlepší letoviště v celé karibské oblasti. Ráda bych se tam ještě jednou podívala...“

Zavřela oči a Pamer jí zase přikryl ruku. „Spi, mami, to ti udělá dobře!“

Zavřel tiše dveře a sešel dolů do knihovny. Nalil si skotskou a posadil se u krbu, aby si všechno srovnal v hlavě. Obsah diáře ho doslova šokoval a považoval za malý zázrak, že to na něm během setkání s premiérem nikdo nepoznal. Teď už mu ovšem byla pravda - jakkoliv byla nepřijemná - zřejmá. Jeho otec, poslanec, aktivní důstojník a člen vlády, měl důvěrné kontakty s nacistickou stranou a patřil k těm nemnoha, kdo se v roce 1940 těšili na německou invazi do Anglie. Musel se pro nacisty hodně angažovat, jak je zřejmé z té epizody s Bormannem na Samson Cay.

Při tom pomyšlení se Francisu Pamerovi udělalo slabo od žaludku. Dal si další skotskou a nervózně přecházel po pokoji, jehož

stěny lemovala dlouhá řada portrétů jeho předků. Pět set let, jedna z nejstarších rodin v Anglii. On sám byl náměstkem ministra a měl všechny předpoklady dalšího postupu. Ale jestli se Fergusonovi podaří dostat Bormannův kufřík, je vyřízený. Vůbec nepochyboval o tom, že otcovo jméno figuruje v Modré knize nacistických přívrženců. Bude následovat skandál, který ho zničí. Nejenom že se bude muset rozloučit s možností vyššího postavení ve vládě, ale bude muset rezignovat i na své poslanecké křeslo. A pak přijdou na řadu jeho kluby... Zamrazilo ho. Jenomže co může dělat?

Odpověď byla překvapivě jednoduchá. Max - Max Santiago! Max bude vědět, co se dá dělat. Běžel do pracovny a našel číslo hotelu na Samson Cay. Když se dovolal, žádal ředitele Carlose Prieta.

„Carlos? Tady je Francis Pamer.“

„Sire Francis! Co byste potřeboval? Chystáte se nás navštívit?“

„Rád bych, Carlosi. Ale teď potřebuj u nutně mluvit s panem Santiagem. Nevíte, Jede bych ho našel?“

„Ale ovšem. Je v Paříži, v Ritzu. Má tam nějaká obchodní jednání. Za tři dny se vrací do Portorika.“

„Moc vám děkuji, Carlosi!“ Pamer cítil, že mu spadl kámen ze srdce.

Zjistil na informacích číslo Ritzu v Paříži a okamžitě vytákal jeho číslo. Bud' doma, Maxi! Bud' doma! mumlal si pro sebe, když žádal telefonistu v Ritzu, aby ho přepojil.

„Tady Santiago!“ ozvalo se ve sluchátku francouzsky.

„Díky bohu, že jste doma! Tady Francis. Musím s vámi mluvit. Něco se stalo, mám malér. Potřeboval bych, abyste mi pomohl.“

„Klid, Francisi. Uklidni se! Kde jsi?“

„V Hatherley Court.“

„Můžeš být na letišti v Gatwicku v půl sedmé?“

„Myslím, že ano.“

„Dobře. Posílám tam pro tebe letadlo. Povečeříme spolu a povíš mi, co se děje.“

V telefonu klaplo a oněměl. Pamer vytáhl ze stolu pas a svazek cestovních šeků. Pak vyběhl nahoru a otevřel dveře do matčina pokoje. Matka spala. Tiše zavřel a vracel se dolů.

Z pracovny se ozval telefon. Běžel ho zdvihnout a uslyšel

Carterův hlas: „Tady jste. Všude vás hledám. Baker je mrtvý. Zrovna mně volal Ferguson.“

„Panebože!“ řekl Pamer a vzápětí ho napadlo: „To znamená, že teď nikdo neví, kde ta U180 leží?“

„No, Traversovi to Baker určitě neřekl. Ale zítra sem přiletí jeho přítelkyně, nějaká Jenny Grantová. Ferguson doufá, že by to mohla vědět ona. Budu vás infomovat.“

Pamer vyšel z pracovny a ve dveřích z kuchyně se objevila ošetřovatelka. „Odjíždíte, pane Francisi?“

„Naléhavá vládní záležitost, Nelly. Pozdravujte ode me matku!“

Vyšel před dům, nasedl d' o porsche a odjel.

Travers s Fergusonem právě dokončili v admirálově domě na Lord North Street prohlídku Bakerova zavazadla. „Doufám, že jsi nečekal, že najdeš souřadnice toho útesu v kapse jeho saka?“ řekl Travers.

„Už se staly podivnější věci,“ bránil se Ferguson a přešel do admirálovy pracovny. „Tak tohle je ten kufřík, ano?“ ukázal na aluminiový kufřík na stole a když admirál přikývl, dodal: „Tak se na něj podíváme!“

Admirál kufřík otevřel a Ferguson si prohlédl dopis, fotografie a prolistoval diář. „Ten překlad jsi zřejmě dělal tady, vid’?“ ukázal na počítač s tiskárnou.

„Jo, mám ho celý na disketě.“

„A disketa je ještě pořád v počítači?“

„Ano.“

„Bud’ tak hodný, vyndej ji a dej ji do toho kufříku. A jestli máš ten překlad taky na disku, tak ho smaž.“

„Poslyš, Charlesi, nepřeháníš to?“ řekl admirál dotčeně. „To nemluvím o tom, že právně vzato, je ten kufřík Bakerův majetek!“

„Ted’ už ne.“

Travers s nesouhlasným mručením udělal, oč ho Ferguson žádal. „A co bude dál?“

„Ted’ nic. Setkám se s tou mladou dámou a uvidíme, co nám řekne.“

„A pak?“

„To ještě přesně nevím. Ale abych byl upřímný, od tohohle

okamžiku tě to už nemusí zajímat.“

„To jsem si mohl myslet, že mi řekneš něco takového!“

Ferguson ho povzbudivě poplácal po zádech. „Nic si z toho nedělej a pojď se se mnou večer napít! Co třeba v osm večer, v Piano Baru v Dorchesteru?“

Nečekal, až ho Travers vyprovodí, a seběhl dolů na ulici. Tam už na něj čekal daimler se šoférem.

Když se tryskové letadlo s Francisem Pamerem odlepilo od rozjezdové dráhy v Gatwicku, Pamer si nalil sklenici skotské a přemýšlel o Maxi Santiagovi. Věděl, že je Kubánec a že jeho rodina uprchla z Kuby v roce 1959, když se Castro dostal k moci. Křestní jméno Max měla na svědomí jeho matka, která byla Němka. Že byl bohatý, to bylo zřejmé. Vlastnil řadu hotelů už před tím, než se dohodl s jeho otcem, Josephem Pamerem, že vybudují na Samson Bay letovisko. Kolik mu vlastně je teď let? Šedesát sedm nebo šedesát osm, usoudil. Kromě těchto faktů si byl Pamer vědom už jenom toho, že se Santiaga vždycky tak trochu bál. Ale to teď bylo vedlejší. Santiago určitě ví, co by se dalo udělat, a to bylo teď jediné, na čem záleželo. Dopil a četl si *Financial Times*, dokud nepřistáli v Paříži.

Santiago, v tmavém obleku a v kravatě, stál na terase přepychového apartmá hotelu Ritz. Byl to vysoký muž budící respekt. Vlasy měl i přes pokročilý věk tmavé, stejně tak jako bystré a pronikavé oči. Obličej měl výraz muže, který je zvyklý rozhodovat a prosadit svoje.

Když se otevřely dveře a objevil se Pamer, otočil se a šel mu podat ruku. „Milý Francisi, jsem rád, že tě zase vidím! Dáš si skleničku šampaňského? Mám pocit, že ji potřebuješ!“ Jeho angličtina byla dokonalá.

„To mi povídejte!“ řekl Pamer a vděčně přijal sklenici.

„Posaď se a spusť! Tak co se děje?“

Posadili se u krbu a Pamer řekl rozpačitě: „Nevím pořádně, kde začít!“

„Samozřejmě, že na začátku!“

Když domluvil, Santiago seděl a mlčel. „Co tomu říkáte?“ zeptal se Pamer netrpělivě.

„Přinejmenším to je nemilé.“

„Rozumíte, jestli se tohle všechno někdy dostane na veřejnost - Bormann na tom ostrově, moje matka, můj otec...“

„Tvoje matka neměla nejmenší tušení, kdo Bormann je,“ přerušil ho Santiago. „Tvůj otec ovšem ano.“

„Cože?“ vyhrkl Pamer ohromeně.

„Tvůj otec, starý dobrý Joseph, byl celý život přesvědčený fašista. Stejně tak jako můj otec, dobrý přítel generála Franca. Tihle lidé byli, abych tak řekl, všichni propojeni. Tvůj otec měl před válkou velice těsné vztahy s nacistickým Německem - ale to měla spousta lidí z anglických vládních kruhů. A proč taky ne? Který rozumný člověk by se chtěl dožít toho, až se nějaká banda komunistů dostane k moci? Podívej se, co provedli s mou rodnou Kubou!“

„Chcete říct, že můj otec byl ve spojení s Martinem Bormannem?“

„Samozřejmě. Na Kubě se tenkrát na téhle akci taky podílel můj otec. Dovol, abych ti to vysvětlil, Francisi. Mluvíme o Kameradenwerk, organizaci, která měla za úkol zajistit Hnutí v případě, že by bylo v Evropě poražené. Tahle organizace měla - a pořád ještě má - celosvětovou síť. Tvůj otec a můj otec byli jen dvě kolečka v tomhle stroji.“

„Já tomu nevěřím!“

„Francisi, proč myslíš, že si tvůj otec mohl dovolit žít v Hatherley Court? Z čeho asi platil tvoje školné v Etonu? Tři roky v Granadier Guards? Kde na to vzal? Vždyť přišel i o svůj poslanecký plat!“

„Místo něj zvolili toho mizerného labouristu!“ ulevil si Pamer.

„Ale bylo mu - abych tak řekl - umožněno podílet se na jistých obchodních transakcích. Když naše rodina musela utéct kvůli tomu dobytku Castrovi z Kuby, dostali jsme zase přístup k finančním zdrojům ve Spojených státech. Vybudoval jsem řadu hotelů a mohl jsem se podílet na jistých ilegálních, ale velice výnosných obchodech.“

Pamer už dlouho tušil, že Samson Cay se nějakým způsobem angažuje v obchodu s narkotiky a vyděšeně řekl: „O tomhle nechci

nic vědět!“

„Ale rád ty peníze utrácíš, co?“ Santiago se poprvé usmál. „To letovisko, co jsme vybudovali na Samson Cay, se nám moc hodí. Je to skvělá kamufláž: zábava pro boháče a za tou fasádou ideální místo pro jistý druh obchodování.“

„Ale co kdyby to někdo začal vyšetřovat?“

„Proč by to dělal? Samson Holdings je, jak už jméno napovídá, holdingová společnost. To máš jako ty ruské panenky! Jedna společnost uvnitř druhé společnosti. Jméno Pamer se tam nevyskytuje nikde a musel bys jít hodně hluboko, abys našel jméno Santiago.“

„Ale původně to přece patřilo rodině mé babičky.“

„Myslíš Herbertům? To už je ale hodně dávno, Francisi. Podívej, tvoje matka je rozená Vailová. Rodné jméno její matky sice je Herbertová, ale pochybuju, že by tuhle spojitost někdo objevil. Říkal jsi, že Ferguson prověřoval záznamy na Tortole a že mu řekli, že hotel byl za války prázdný?“

„Ano. Nechápu, jak mohli udělat takovou chybu?“

„Ale ten hotel byl fakticky prázdný, Francisi. Tvoje matka se tam objevila až v květnu pětáctýřicet - čtyři, pět týdnů před koncem války. Ale stejně na tom nezáleží! Pověřím své lidi, aby si prohlédli záznamy na Tortole a jestli tam něco je, tak to odstraní.“

„To můžete zařídit?“ řekl Pamer užasle.

„Já mohu všechno, Francisi,“ řekl Santiago skromně. „Teď potřebuju adresu toho admirála Traverse.“

„Lord North Street.“

„Dobře. Pošlu někoho, aby ho navštívil. Ale podle toho, co jsem o Fergusonovi slyšel, předpokládám, že diář už u něj nenajdeme, ani ten překlad.“

„Dají si pozor, vidíte? Myslím, ti vaši lidi,“ děsil se Pamer. „Nerad bych, aby z toho byl nějaký skandál.“

„Skandál budeš mít, milý Francisi, když ty papíry nenajdeme první my. Pošlu taky jednoho svého člověka za tou slečnou, jak se jmenuje?“

„Jenny Grantová.“

„Nechám zjistit, kterým letadlem letí. To bude jednoduchý, bude to buď let z Portorika, nebo z Antiguy.“

„A co pak?“

„No, pak musíme doufat, že nám něco užitečného poví, ne?“
usmál se Santiago.

„Maxi, ale neublížíte jí, že ne?“ řekl Pamer úzkostlivě.

„Francisi, ty ale skutečně nemáš ani trošku charakteru!“ Santiago
vstal a odvedl Pamera ke dveřím. „Počkej na mě u baru. Teď musím
zavolat pár lidem a pak spolu povečeříme.“

Vystrčil ho na chodbu a zavřel dveře.

Když Garth Travers vstoupil v Dorchestru do Piano Baru, byla
tam spousta lidí, ale Ferguson mezi nimi nebyl. Tenhle podnik patřil
k jeho oblíbeným a také ho hned jedna z číšnic srdečně zdravila.
Našel si stůl v rohu, objednal si gin s tonikem a odpočíval. Ferguson
se objevil po čtvrt hodině a přisedl si.

„Dáme si něco lepšího, ne?“ řekl generál a objednal šampaňské.
„Zbožňuju tenhle podnik,“ zadíval se na strop obložený zrcadly. „Je
zcela mimořádný. A ten chlap u klavíru hraje přesně náš druh hudby,
nemyslíš?“

„Jinými slovy, máš dobrou náladu,“ konstatoval Travers. „Co se
stalo?“

„Lane se informoval u British Airways v Gatwicku a zjistil, že to
děvče je na letu 252, který odlétá z Antiguy ve dvacet deset místního
času. V Gatwicku bude pět minut po deváté ráno.“

„Chudák holka,“ řekl Travers.

„Nabídneš jí, aby bydlela u tebe?“

„Samozřejmě.“

„Myslel jsem si to,“ přikývl Ferguson. „Za těchto okolností bude
asi nejlíp, když jí ráno půjdeš naproti ty. Přistavím ti daimlera s
řidičem v půl osmé ráno před dům. Je to sice dost brzy, ale víš, jaký
je pak provoz.“

„To je v pořádku. Chceš, abych ji zavezl rovnou k tobě?“

„Ne, to ne. Nech ji, ať se trochu zabydlí. Bude po tom letu
unavená, můžeme se sejít později.“ Ferguson pak váhavě dodal: „Je
dost pravděpodobné, že bude chtít vidět tělo.“

„Je ještě pořád v márnici?“

„Ne, je u jedné pohřební služby, kterou moje oddělení používá.
Jmenuje se Cox and Son a je na Cromwell Road. Kdyby ho chtěla

vidět, tak ji tam vezmi.“ Přivolał číšnici a objednal další dvě sklenice šampaňského.

„Co to ostatní - ponorka, diář a tohle všechno? Mám s ní o tom mluvit?“

„Ne, nech to na mně!“ Ferguson se usmál a vyzval ho: „Teď to dopij a já tě zvu na večeři!“

Když Jenny Grantová vystupovala v Antigie po schůdkách do letadla, připadala si jako ve zpomaleném filmu. Letuška ji srdečně přivítala v první třídě a hned ji instinkt získaný tréninkem a zkušeností varoval, že tady není něco v pořádku. Doprovodila Jenny k sedadlu a pomohla jí se usadit.

„Nechcete se něčeho napít? Šampaňského, kávy?“

„Koňak by mi docela přišel vhod,“ souhlasila Jenny. „Jeden velký koňak.“

Letuška odběhla a v okamžiku s ním byla zpátky. „Není vám špatně?“ zatvářila se starostlivě. „Nepotřebujete něco?“

„Ne, děkuju,“ řekla Jenny. „Víte, zrovna jsem ztratila nejlepšího přítele jakého jsem kdy měla. Při dopravní nehodě v Londýně, proto tam teď letím.“

Mladá žena soustrastně přikývla. „Nikdo vedle vás nebude sedět, v celém oddíle je jenom šest cestujících. Takže vás nikdo nebude obtěžovat.“ Stiskla Jenny povzbudivě rameno a dodala: „Kdybyste cokoli potřebovala, tak stačí říct.“

„Pokusím se celý let prospat.“

„To by pro vás asi bylo nejlepší.“

Když letuška odešla, Jenny se uvelebila ve sklopeném křesle a přemýšlela o Henrym, jak k ní byl laskavý a jak jí pomohl. Zachránil jí život, vůbec o tom nepochybovala. Ale zvláštní bylo, že ať se teď snažila sebevíc, z nějakého nepochopitelného důvodu se jí nedařilo vybavit si jasně jeho tvář. Cítila, jak se jí oči zalévají slzami.

Daimler předjel dokonce před půl osmou. Travers nechal na stole lístek pro svou hospodyní, paní Mishru, Indku, jejíž manžel měl na nedalekém rohu obchůdek. Vysvětlil v něm, co se stalo, a už běžel dolů k Fergusonově limuzíně. Daimler se rozjel a minul dodávku firmy British Telecom, parkující na konci ulice. Dodávka

nastartovala a přesunula se před Traversův dům.

Z dodávky vystoupil telefonní mechanik s koženou brašnou s náradím přes rameno a jménem Smith vyšitým na levé náprsní kapse pracovní kombinézy. Obešel dům a na dvorku vyšel po schodech k zadním dveřím do kuchyně. Rukou v rukavici rozbil jednu skleněnou výplň, protáhl ruku dovnitř a odemkl si dveře. Za okamžik nato už otevíral přední dveře druhému mechanikovi. Ten měl na kapse kombinézy jméno Johnson.

Jakmile vešli dovnitř, oba mechanici začali systematicky prohledávat admirálovu pracovnu. Věnovali pozornost každé zásuvce, vytahali všechny knihy z polic a snažili se objevit stopu po sejfu, který tam nebyl.

Konečně Smith řekl: „Škoda času, nic tu není. Běž odemknout dodávku!“

Odpojíl admirálův počítač od sítě, popadl ho do náruče a následoval Johnsona ven, kde uložil počítač do vozu. Pak se oba znovu vrátili dovnitř a Johnson řekl: „Co ještě?“

„Běž se podívat, jestli nemá v jídelně televizor nebo video a pak ještě vezmeme tuhle tiskárnu.“

Když se Johnson vrátil do jídelny, Smith právě šrouboval zpátky mluvítko telefonu.

„Ty mu chceš odposlouchávat telefon?“

„Proč ne? Třeba se dozvíme něco, co nám bude užitečný.“

„Je to chytrý? Teda, když máme co dělat s lidmi od rozvědky, to nejsou žádný blbci.“

„Podívej, tohle je pro každého obyčejná vloupačka,“ řekl Smith. „Každopádně Santiago chce nějaký výsledek a s tím chlapem nejsou žerty. A teď vypadnem!“

Admirálova hospodyně, paní Mishra, normálně nepřicházela před devátou, ale jelikož předchozí den měla volno, čekalo na ni prádlo. Rozhodla se proto, že začne časněji. Když zahrnula za roh na Lord North Street, kabát přitisknutý ke svému sáří, aby jí nebylo chladno, uviděla dva muže vycházet z admirálova domu.

„Potřebujete něco?“ spěchala k nim.

Muži se zastavili a otočili se k ní. „Myslím, že ne.“ řekl Smith zdvořile. „Kdopak vy jste, paninko?“

„Paní Mishra, hospodyně.“

„Jeden telefon vám zlobil. Ale už jsme to spravili, uvidíte, že funguje bez problémů.“

Muži nastoupili do dodávky, Johnson sedl za volant a odjeli. „Smůla,“ řekl Johnson.

„Ani ne. Je to Indka, ne? Pro ni jsme prostě dva běloši.“

Smith si zapálil cigaretu a pohodlně se opřel. Tenhle pohled na řeku, když zatáčeli k Millbank, ten se mu líbil.

Jakmile se Jenny Grantová objevila v příjezdové hale, Travers ji okamžitě poznal. Měla na sobě tříčtvrteční tvídový kabát a pod ním bílou blůzu a džíny, vypadala unaveně a měla kruhy pod očima.

„Jenny?“ oslovil ji, když se přiblížila s vozíkem, na němž leželo její zavazadlo. „Vzpomínáte si na mě? Garth Travers!“

„Samozřejmě, pane admirále.“ Pokusila se usmát, ale nevyšlo to.

Zlehka ji vzal za ramena. „Vypadáte unavená, dovolte mi, ať vám vezmu to zavazadlo. Venku čeká vůz!“

Řidič uložil kufr do daimlera a Travers si přisedl dozadu k Jenny. „Předpokládám, že budete bydlet u mě,“ řekl, když se auto rozjelo. „Pokud vám to nebude vadit!“

„To je od vás moc hezké... Chtěla jsem vás taky poprosit, jestli byste mi mohl povědět, jak se to vlastně stalo?“

„Podle toho, co řekli svědci policii, tak se prostě rozhlédl na špatnou stranu a vstoupil přímo pod autobus.“

„Takhle hloupě zemřít!“ ulevila si skoro rozhořčeně. „Víte, chci říct - bylo mu třiašedesát, každý den se potápěl, někdy třeba i za riskantních podmínek a někdy až do čtyřiceti metrů. A pak zemře takhle hloupě a zbytečně.“

„Já vám rozumím. Život se opravdu někdy zvrtné jako špatný vtip... Vezmete si cigaretu?“

„Víte, že ano? Sice jsem před půl rokem přestala kouřit, ale teď v letadle jsem zase začala.“ Vytáhla cigaretu z balíčku, který jí podal, a nechala si ji připálit. Pak váhavě řekla: „Ještě bych měla jedno přání, než se dáme do něčeho jiného.“

„A sice?“

„Chtěla bych ho vidět.“

„Napadlo mě, že to budete chtít,“ přikývl Garth Travers. „Právě

tam jedeme.“

Na pohřební službu vypadalo to místo docela přívětivě: čekárna byla obložená dřevem a všude bylo plno květin. Po chvíli se tam objevil starý pán v černém. „Máte nějaké přání?“

„Vy jste pan Cox? Já jsem admirál Travers a tohle je slečna Grantová. Předpokládám, že nás očekáváte.“

„Samozřejmě,“ zašeptal. „Kdybyste mě laskavě následovali.“

Ze zadní chodby vedly dveře do řady místností. Dveře byly posuvné a vesměs dokořán, takže uvnitř byly vidět rakve na podstavcích a spousty květin. Cox je vedl k poslední kóji. Uvnitř byla jednoduchá mahagonová rakev.

„Jelikož jsem nedostal žádné instrukce, udělal jsem to podle mého nejlepšího vědomí a svědomí,“ řekl.

Odklopil víko a uvolnil gázu, která zakrývala obličej. Henry Baker vypadal velice mírumilovně, oči měl zavřené a obličej bledý. Jenny se dotkla prsty jeho tváře a přitom se gáza poněkud sesula.

„Opatrně, slečno, prosím,“ řekl Cox a pečlivě vrátil gázu na místo.

Jenny se zatvářila nechápavě a Travers řekl: „Víte, musela být provedena pitva. Takový je zákon. Pozítíí bude provedeno soudní ohledání.“

„To je v pořádku,“ přikývla. „Nevadí mu to, je mrtvý. Můžeme už jít?“

V autě jí Travers nabídl další cigaretu. „Jste v pořádku?“

„Naprosto.“ Najednou se usmála. „Víte, Henry byl ten nejvhodnější a nejhlavnější člověk, jakého jsem kdy znala.“ Ztěžka si povzddechla. „Kam pojedeme teď?“

„Ke mně, do Lord North Street. Asi byste se ráda vysprchovala, odpočinula si a tak.“

„Ano, to bych ráda.“

Opřela se, zaklonila hlavu a zavřela oči.

V Lord North Street na ně čekalo překvapení v podobě policejního auta. Hlavní dveře do domu byly otevřeny a tak Travers spěchal nahoru a Jenny za ním. Prošel předsíní a ihned uviděl chaos ve své pracovně. Pak uslyšel z kuchyně hlasy a našel tam paní

Mishru s mladou policistkou.

„Pane admirále!“ vyskočila Mishra, jakmile se objevil ve dveřích. „Hrůza! Takových věcí ukradli: televizi, počítač, tiskárnu... A jak vám rozhrabali celou pracovnu! Ale všimla jsem si jejich jmen na montérkách!“

„Vy jste admirál Travers?“ zeptala se policistka. „Vypadá to jako běžné vloupání. Dostali se sem támhletěmi dveřmi!“ ukázala na vymáčknutou tabulku skla.

„Svině mizerný,“ ulevil si Travers.

„Přijeli v dodávce s nápisem Telecom!“ informovala paní Mishra. „Telefonní mechanici. Viděla jsem je, když odjížděli. Jestli by mě tohle napadlo!“

„To je běžná kamufláž, pane,“ podotkla policistka. „Vydávat se za nějaké řemeslníky.“

„Asi není moc velká naděje, že je chytíte, co?“

„To není, moc pochybuju, že je chytíme. Teď bych vás poprosila o seznam věcí, které postrádáte.“

„Jistě, ale mějte ještě chvíli strpení.“ Otočil se k Jenny. „Mrzí mě to i kvůli vám, Jenny... Paní Mishro, to je slečna Grantová, pár dní tu bude bydlet. Řekněte, prosím vás, řidičovi, ať jí vezme nahoru kufr a pak jí ukažte její pokoj.“

„Samozřejmě, pane admirále.“

Paní Mishra s Jenny vyšla ven a Travers řekl policistce: „Je také možné, že tohle přece jenom není obyčejné vloupání. Takže bych si zavolal, a pak jsem hned u vás.“

„Smith a Johnson,“ řekl Ferguson, „to je povedený.“

„Ale vypadá to jako normální vloupání, pane,“ konstatoval Lane. „Sebrali jenom to, co se dá snadno odnýt a prodat za hotový. Televizi, video a tak.“

„Ale jsou nějak dobře vybavení, nezdá se vám? S vlastní dodávkou Telecomu!“

„Nejspíš ji ukradli, pane. Prověříme to.“

„Štěstí, že jsem od Traverse odnesl ty Bakerovy věci a Traversův překlad a že jsme ten překlad vymazali z paměti počítače. Co kdyby jim náhodou šlo přece jenom o víc, než o televizi?“

„Vážně si myslíte, že by v tom mohlo být něco víc?“

„Zkušenost mě už dávno naučila, Jacku, že shoda událostí nebývá náhodná. Podívejte, jak často asi Travers odchází z domu v půl osmé ráno? Museli ho tedy vidět, že jde pryč.“

„Takže podle vás ty běžný věci sebrali jenom jako kamufláž.“

„Možné to je.“

„Ale jak by se mohli dozvědět, že ten diář vůbec existuje, pane?“

„Jo, to je právě to zajímavé,“ zamračil se Ferguson. „Něco mě napadlo, Jacku. Zajděte do Lord North Street a vezměte s sebou nějakého kamaráda ze Zvláštního oddělení. Někoho, kdo se vyzná v odposlouchávacích zařízeních...“

„Tak, vy si vážně myslíte...“

„Já si nemyslím nic, Jacku. Já jenom uvažuji o všech možnostech. Raději se do toho hned dejte.“

Lane odešel, Ferguson zdvihl telefon a zavolal Traversovi. „Jak se daří návštěvě?“

„Dobře. Nese to docela statečně.“

Ferguson se podíval na hodinky. „Přiveď ji ke mně, na Cavendish Square, kolem půl jedné, ano? Ať už to máme za sebou. Ale nic jí neříkej. Nech to na mně.“

„Spolehni se.“

Travers přešel do jídelny, kde Jenny seděla u krbu a pila kávu. „Je mi moc líto, že jsem vás takhle přivítal.“

„Vy za to přece nemůžete.“

„Půjdeme spolu na oběd, ano?“ posadil se naproti Jenny. „Ale chtěl bych vás předtím ještě seznámit se svým přítelem, generálem Fergusonem.“

Jenny ihned něco vytušila. „Ten také znal Henryho?“

„Ne, přímo ne.“

„Ale něco společného s Henrym to má, že jo?“

Poklepal ji po ruce a řekl chlácholivě: „Všechno má svůj čas, moje milá. Prostě mi důvěřujte!“

Santiago bydlel stále ještě ve svém apartmá v Ritzu, když se mu telefonicky ohlásil muž, který v Londýně vystupoval pod jménem Smith. „Nic tam není, šéfe. A tutově ne to, co jste mi popsal.“

„To se dalo čekat,“ poznamenal Santiago. „Ale za pokus to stálo. Doufám, že to byla čistá práce.“

„Spolehněte se, šéfe. Přesně jako obyčejná vloupačka. A napích jsem telefon, čistě pro případ, že byste si ho chtěl poslechnout.“

„Cože jsi udělal?“ opakoval vztekle Santiago. „Neříkal jsem ti, že jsou v tom namočený lidi z kontrarozvědky? Lidi, který všechno prověřují?“

„Odpusťte, šéfe, myslel jsem, že to je docela dobrý nápad.“

„No dobře, teď už je to stejně jedno,“ řekl Santiago rezignovaně. „Zapomeň na všechny zakázky, který máš, a počkej, až se ti ozvu.“

Jenny seděla naproti Fergusonovi v jeho bytě na Cavendish Square, zatím co Travers stál u okna.

„Takže, jak vidíte, slečno Grantová,“ řekl Ferguson, „soudní ohledání se musí konat a je naplánováno na pozítří.“

„A pak mi vydáte jeho tělo?“

„No, na to mají fakticky právo jeho nejbližší příbuzní!“

Otevřela kabelku a vyndala z ní složený papír, který podala Fergusonovi. „Víte, loni nebo tak nějak, se Henry potápěl na dost náročným místě.“

„Podle mě na to byl už trochu starý, ne?“

„No, každopádně jednoho dne tam... málem zůstal. Došel mu vzduch asi patnáct metrů pod hladinou. Nakonec to dobře dopadlo a dostal se bez následků nahoru. Ale hned pak zašel za právníkem a nechal tam na moje jméno vystavit plnou moc.“

Ferguson si prohlédl listinu. „Pak je to všechno jednoduché. Předám tohle koronerovi a je to.“ Sáhl pod pohovku a vytáhl Friemelův hliníkový kufřík. „Viděla jste někdy tohle?“

„Ne!“ řekla udiveně.

Otevřel kufřík a ukázal jí diář. „Nebo tohle?“

„Ne, nikdy,“ zamračila se. „Co to je?“

„Řekl vám pan Baker, proč vlastně jede do Londýna?“

Podívala se nejprve na Fergusonu, pak na Traverse a zase zpátky na generála. „A proč sem jel podle vás, pane generále?“

„Protože objevil vrak německé ponorky nedaleko St. Johnu. Řekl vám o tom, slečno Grantová?“

„Jo,“ přikývla Jenny, „to mi řekl. Potápěl se a při tom objevil ponorku a v ní kufřík.“

„Tenhle kufřík,“ ukázal Ferguson na stůl. „A tenhle diář byl

uvnitř. Co jiného vám řekl?“

„No... že to je v němčině, takže to nemůže přečíst. Ale že tam rozpoznal jméno Martin Bormann a...“ zarazila se.

„A?“ naléhal mírně Ferguson.

„A vévoda z Windsoru,“ řekla poslušně. „Já vím, že to zní šíleně, ale...“

„Vůbec to není šílené, slečno Grantová... A kde pan Baker tu ponorku našel?“

„To nemám ponětí. To mi neřekl.“

Nastalo ticho a Ferguson pohlédl na Traverse. „Tohle víte zcela jistě, slečno Grantová?“ povzdechl si.

„Samozřejmě, že jo. Řekl mi, že si to chce zatím nechat pro sebe. Víte, byl z toho objevu hrozně rozčilený.“ Zamyšleně se podívala na Fergusona. „Poslyšte, o co tu jde, pane generále? Mají tyhle věci něco společného s Henryho smrtí?“

„Ne, to zcela určitě ne,“ uklidňoval Ferguson Jenny. Pak kývl na Traverse a ten řekl: „Jenny, Henryho smrt byla naprosto náhodná. Máme na to spoustu svědků. Vstoupil přímo pod autobus londýnské městské dopravy. Řídil ho šedesátiletý Londýňan, který má medaili za statečnost z korejské války. Byla to jenom dopravní nehoda.“

„Takže vy nemáte ani ponětí, kde ta ponorka leží?“ ujišťoval se znovu Ferguson.

„Je to důležité?“

„Ano, mohlo by to být důležité.“

„Ne, skutečně to nevím,“ zavrtěla hlavou. „Ale jestli vás zajímá můj názor, tak to je někde... trochu dál.“

„Trochu dál? Co tím chcete říct?“

„Většina lokalit, kde se potápějí turisté ze St. Johnu a ze St. Thomasu, jsou relativně blízko. Je tam sice spousta vraků, ale že by tam mohla být německá ponorka, kterou od konce války nikdo neobjevil,“ zavrtěla hlavou, „to je nesmysl. To je možný jenom jestli je někde stranou, někde daleko.“

„Myslíte - daleko na moři?“

„Ano, tak.“

„Ale kde - to nemáte ponětí?“

„No, víte, já se moc potápění nevěnuju. Musíte se zeptat někoho, kdo se v tom opravdu vyzná.“

„A vy o někom takovém víte?“

„Samozřejmě, Bob Carney.“

„Bob Carney?“ opakoval Ferguson a udělal si poznámku. „Kdo to je?“

„Má licenci na provozování vodních sportů v Caneel Bay a většinu času tráví tím, že učí turisty potápět. Ale on je kromě toho profesionální potápeč a docela známý. Pracoval třeba v Mexickém zálivu jako záchranář na ropných polích. Psali o něm i v časopisech!“

„Takže on je nejlepší potápeč na Panenských ostrovech?“ ujíšťoval se Ferguson.

„V celé karibské oblasti, pane generále!“

„Slečno Grantová, moc vám děkuji za spolupráci,“ řekl Ferguson a vstal. „Vím, že asi nemáte za daných okolností moc chuť k jídlu, ale jíst musíte, a tak si dovoluji pozvat vás a admirála Traverse na večeři!“

Chvilí váhala, pak přikývla. „To je od vás milé!“

„Potěšení je na mé straně,“ řekl Ferguson zdvořile. „Pošlu pro vás vůz v půl osmé.“ Doprovodil je ke dveřím a rozloučil se.

Když asi o půl hodiny později dorazil Lane, Ferguson popíjel čaj a přemýšlel. Inspektor před něj položil černého kovového brouka odposlouchávacího zařízení. „Měl jste pravdu, pane! Tenhle mrňous byl v telefonním přístroji v pracovně.“

„Takže se nám ta věc začíná zamotávat,“ konstatoval Ferguson a prohlížel si kovovou štěnici.

„Podle mě je to jednoduchý,“ řekl Lane. „O tom diáři věděl Baker, protože ho našel. To děvče, protože jí to řekl. Pak jste to věděl vy, premiér - ten má překlad, náměstek ředitele zpravodajské služby a Sir Francis Pamer.“

„Vynechal jste sebe, Jacku.“

„To jo, pane, ale řekněte mi, komu z těch, kdo o tom věděli, stálo za to vybít admirálu Traversovi bejvák?“

„Jacku, už zase ten policejní slang!“ povzdechl si Ferguson. Pak poznamenal: „To je, Jacku, jako pavučina. Mezi všemi těmhle lidmi existuje spousta vazeb a spojení.“

„Takže co podniknete, pane? Ani nevíme, kde ta zatracená ponorka leží. A teď se do toho zamíchal někdo, kdo se neštítí ničeho:

vloupání, ilegálního odposlouchávání...”

„Máte pravdu, ta záležitost dostala úplně novou dimenzi.“

„Možná by teď bylo užitečný, kdybychom do toho tu zpravodajskou službu zapojili.“

„To těžko. Ale až přijdete do kanceláře, zavolejte Carterovi a Pamerovi, že to děvče neví, kde ponorka je.“

„A co dál, pane?“

„Zatím nevím... Budeme tam muset někoho poslat, kdo tu věc pro nás najde.“

„Někoho, kdo se vyzná v potápění?“

„To určitě - a když půjde do tuhého, musí to být stejně velký ničema jako jsou oni,“ Ferguson se zarazil a opravil se: „Ne, musí být horší, než oni.“

Lane se na Fergusona tázavě zadíval a ten se náhle tiše začal smát. „Víte, Jacku, život je někdy opravdu zábavný! Léta jsem strávil tím, abych dostal za mříže chlapa, kterýho srdečně nenávidím, a najednou zjistím, že on je přesně ten, koho potřebuju.“

„Nerozumím vám, pane.“

„Byl jste někdy v Jugoslávii, Jacku?“

„Ne, pane.“

„Výborně, alespoň si rozšíříte obzor. Vyrazíme hned ráno. Ať nám připraví letadlo. A admirálovi Traversovi řekněte, že se omlouvám a posunuji večeři s ním a tou mladou dámou.“

„A kam letíme, pane?“

„Do zámku Kivo. Taky jim řekněte, ať to dohodnou s vrchním srbským velitelstvím. Předpokládám, že s tím nebudou mít žádné potíže.“

PÁTÁ KAPITOLA

Dillon dřímal na posteli, když ho vyburcoval zvuk kroužícího letadla. Chvíli dál ležel a jen poslouchal, jak se mění zvuk motoru během přistávacího manévru. Podle hluku to bylo proudové letadlo. Přešel k zamřížovanému oknu a vyhlédl ven. Už zase lilo a když se rozhlížel po nebi, uviděl, jak se z nízkých mračen vynořil learjet a chystal se přistát na místním letišti. Letadlo obratně dosedlo a rolovalo směrem k zámku, takže si všiml, že na něm nejsou žádné výsostné znaky. Pak mu zmizelo ze zorného pole a tak si zapálil cigaretu a dumal, kdopak to asi je.

Ze zdola k němu dolehl povel a pak střelba z pušek. Vrátil se k oknu, ale obhlédl jen část dvora. Na okamžik se tam ocitlo několik vojáků a dolehl k němu jejich smích. Asi zase obvyklé vyprazdňování cel. Uvažoval, kolik ubožáků tentokrát skončilo u zdi. Ozvala se další dávka smíchu a pak přes dvůr přejel nákladní automobil.

„Tentokrát jsi v pěkný bryndě,“ zamumlal si pro sebe. „Zavání to tady krchovem.“ Šel si lehnout a při cigaretě uvažoval, co bude dál.

V Paříži se Santiago právě chystal na oběd, když zazvonil telefon. Byl to Francis Pamer. „Snažil jsem se k vám dovolat už dřív, ale nebyl jste doma,“ řekl úvodem.

„Obchody, Francisi, obchody. Kvůli nim jsem přece tady. Tak co máš za noviny?“

„Volal mi Carter, že mluvil s Fergusonem. Ten mu řekl, že to děvče taky neví, kde ta ponorka je. O ponorce jí sice Baker před odjezdem do Londýna řekl, ale kde tu zatracenou loď našel, to si nechal pro sebe.“

„A Ferguson tomu věří?“

„Zřejmě ano,“ řekl Pamer. „Alespoň Carter má ten dojem.“

„A co bude Ferguson teď dělat?“

„To nevím. Carterovi jen řekl, že ho bude průběžně informovat.“

„A co to děvče? Kde bydlí?“

„U admirála Traverse na Lord North Street. Zítra bude soudní ohledání mrtvoly. Až bude po něm, Ferguson jí slíbil, že si může odvézt tělo.“

„No dobře,“ řekl Santiago zamyšleně.

„Co si o tom myslíte vy?“

„Myslíš o tom děvčeti? Nevím, možná mluví pravdu. Ale taky může lhát a je jenom jedna možnost, jak se to dozvědět.“

„Jak to myslíte?“

„To je jasný, musíme se jí zeptat. Když se jí pěkně důrazně zeptáme, poví i to, co neví!“

„Panebože, Maxi!“ začal Pamer, ale Santiago ho hned okřikl.

„Ty se prostě starej jenom o to, abys mě přesně informoval, co má Ferguson za lubem. O tu holku se postarám já. Chtěl jsem se původně vrátit zítra do Portorika, ale jeden nebo dva dny tady ještě zůstanu... Mezitím zavolám svým lidem v San Juanu a řeknu jim, aby připravili *Maria Blanco* k vyplutí. Jakmile zjistíme, že se Ferguson chystá k nějaké operaci na Panenských ostrovech, přeplavím se na Samson Cay a uděláme si tam naši základnu.“

„Panebože Maxi,“ zaúpěl Pamer. „Nevím, jestli v tom mám jet s tebou. Jestli to praskne, tak jsem vyřízený.“

„Jenže ono to nepraskne, Francisi, protože já se o to postarám. Vždycky jsem počítal s tím, že budeš sedět ve vládě. Mít za kamaráda ministra v britské vládě je docela užitečná věc. Nemám vůbec v úmyslu nechat si to překazit. Takže buď klidný.“

Santiago zavěsil, chvíli ještě uvažoval a pak vytočil číslo svého domu v San Juanu na ostrově Portoriko.

Dillon ležel na posteli a četl, když v zámku zarachotil klíč a ve dveřích se objevil major Branko. „Á, tady jste!“ řekl spokojeně.

„A kde jste si myslel, že bych mohl být?“ poznamenal Dillon, aniž by se namáhal vstát.

„To zní trochu jako výčitka,“ pohoršil se Branko. „Hlavní je, že jste pořád ještě mezi námi. Člověk by spíš čekal trochu vděčnosti!“

„Co chcete?“

„Někdo vás přišel navštívit. Nedá se říct, že to je kamarád, ale být vámi, tak ho pozorně vyslechnu!“

Ustoupil stranou a Dillon se rozhodl, že se na to posadí. Pak

vstoupili Ferguson a Jack Lane.

„Panenko Marie!“ vyklouzlo Dillonovi. Branko vyšel ven a zavřel za sebou dveře.

„No to mě podržte, Dillone, tentokrát ale spadla klec, co?“ Ferguson oprášil kloboukem jedinou židli v místnosti a posadil se. „Nikdy jsme se ještě zblízka neviděli, ale předpokládám, že víte, kdo jsem.“

„Generál Charles Ferguson,“ přikývl Dillon, „náčelník zatracenýho Čtvrtýho oddělení.“

„A tohle je inspektor Jack Lane, můj pobočník, kterého mi zapůjčilo Zvláštní oddělení Scotland Yardu - takže chápete, že vás nemá rád.“

Lanovi se ve tváři nepohnul ani sval. S rukama zkříženýma na prsou se opíral o zeď, nehybný jako socha. „Opravdu?“ otočil se na něj Dillon.

„Dobře si ho prohlédněte, Jacku,“ řekl Ferguson. „Tak tohle je ten slavný Sean Dillon. Svého času bojovník IRA. Skvělý nájemný zabiják, někdo říká, že dokonce lepší než Carlos zvaný Šakal.“

„Dívám se na něj, pane, a vidím jen obyčejnýho vrahouna.“

„Ne, tenhle je něco extra, Jacku, muž tisíce tváří. Kdyby nevzal do ruky pistoli, mohl z něj být druhý Olivier. Dokáže se člověku změnit před očima. Vzpomínáte si, jak se pokusil vyhodit do povětří předsedu vlády i s celým kabinetem, když během války v Perském zálivu zasedali v Downing Street? Panebože, Dillone, tenkrát jste nám ale dal zabrat!“

„Bylo mi potěšením.“

„Ale teď jste za mřížema!“ připomenul Lane.

„Dvacet let, Jacku, dvacet let se nám ho nepodařilo chytit za límec - a podívejte se, jak dopad!“ Ferguson se rozhlédl po místnosti. „Vy jste se, Dillone, musel snad zbláznit. Kvůli transportu léků pro nemocný a umírající lidi! Vy?“

„Každý má někdy slabou chvíli.“

„A přitom tam byly rakety Stinger - takže jste si ani neprohlídl, co vám to naložili. Nějak nejste ve formě!“

„Tak jo,“ řekl Dillon, „komedie skončila. Co ode mě chcete?“

Ferguson vstal a přešel k oknu. „Před chvílí tam dole stříleli Chorvaty. Slyšeli jsme to, když jsme sem jeli z letiště. A když jsme

vjeli na dvůr, zrovna házeli mrtvoly do nákladáku... Jednoho rána přijdete na řadu i vy,“ otočil se k Dillonovi, „když teď nebudete mít rozum.“

Dillon si vyndal cigaretu a zapálil si. „Chcete říct, že si můžu vybrat?“ zeptal se klidně.

„Dalo by se to tak říct,“ souhlasil Ferguson a znovu se posadil. „Docela dobře střelíte, umíte pilotovat letadlo, mluvíte řadou jazyků, ale ze všeho nejvíc mě teď zajímá to, co jste dělal pro Izrael jako žabí muž. Byl jste to přece vy, kdo vyhodil do povětří ty PLO čluny nedaleko Bejrútu?“

„To říkáte vy,“ prohlásil Dillon vyhýbavě.

„Panebože,“ vyskočil Lane, „proč tady toho parchanta prostě nenecháme shnít!“

„Tak člověče, nebud'te blázen! Byl jste to vy, nebo ne?“

„Jako vždycky - byl,“ připustil Dillon.

„Dobře. Věc se má takhle: mám práci, která vyžaduje člověka vašich kvalit!“

„Jinými slovy: darebáka!“ přerušil ho Lane.

„Sám přesně nevím, jak se to všechno vyvine,“ pokračoval Ferguson nerušeně, „ale může to vyžadovat člověka, který se o sebe dovede postarat, když se situace přiostrí. Jestli k tomu dojde, to se v tyhle chvíli dá těžko odhadnout... Ale co se dá odhadnout s jistotou je, že dříve nebo později to bude vyžadovat velice obratného potápěče.“

„A kde se to má všechno odehrávat?“

„Na amerických Panenských ostrovech.“ Ferguson vstal. „Takže se musíte rozhodnout, Dillone. Buď tady zůstanete a dřív nebo později vás zastřelí, nebo odletíte teď se mnou a s inspektorem.“

„A co tomu řekne major Branko?“

„S tím si nelamte hlavu. Je to hodný mládenec. Matku má v Hampsteadu a tohohle jugoslávského blázince už má dost, čemuž se nelze divit. Zařídím mu politický azyl v Anglii.“

„Je taky něco, co byste nemoh?“

„Momentálně mě nic takového nenapadá.“

„Ale v Británii je na mě vydaný zatykač, to přece víte.“

„Budete zase čistý, moje slovo na to. Sice tím naštvu tady inspektora Lanea, ale takový je život. Samozřejmě, na druhé straně to

znamená, že budete muset dělat to, co se vám řekne.“

„To je jasný!“ Dillon popadl svou leteckou bundu a oblékl si ji.
„K vašim službám.“

„Myslel jsem si, že budete mít rozum,“ řekl Ferguson spokojeně.
„A teď rychle pryč z tohoto odporného místa!“

Lane spal, hlavu pohodlně na polštáři. Dillon právě dočetl diář, zavřel ho a podal zpátky Fergusonovi, který seděl v letadle naproti němu přes uličku.

„Zajímavé,“ řekl Dillon.

„To je všechno, co k tomu řeknete?“

Dillon se natáhl k barové skříňce a vyndal z ní miniaturní skotskou, nalil ji do pohárku z umělé hmoty a dolil vodou. „Co byste ode mě chtěl slyšet? Jistě, smrt Henry Bakera byla nešťastná, ale on sám zemřel šťastný. Objev vraku U180 - to byla určitě největší událost jeho života.“

„Proč myslíte?“

„Každý potápěč, pane generále, sní o tom, že objeví nějaký vrak. Nejlepší by byl samozřejmě vrak nějaký španělský lodi nacpaný zlatými dublony, ale když takový není po ruce, tak poslouží jakýkoliv jiný vrak. Jen ho musíte najít jako první.“

„To myslíte vážně?“

„Vy jste se nikdy nepotápěl!“ zasmál se Dillon. „Jinak byste se neptal! Tam dole, to je úplně jiný svět, je to zvláštní zážitek, kterému se nic nevyrovná.“ Napil se a změnil námět. „Takže to děvče, o kterém jste se zmínil, ta Jenny Grantová, tvrdí, že jí neřekl, kde tu ponorku našel?“

„Přesně tak.“

„Věříte jí?“

„Bohužel jo,“ povzdechl si Ferguson. „Normálně nevěřím nikomu, ale jí ano. Je to svým způsobem neobyčejné děvče.“

„Nachytat se ve vašem věku na hezký kukuč!“ řekl Dillon káravě. „To je vždycky chyba.“

„Nemluvte blbosti, Dillone!“ namíchl se Ferguson. „Je to milé děvče a má něco do sebe - a to je všechno. Ostatně to budete moct posoudit sám, dneska večer jdeme s ní a s Garthem Traversem na večeři.“

„Dobře, dobře,“ souhlasil Dillon. „Ale když neví, kde ta zatracená loď leží, co očekáváte ode mě?“

„Že pojedete na Panenské ostrovy a najdete ji! Není to nic nepříjemného, to vás ujišťuju! Byl jsem před pár lety na ostrově St. John - je to nádherné místo.“

„Budu tam na dovolené?“

„Jenom jako! Ty peníze, které tam utratíte, si budete muset zasloužit.“

„Pane generále,“ namítl trpělivě Dillon, „ale moře je zatraceně velká louže. Máte vůbec ponětí, jak obtížné je najít na dně nějaký vrak? I v karibských vodách, kde je moře průhledný, ho můžete klidně minout, i když od vás je třeba jen třicet metrů!“

„Vy na něco přijdete, Dillone! Vždycky jste něco vymyslel, máte na to talent!“

„Kristepane, když vy ve mě máte takovou slepou důvěru!“ povzdechl si Dillon. „Tak dobře, vezměme to od začátku. Co ta Bakerova smrt? Jste si jistý, že to byla náhoda?“

„Naprosto. Máme na to spoustu svědků. Prostě se podíval na špatnou stranu a pak vlezl rovnou pod autobus. Řidič autobusu za to absolutně nemohl.“

„Dobře, a co to vloupání do domu admirála Traverse? Co to odposlouchávací zařízení?“

„Mělo to vypadat jako obyčejné vloupání - ale ta štěnice všechno změnila,“ přikývl Ferguson. „A intuice mi říká, že nám chce někdo koukat do karet a že za tím je nějaké darebáctví.“

„Ale kdo to může být?“

„Jsem přesvědčený, že na to brzy přijdete.“

„Takže, kdy chcete, abych na ty Panenské ostrovy letěl?“

„Ještě přesně nevím. Počítám tak za den za dva.“

„A kde budu bydlet během ty doby, co se budeme potloukat po Londýně?“

„Požádám admirála Traverse, abyste mohl bydlet u něj. Takže zatím si budete moct vydělat svůj chlebiček tím, že dáte pozor, aby se tomu děvčeti nic nestalo.“ Ferguson si urovnal polštář pod hlavou a dodal. „A teď už buďte hezky zticha, potřebuju si trochu zdřímnout.“

Ferguson zavřel oči a Dillon dopíjel svou skotskou a přemýšlel.

„Jo, Dillone, ještě něco,“ zamumlal Ferguson.

„A sice?“

„Ti lidé z Fehringu, doktor Wegner a ten potrhlý mladík Klaus Schmidt - to jsou jenom amatéři, co to mysleli dobře. Ale ten chlap, co jste se s ním náhodou potkal ve Vídni, Faber? Ten pracuje pro mě. Požádal jsem ho, aby to na vás zahrál. A pak jsem měl dalšího svého člověka, který vás shodil Srbům.“

„Možná tomu nebudete věřit, generále, ale tak nějak jsem si to představoval. Předpokládám, že ty Stingery, to byl váš nápad, ne?“

„Chtěl jsem vás prostě dostat za mříže,“ vysvětlil Ferguson. „A jinak to nešlo.“ Pokrčil rameny. „Samozřejmě, tahle záležitost s tou ponorkou, ta s tím nemá nic společného. Měl jste štěstí, že jsem se dostal do tyhle situace.“

„Jinak byste mě tam nechal shnít.“

„Dřív nebo později by vás zastřelili.“

„No jo, ale záleží teď na tom?“ řekl Dillon filozoficky. „Když to vezmeme kolem a kolem, tak můžeme říct, že to všechno nakonec dobře dopadlo.“ Zavřel oči a za chvíli spal.

Bylo těsně před šestou, venku pořád lilo a v Lord North Street Jenny Grantová dělala čaj. Dillon sedel u stolu a pozoroval ji. Ferguson ho před chvílí představil a pak odešel s Traversem do pracovny.

Jenny se otočila a usmála se: „Nechcete taky udělat nějaký toast nebo něco jiného?“

„Ne, ani ne. Nebude vám vadit, když si zapálím?“

„Vůbec ne!“ Vzala konvici a hrnky a prostřela k čaji. „Vy jste Ir, ale ta vaše irština zní nějak zvláště.“

„Severní Irsko,“ vysvětlil.

„Země IRA?“ Dillon přikývl a Jenny nalila oběma čaj. „Co přesně tady máte za úkol, pane Dillone? Řekla bych, že generál chce, abyste na mě dával pozor, ne?“

„Proč si to myslíte?“

Posadila se naproti němu a usrkávala čaj. „Protože na to vypadáte.“

„A jak byste vy mohla vědět, jak takový lidi vypadají, slečno Grantová?“

„Jenny,“ opravila ho tiše. „Víte, před léty jsem znala spoustu různých lidí. Většinou samé pochybné existence.“ Na okamžik se ponořila do vzpomínek. „Henry mě z toho výtah!“ Vzhledla na Dillona a v očích měla slzy. „A teď už tu není.“

„Ještě šálek?“ natáhl se po konvici. „A čím se ty zabýváš na St. Johnu?“

Zhluboka se nadechla a polkla slzy. „Mám tam kavárničku s barem, *Jenny's Place*. Někdy mě tam musíš navštívit!“

„Víš co?“ usmál se Dillon a napil se, „Já to pozvání беру!“

Travers se vyděsil. „Panebože, Charlesi, IRA? To jsi tedy přehnal!“

„Možná, že jsem to poněkud přehnal, ale já toho darebáka potřebuju. Nerad to říkám, ale on je velice, velice schopný. Jakmile to tady všechno vyřídíme, pošlu ho na St. John. Zatím zůstane tady a dá na vás pozor, kdyby se zase něco neočekávaného přihodilo.“

„No tak dobře,“ souhlasil Travers neochotně.

„Kdyby se na něj to děvče ptalo, tak je to potápěč, kterého jsem najal, aby nám pomohl najít tu loď.“

„Myslíš, že tomu bude věřit? Podle mě je to neobyčejně důvtipná mladá dáma.“

„Proč by tomu nevěřila? On skutečně je - kromě jiného - taky potápěč.“ Ferguson vstal a zároveň si vzpomněl: „Mimochodem, měl se tu zastavit jeden náš člověk a zamontovat ti zpátky do telefonu tu štenici a měl ti tu nechat radiotelefon?!“

„Ano, byl tady.“

Když Ferguson s Traversem vešli do kuchyně, Jenny s Dillonem stále ještě popíjeli čaj. „Takže, vy dva, já se s vámi rozloučím a uvidíme se večer v osm hodin v Savoyi!“ řekl Ferguson a otočil se k Traversovi: „Vyhovuje ti to tak?“

„To ale bude chtít sako a kravatu,“ ozval se Dillon. „Jenomže jediný šaty, který mám, jsou ty, co mám na sobě!“

„Zítra si něco koupíte, Dillone,“ řekl Ferguson unaveně. „Dneska večer vám vypomůže Garth, ano?“ otočil se na Traverse. „Máte našťestí stejnou postavu. Takže zatím na shledanou!“

Venkovní dveře bouchly a Dillon se usmál. „Tenhle člověk je pořád v jednom letu.“

„No tak dobře,“ řekl Travers s přemáháním. „Pojďte se mnou, ukážu vám, kde budete spát a najdeme něco, co si budete moct vzít na sebe.“

Šel ke dveřím, Dillon mrkl na Jenny a běžel za ním.

Nedaleko admirálova domu zabočil falešný telefonní technik, který se nazýval Smith, do postranní ulice, kde parkovala stará dodávka. Zaklepal na zadní dveře a Johnson mu otevřel. Uvnitř ležely různé magnetofony a UHF přijímač.

„Něco novýho?“ zeptal se Smith.

„Nic. Měl jsem to zapnutý celý den. Hospodyně si objednávala nějakou zeleninu a volala opraváře na pračku. Admirál volal do knihovny a objednal si tam knížku a pak volal Army and Navy Club, kvůli nějakému večírku příští měsíc. Je to pěkná otrava. A co ty?“

„Pozoroval jsem barák, před chvílí se tam objevil Ferguson.“

„Víš to jistě?“

„Tutově. Ty fotky, co nám poslal Santiago, jsou velice dobrý. Šel s ním nějaký chlap.“

„Máš ponětí, kdo to je?“

„Ne. Malej blondák. Černá kožená bunda. Ferguson pak odešel sám.“

„Takže, co budeme dělat?“

„Nech nahrávání zapnutý, ráno to projdu, jestli tam není něco zajímavýho. Budu pozorovat ten barák a ty si běž odpočinout. Kdyby šli ven, budu je sledovat a brnknu ti z auta.“

„Fajn,“ souhlasil Johnson. „Já tě pak vystřídám.“

Vylezli z dodávky, zamkli ji a rozešli se.

Když admirál, Dillon a Jenny dorazili do Savoye, Ferguson tam ještě nebyl. Ale stůl byl rezervován a číšník je k němu uvedl.

„Myslím, že si zatím můžeme dát něco k pití,“ navrhl Travers.

Dillon se otočil k číšníkovi, který roznášel nápoje. „Láhev Krugu. Směsku.“ Přátelsky se usmál na Traverse a vysvětlil. „Mám raději směsku, než odrůdové.“

„Neříkejte?“ poznamenal Travers škrobeně.

„Opravdu!“ potvrdil Dillon a nabídl Jenny cigaretu. Měla na sobě bílou blůzu a černou sukni. „Velice ti to sluší,“ řekl a v té chvíli

měl dikci anglického džentlmena ze soukromé školy.

„Můžeš vydržet alespoň pět minut nehrát divadlo?“
poznámala.

„Kristepane, a nebyla by to nuda? Pojd', zatancujeme si.“ Vzal ji za ruku a vedl na parket.

„Víš, že ty taky vypadáš docela k světu?“

„No, to sako mi docela padne, ale ta modrá námořnická kravata k němu moc nejde.“

„To bude asi tím, že nemáš rád instituce, co?“

„Ne tak docela. Když jsem byl tady v Savoyi po prvé, patřil jsem k velice významné instituci. Byl jsem členem Královské akademie dramatických umění.“

„To sis vymyslel!“

„Ne, studoval jsem tam jeden rok a pak mně nabídli místo v Národním divadle. Hrál jsem Lyngstranda v Ibsenově *Dámě z pomorí*. To je ten chlapík, co v jednom kuse chrchlá.“

„A pak?“

„Měl jsem nějaké rodinné závazky. Musel jsem se vrátit do Irska.“

„To je škoda. A co jsi dělal poslední dobou?“

„Letěl jsem s dodávkou léků do Jugoslávie,“ řekl bez váhání.

„Takže ty jseš pilot.“

„Občas. Už jsem dělal kde co. Řezníka, pekaře, dokonce jsem vyráběl i svíčky. Taky jsem dělal potápěče.“

„Potápěče?“ podivila se. „Opravdu? Nehraješ to na mě, že ne?“

„Ne, proč bych to dělal?“

„No, víš, třeba budu vypadat jako cvok, ale kdyby se mě někdo zeptal, co si o tobě myslím, z nějakýho důvodu bych řekla, že jsi voják.“

Dillon se trochu nuceně usmál. „Čím jsem se prozradil?“

„Takže mám pravdu,“ řekla potěšená. „Byl jsi v armádě?“

„Dalo by se to tak nazvat.“

Hudba ustala, odvedl ji ke stolu a omluvil se: „Zajdu se podívat, jaké tu prodávají cigarety.“

„Podívejte, má drahá,“ řekl admirál, když Dillon odešel. „Nemá cenu, abyste se s ním moc přátelila - ten člověk nepatří do vašich kruhů.“

„Ale admirále, nebuďte takový snob!“ Zapálila si cigaretu. „Je na mě moc milý. Nedávno letěl do Jugoslávie s léky. A před tím byl v armádě.“

Travers si odfrkl a vyhrkl: „Jo, u IRA!“

„To není možný!“ zamračila se.

„Nechvalně proslulý!“ pokračoval Travers. „Horší než Carlos. Roky se ho pokoušeli chytit a teď je tady jenom proto, že s ním Charles udělal dohodu, že mu Dillon pomůže. Pojede na St. John a zkusí najít tu ponorku. Vypadá to, že ten mizera je taky potápěč.“

„To není možné.“

Když se Dillon vracel od baru, Ferguson právě přijel a tak došli ke stolu spolu.

„Sluší vám to,“ řekl Ferguson Jenny. „Mimochodem, koroner bude zasedat zítra v půl jedenácté. Jelikož Garth už tělo identifikoval, tak tam nemusíte chodit.“

„Stejně bych tam šla,“ řekla.

„Samozřejmě, pokud je to vaše přání!“

„Jak rychle potom bychom mohli zařídit kremaci?“

„Kremaci?“

„Ano, odvezu si jeho popel,“ řekla tiše. „Nechci mši, Henry byl ateista.“

„Aha,“ pokýval Ferguson hlavou. „No, když vám bude vyhovovat naše firma, tak vám to udělají prakticky hned.“

„Už zítra odpoledne?“

„Myslím, že ano.“

„Dobře, byla bych vám vděčná, kdybyste to mohl zařídit. A jestli budete objednávat, tak bych si dala kaviár, biftek, středně propečený a salát.“

„Ted' hned?“

„Tomu se říká oslavovat život!“ Vzala Dillonu za ruku. „A ráda bych si zatancovala. Člověk nemá často příležitost tancovat s pistolníkem IRA!“

Do malé, dubovými kazetami obložené soudní síně ve Westminsteru se dopoledne dostavilo jenom asi šest lidí. Jenny seděla spolu s Traversem a Fergusonem v lavici v čele místnosti, Dillon, už zase ve své kožené letecké bundě, stál vzadu u dveří.

Nastalo chvilkové zdržení, když kdosi popošel k soudnímu zapisovateli a vyžádal si od něj jakousi listinu. Ve chvíli, kdy odcházel, vešli Smith a Johnson a usadili se nedaleko místa, kde Dillon stál. Oba byli formálně oblečeni, měli sako a kravatu, ale Dillonovi stačil jediný pohled. Po dvaceti letech života na druhé straně zákona měl na tyhle věci čich.

Soudní zapisovatel zahájil jednání tím, že zavolal: „Vstaňte, přichází koroner Jejího Veličenstva.“

Koroner byl starý bělovlasý pán v šedém obleku. To Jenny zaskočilo: očekávala, že bude mít talár. Koroner otevřel spis a řekl: „Toto je neobvyklý případ, což jsem vzal v úvahu a došel k závěru, že není nutná přítomnost poroty. Je brigádní generál Ferguson v síni?“

„Ano, pane,“ řekl Ferguson a vstal.

„Konstatuji, že jste v zastoupení Ministerstva obrany označil tento případ písmenem „D“. Tento soud bere v úvahu, že tak bylo učiněno v zájmu bezpečnosti státu. Přijímám toto označení a nechávám ho zanést do záznamu o tomto případu. Zároveň upozorňuji přítomné zástupce tisku, že zveřejnit podrobnosti o případu označeném jako „D“ je trestný čin, který může být potrestán uvalením vazby.“

„Děkuji vám, pane,“ řekl Ferguson a posadil se.

„Vzhledem k tomu, že výpovědi svědků v této nešťastné záležitosti jsou zcela jednoznačné, mohu případ uzavřít, jakmile bude tělo identifikováno.“

Pokývl Traversovi, který vstal a přešel ke svědecké lavici. Koroner nahlédl do svých lejster. „Vy jste kontradmirál Garth Travers?“

„Ano, pane.“

„V jakém vztahu jste k zesnulému?“

„Byl to můj dlouholetý přítel. Bydlel v mém domě na Lord North Street během návštěvy v Londýně.“

„Vy jste ho úředně identifikoval,“ konstatoval koroner. „Je slečna Jenny Grantová v síni?“ Jenny nejistě vstala a koroner pokračoval: „Mám zde plnou moc vystavenou na vaše jméno. Chcete si vyžádat tělo zesnulého?“

„Chci, pane.“

„Budiž tak a tak přikazuji. Zapisovatel vám vystaví příslušné zmocnění. Slečno Grantová, přijměte soustrast tohoto soudu.“

„Děkuji vám.“

Když se posadila, soudní zapisovatel zvolal: „Vstaňte, koroner Jejího Veličenstva odchází.“

Všichni vstali a koroner odešel. Travers se otočil k Jenny. „Jste v pořádku, Jenny?“

„Ovšem,“ řekla, celá bledá.

„Tak pojďme. Charles šel pro ten příkaz, dohoní nás cestou.“

Přešli kolem Dillona a vyšli na ulici. Smith a Johnson také vstali a vyšli spolu s ostatními, zatím co Ferguson mluvil se zapisovatelem.

Venku svítilo slunce, ale Jenny se celá roztřásla a ohrnula si límec. „Zima,“ zašeptala.

„Možná bychom mohli zajít napít se něčeho teplého!“ navrhl Travers.

Dillon stál venku, přede dveřmi, když se objevil Ferguson. Smith s Johnsonem se zastavili nedaleko autobusové zastávky a Smith si zapaloval cigaretu.

„Znáte támhle ty dva?“ otočil se Dillon na Fergusona.

„Proč? Měl bych je znát?“

V té chvíli na zastávce zastavil autobus a Johnson se Smithem, spolu s několika dalšími čekajícími, zmizeli vevnitř. „Pane generále, přežil jsem všechny ty léta, protože jsem věřil svému instinktu. A ten mi teď říká, že ti dva jsou darebáci. Co tu vlastně na tomhle jednání dělali?“

„Můžete mít pravdu, Dillone. Ale na druhé straně je spousta lidí, kteří chodí na soudní jednání všeho druhu čistě pro zábavu.“

„To je nějaká novinka.“

K chodníku zajel daimler a Jack Lane se k nim připojil. „Všechno proběhlo hladce, pane?“

„Ano, Jacku,“ Ferguson mu podal soudní výnos. „Dejte to starému Coxovi, že bychom rádi, aby tu kremaci provedli dneska odpoledne. Co takhle ve tři?“ pohlédl na Jenny.

„Proč ne,“ přikývla a zbledla ještě víc.

„Taks to slyšel,“ řekl Ferguson Laneovi. „Mimochodem, uvnitř byli dva muži, kteří se Dillonovi nelíbili.“

„Co se mu na nich nelíbilo?“ zeptal se Lane, aniž by vzal

Dillonovu přítomnost na vědomí. „Měli na hlavě černý klobouky?“

„Kristepane,“ ušklíbl se Dillon. „To byl fór!“

Lane se zamračil, pak vyndal z kapsy obálku a podával ji Fergusonovi. „Jak jste si přál, pane.“

„Tak mu to dejte!“

Lane vrazil obálku Dillonovi do ruky a utrousil: „Ne že byste si to zasloužil.“

„Copak to tam máme?“ otvíral Dillon obálku.

„Potřebujete nějaké šaty, ne?“ vysvětlil Ferguson. „Máte tam bankovní kartu na tři a půl tisíce liber.“

Dillon vyndal z obálky přívětivě vypadající kus umělé hmoty. Byla to platinová karta American Express na jeho jméno. „Panenko Maria, nepřeháníte to trochu, pane generále?“

„Doufám, že vám to nestoupne do hlavy. Patří to jen k postavě, kterou budete představovat. Až bude vhodná doba, tak vám povím víc.“

„Dobře,“ přikývl Dillon. „Takže já teď zmizím a půjdu utrácet.“

„A nezapomeňte si koupit pár kufrů,“ dodal Ferguson. „Budete je potřebovat. Nekupujte si nic teplého, touhle dobou je tam pěkné horko. A jestli to od vás není příliš velká oběť, zkuste ze sebe udělat džentlmena.“

„Počkej, půjdu s tebou!“ zavolala za ním Jenny. Otočila se k oběma zbývajícím mužům. „Půjdu s ním. Nemám nic na práci a aspoň mi to líp uteče.“

Utíkala za Dillonem a Travers řekl: „Co tomu říkáš?“

„Neboj se, je to správná holka a dovede se o sebe postarat!“ uklidňoval ho Ferguson. „Takže do práce!“ vyrazil k autu.

Během jízdy po Whithallu k ministerstvu obrany zazvonil v daimleru telefon. Lane, který seděl na sklápěcím sedadle zády k řidiči, vzal sluchátko, pak se podíval na Fergusonu a zakryl mluvítko rukou.

„To je Carter, pane generále. Chtěl by vědět, co je nového v naší věci. Jestli byste se se s ním a s Pamerem nesešel v parlamentě. Odpolední čaj na terase.“

„Ve tři je kremace,“ podotkl Ferguson.

„To můžu zařídit já,“ ozval se Travers. „Ty u toho být nemusíš!“

„Ale já bych tam rád šel,“ zavrtěl Ferguson hlavou. „Sluší se to, a pak, to děvče potřebuje vidět, že není samo.“ Otočil se k Laneovi: „Mezi půl pátou a pátou, dřív to nepůjde.“

Lane potvrdil schůzku a Travers řekl pochvalně: „Koukám, že si je předcházíš, Charlesi!“

„Předcházím?“ uchechtl se Ferguson. „Vezmu s sebou Dillona a řeknu jim, kdo to je. Dovedete si to představit? Sean Dillon, Carlos dnešních dnů, na terase parlamentu. Už se nemůžu dočkat, až uvidím, jak se bude Simon Carter tvářit!“ rozesmál se.

Dillon s Jenny se vypravili do obchodního domu Harrods. „Slyšelas to? Mám se pokusit vypadat jako džentlmen. Co navrhuješ?“

„Pěkný oblek, nějaký univerzální - nejspíš šedý. Pak nějaké hezké, volné, plátěné sako a kalhoty, touhle dobou je na St. Johnu opravdu horko.“

„Předávám ti velení!“ řekl poslušně.

Skončili nahoře v restauraci, spolu se dvěma kufry plnými oblečení. „Je to zvláštní pocit takhle kupovat celou výbavu,“ konstatovala Jenny. „Ponožky, košile, spodní prádlo. Co jsi prosím tě nosil doted?“

„Řekněme, že jsem musel opustit své bydliště trochu nakvap.“ Zamával na číšníka a objednal dvě sklenice šampaňského a chlebičky s uzeným lososem.

„Šampaňské, to je tvoje, co?“

„Jak jeden slavný muž řekl,“ usmál se Dillon, „jsou jenom dvě věci, které tě v životě nezklamou: šampaňské a míchaná vajíčka.“

„To je hloupost,“ nesouhlasila. „Míchaných vajíček máš plné zuby pěkně brzo. A vůbec, co lidi? Na ty se spolehnout nejde?“

„Nikdy jsem neměl pořádnou příležitost to zjistit. Moje matka umřela při porodu, a jelikož jsem byl první na řadě, neměl jsem nikdy ani sestru ani bratra. Pak jsem byl herec - ti mají přátel málo. Průměrný herec by klidně zastřelil svou babičku, kdyby z toho koukala dobrá role.“

„Vynechal jsi otce. Žije ještě?“

„Ne, zastřelili ho v Belfastu v jednámdesátém. Připletl se do cesty britské vojenské hlídce a ta ho zastřelila.“

„Takže jsi vstoupil do IRA?“

„Tak nějak.“

„Bomby a střelení - myslel sis, že se to tím vyřeší?“

„Jeden velký Ir, který stál v čele irského boje za svobodu ve dvacátých letech, se jmenoval Michael Collins. Jeho oblíbeným rčením bylo to, co kdysi řekl Lenin: cílem terorismu je šířit teror. Je to jediná možnost, jak může malý národ bojovat s velkým a mít nějakou naději, že vyhraje.“

„Musí existovat i nějaká lepší možnost,“ nesouhlasila. „Lidi jsou ve své podstatě slušní. Vezmi si například Henryho. Byla jsem troska, nadrogovaná jsem šlapala ulice v Miami a každý chlap mě moh mít, když na to měl. A pak přišel Henry Baker, slušnej a hodnej chlap. Nechal mě vyléčit z drogový závislosti, vzal mě na St. John, abych s ním bydlela a pomoh mi postavit se na vlastní nohy.“ Málem se rozplakala. „A nikdy za to nechtěl ani to nejmenší. V životě se mě ani nedotkl. Není to neuvěřitelný?“

Dillon, který byl celý život na útěku a potíže na něj číhaly za každým rohem, neměl na ženy mnoho času. Čas od času se mihly jeho životem, aby ulevily jeho potřebám, ale nic víc a on ani nikdy nic jiného nepředstíral. Ale teď, když seděl naproti Jenny Grantové, cítil najednou zvláštní pohnutí a sympatie, které nikdy předtím nezažil. *Kristepane, Seane, měj rozum, ne aby ses do ní zamiloval!* přikazoval si. Nicméně ji vzal za ruku a tiše řekl: „To přebolí, děvče moje, všechno přebolí. Je to jedna z mála jistot v tomhle mizerném světě. A teď si vezmi chlebiček, uvidíš, že ti udělá dobře.“

Krematorium bylo v Hampsteadu, budova z červených cihel, která nezastírala svou funkci, ale zároveň byla obklopena celkem půvabným parčíkem. Byly tam topoly, záhony růží a spousta dalších květů všech možných barev. Když daimler s Dillonem vedle řidiče, Traversem, Fergusonem a Jenny Grantovou přijeli, Cox, celý v černém, je už očekával na schodech před budovou.

„Jelikož jste nechtěli žádný obřad,“ pravil Cox Fergusonovi, „je rakev už na svém místě. Možná by se mladá dáma chtěla ještě naposledy na zesnulého podívat?“

„Ne, děkuji,“ řekla Jenny.

Následovala Coxe, přičemž Travers jí chlácholivě držel ruku na

rameni. Ferguson s Dillonem šli za nimi. Obřadní síň byla velice prostě zařízená, pár řad židlí, řečnický stolek, na zdi kříž. Rakev stála na podstavci zahaleném v sametu a její čelo mířilo ke stěně zakryté závěsem. Ukrytý magnetofon hrál tiše tklivé melodie, které měly tišit bolest. Bylo to velice tísnivé.

„Chtěla byste se znovu podívat na zesnulého?“ nevzdával se myšlenky Cox.

„Ne, děkuji. Chtěla jsem se s ním jenom rozloučit.“

Cox stiskl tlačítko na zdi a rakev rozhrnula závěs a zmizela za ním. Jenny ani neplakala.

„Co je tam za tím závěsem?“

„Místnost s pecemi,“ řekl Cox rozpačitě.

„Kdy mi můžete vydat jeho popel?“

„Později odpoledne. Máte nějaké určité záměry? Někteří lidé si přejí rozhodit popel v té překrásné zahradě. Ale máme také urnový háj, kde může být urna vystavena s příslušným nápisem.“

„Ne, odvezu si popel pryč.“

„To ale nebudeme moci zařídit hned, bohužel, nějakou dobu to trvá.“

Travers se vmísil do hovoru. „Možná, že byste mohli popel ve vhodné nádobě dodat do mého domu,“ navrhl a rozpačitě dodal: „Lord North Street.“

„Samozřejmě,“ slíbil Cox a otočil se k Jenny. „Předpokládám, že se vrátíte zpět na Panenské ostrovy, že? Dodáme vám vhodnou urnu.“

„Děkujeme,“ řekl Ferguson. „Můžeme už jít?“

Zatímco Travers a Jenny sestupovali pomalu po schodech k čekajícímu daimleru, Dillon se před budovou zastavil a rozhlédl. Nedaleko příjezdové cesty parkovalo auto a za ním zahlédl stát Smithe. Díval se směrem ke krematoriu. Dillon ho poznal okamžitě, ale v téže chvíli Smith nastoupil do vozu a auto vyrazilo pryč.

Když se Ferguson vynořil z obřadní síně, Dillon poznamenal: „Jeden z těch chlapů, co byli u soudu, stál před chvilkou támhle. Zrovna odjeli.“

„Neříkejte? A máte číslo?“

„Z tohohle úhlu jsem neměl šanci ho uvidět. Myslím, že to byl

modrý renault... Nevypadáte, že by vás to znepokojovalo.“

„Proč bych se měl znepokojoval? Na to mám teď přece vás. Teď buďte tak hodný a vlezte si do auta.“ Když se daimler rozjel, poklepal Jenny na rameno: „Jste v pořádku, děvenko?“

„Jistě, nebojte se.“

„Přemýšlel jsem o té ponorce,“ pokračoval Ferguson. „Když Henry nic neřekl vám - nenapadá vás někdo jiný, komu by se s tím mohl svěřit?“

„Ne,“ řekla s jistotou. „Když to nechtěl říct mně, tak to neřekl ani nikomu jinému.“

„Ani nějakému jinému potápěči? Chci říct, určitě měl nějaké přátele, kteří se taky potápí, třeba by nám někdo z nich mohl pomoci?“

„No, samozřejmě je tu Bob Carney,“ připustila. „To je ten potápěč, o kterém jsem s vámi už mluvila. Panenské ostrovy zná jako svoje boty.“

„Takže, kdyby nám někdo mohl pomoci, tak nejspíš on.“

„To ano, ale moc bych s tím nepočítala,“ usmála se Jenny. „Víte, je to tam všude samá voda.“

Daimler zabočil do Lord North Street a zůstal stát. Travers se vysoukal ven a podal Jenny ruku, aby jí pomohl vystoupit. Ferguson zevnitř zavolal: „Máme s Dillonem ještě nějakou práci, uvidíme se později.“

„Copak?“ otočil se udiveně Dillon.

„Mám schůzku s náměstkem ředitele Tajné služby a náměstkem ministra vnitra jménem Sir Francis Pamer. Máme se sejít na terase parlamentu, protože se ode mě očekává, že je budu informovat o svých plánech. Napadlo mě, že když vás vezmu s sebou, mohla by být legrace. Koneckonců, Simon Carter se už léta snaží, aby si s vámi promluvil.“

„Panenko Maria,“ zavrtěl Dillon hlavou, „vy jste ale zlomyslný chlap, generále.“

Ferguson vzal telefon a vytůkal Laneovo číslo na ministerstvu obrany. „Jacku, napište si: Bob Carney, Američan, trvalé bydliště St. John, nyní potápěč. Všechno, co na něj seženete. Možná ti pomůže CIA.“

Když položil sluchátko, Dillon řekl: „A co máte za lubem teď,

pane generále?“

Ale Ferguson neodpověděl. Překřížil si ruce na břichu a zavřel oči.

ŠESTÁ KAPITOLA

Parlament je občas označován za nejexkluzivnější klub v Londýně. Spolu se svou horní komorou, Sněmovnou lordů, disponuje totiž dvaceti šesti restauracemi a bary, které svorně prodávají jídlo a pití, jež je dotováno.

Před vchodem do parlamentu je vždycky fronta, na jejíž pořádek dohlížejí policisté. Nestojí v ní jenom turisté, ale i zástupci volebních okrsků, kteří mají schůzky se svými poslanci. Ať už tedy jdete navštívit parlament z jakéhokoliv důvodu, musíte si pořadí vystát, bez ohledu na svoje postavení - a z toho důvodu teď i Ferguson a Dillon trčeli ve frontě a jen zvolna se posouvali vpřed.

„Alespoň že vypadáte důstojně,“ konstatoval Ferguson při pohledu na Dillonovy šedé flanelové kalhoty a dvouřadové sako.

„Díky vaší kartě Amex,“ podotkl Dillon. „U Harrodsů se mnou jednali jako s milionářem.“

„Neříkejte? Ale uvědomujete si, doufám, že ta vázanka, kterou nosíte, je vázanka Královského gardového pluku,“ konstatoval odměřeně Ferguson.

„Samozřejmě. Nechtěl jsem vás zklamat, pane generále,“ ujistil ho Dillon. „Je to přece váš rodný pluk.“

„Parchante drzej!“ ulevil si Ferguson, právě když dorazili k místu, kde několik urostlých policistů prověřovalo návštěvníky. Ferguson oznámil účel návštěvy a ukázal svou průkazku.

„To se mi líbilo,“ liboval si Dillon. „Všichni měli alespoň dva metry, jak se dřív na policajty slušelo.“

Dorazili do vstupní haly, kde čekali návštěvníci, kteří měli schůzku se svými poslanci. Všude bylo strašně lidí. Ferguson se vydal chodbou ke schodišti, až se dostali ke vchodu na terasu s výhledem na Temži.

I tady byla spousta lidí. Řada z nich jen seděla, popíjela a dívala se na řeku: nalevo Westminsterský most a dál, podél řeky, Victoria Embankment. Podél zábradlí stála řada vysokých viktoriánských luceren. Koberec, vypadající stoprocentně synteticky, byl zelený, ale

o kus dále se změnil v červený, přičemž rozhraní bylo výrazně označeno.

„Proč ta změna barvy?“ zeptal se Dillon.

„V dolní komoře je všechno zelené,“ vysvětlil Ferguson. „Koberce, kůže na křeslech. Ve Sněmovně lordů je zase všechno červené. Ta druhá část terasy patří Sněmovně lordů.“

„Kristepane, generále, vy Angličani se ale v těch třídních rozdílech opravdu vyžíváte.“

Dillon si zapaloval cigaretu a Ferguson řekl: „Támhle je vidím! Buďte tak hodnej, a chovejte se slušně!“

„Budu se snažit,“ slíbil Dillon.

„Tady jste!“ přivítal je Simon Carter. „Už jsme vás hledali.“

„Lidí jako máku,“ konstatoval Pamer. „Jako kdyby tady dávali něco zadarmo... Tak co je nového, pane generále? Jak si stojí naše věc?“

„Pojďme se někam posadit a já vám to vylíčím. Tady Dillon to teď vezme do ruky.“

„Dobře,“ souhlasil Pamer. „Na co máte chuť? Čaj?“

„Spíš bych se něčeho napil,“ prohlásil Ferguson. „A taky mám málo času.“

Pamer je vedl k baru a v rohu terasy objevili prázdný stůl. Spolu s Carterem si objednal džin s tonikem, Ferguson si dal skotskou. Dillon se zeširoka usmál na číšníka a řekl: „Já si dám irskou whisky s vodou, jestli máte, tak Bushmills.“

Dal si záležet, aby severoirský akcent zazněl co nejzřetelněji a Carter se zamračil. „Říkáte Dillon? Pokud vím, tak jsme se ještě nesetkali, že ne?“

„Ne,“ přisvědčil Dillon přátelsky. „Ačkoliv jste se dost snažil, pane Cartere. Já jsem Sean Dillon.“

Carter zbledl a otočil se na Fergusona. „To má být nějaký špatný vtip?“

„Vůbec ne.“

Carter se odmlčel, než číšník položil na stůl pití, a pak pokračoval: „Sean Dillon? *Ten Dillon*? A vy, Fergusone, přivedete takovýho parchanta sem, do tohoto místa? Chlapa, kterýho Tajná služba léta honí?“

„Teď pracuje pro Čtvrté oddělení,“ prohlásil klidně Ferguson.

„Všechno se děje na mou zodpovědnost. A teď bychom mohli přistoupit k věci, ne?“

„Fergusone, tohle jste přehnal!“ zuřil Carter.

„Ano, to slyším dost často, ale teď k naší záležitosti. Co se událo, je ve zkratce tohle: došlo ke vloupání do domu admirála Traverse, které mohlo být pravé, ale také mohlo být jenom předstírané. Každopádně jsme našli v telefonu odposlouchávací zařízení, což by svědčilo o tom, že na případu pracuje ještě někdo jiný. Dělá na tom někdo pro vás?“ otočil se na Cartera.

„Samozřejmě, že ne. Jinak bych vám to řekl.“

„Zajímavé. Když jsme se zúčastnili soudního ohledání, Dillon tam zahlédl dva muže, kteří mu byli podezřelí. Uviděl je znova, když jsme byli v krematoriu.“

„Ale kdo by to mohl být?“ zamračil se Carter.

„To ví bůh, ale je to další důvod, abych ten případ svěřil Dillonovi. A konečně: to děvče trvá na tom, že neví, kde ponorka leží.“

„Věříte jí?“ vložil se do hovoru Pamer.

„Věřím,“ řekl Dillon. „Ta neumí lhát.“

„Vy byste to ovšem poznal,“ zdůraznil Carter.

Dillon pokrčil rameny. „Proč by nám měla lhát? Jaký by k tomu mohla mít důvod?“

„Ale přece něco vědět musí,“ prohlásil Pamer. „Alespoň něco, co by nám mohlo pomoci!“

„Kdo ví?“ řekl Ferguson. „Zatím musíme pokračovat tak, jako kdyby prostě nevěděla nic.“

„Takže co plánujete teď?“ řekl Carter.

„Dillon poletí na St. John a pokusí se dostat se dál odtamtud. Děvče se zmínilo o potápěči, který se jmenuje Carney, Bob Carney, který byl Bakerův dobrý přítel. Zřejmě to tam zná jako své boty. To děvče nás s ním může seznámit a přesvědčit ho, aby s námi spolupracoval.“

„Ale žádnou jistotu, že tu zatracenou ponorku najde, stejně nemáme!“

„Prostě to zkusíme a uvidíme, ne?“ Ferguson se podíval na hodinky. „Musím už jít.“

Ferguson vstal a ostatní ho následovali. Na okamžik se zastavili

na kraji terasy nad řekou. „Takže to je všechno?“ řekl Carter.

„Ano, Dillon s tou dívkou odletí na St. John nejspíš zítra nebo pozítří.“

„No, rozhodně tím nejsem dvakrát nadšený!“

„To po vás ani nikdo nechce!“ Ferguson kývl na Dillona. „Musíme sebou hodit.“

Dillon se na oba muže roztomile usmál. „Byl to pro mě velký zážitek, pane Cartere,“ řekl na odchodu. „Ale dovolím si jednu poznámku.“ Naklonil se přes zábradlí a podíval se do hnědé vody pod sebou. „Sotva pět metrů - a při přílivu ještě méně. U vchodu taková pečlivá prohlídka - a tady nic!? Na vašem místě bych se nad tím zamyslel.“

„Dole je silný proud,“ řekl Pamer. „Já sám sice plavat neumím, ale řekl bych, že ten proud musí každého odradit.“

Když Dillon zmizel, Carter si ulevil. „Když si pomyslím, že ten hajzlík se tady volně prochází, chce se mi zvracet. Ten Ferguson se zbláznil.“

„Jo, to máte pravdu,“ řekl Pamer, „ale co si myslíte o té dívce? Věříte jí?“

„Těžko říct,“ zamyslel se Carter. „Ale Dillon má pravdu. Proč by měla lhát?“

„Takže jsme se nikam nedostali.“

„Tak bych to neřekl. To děvče zná tu oblast, znala důvěrně Bakera a místa, kam se jezdil potápět. I když jí neřekl přesnou polohu ty lodi, třeba se jí podaří to místo najít, když jí pomůže ten potápěč Carney.“

„A Dillon, ovšem.“

„No, o tom mi raději ani nemluvte. Po pravdě řečeno, za těchhle okolností by mi docela bodla ještě sklenička,“ prohlásil Carter, otočil se a vrátil se k baru.

Santiago, stále ještě ve svém apartmá v Paříži, poslouchal trpělivě, jak mu Pamer tlumočí podrobnosti o setkání na terase.

„To je neuvěřitelné,“ ulevil si, když Pamer skončil. „Jestli ten Dillon je opravdu takový, jak ho líčíte, bude to nebezpečný protivník.“

„Ale co budeme dělat s tou dívkou?“

„Nevím, Francisi, uvidíme. Ozvu se ti.“

Hned potom zavěsil a vytočil číslo Smithe v Londýně. Když se ozval, dal mu přesné instrukce.

Bylo těsně po šesté, když se dole ozval zvonek. Dillon, který právě seděl u krbu a četl večerník, sešel dolů a otevřel dveře. Na ulici parkoval pohřební vůz a před ním stál Cox, v ruce kartónovou krabici.

„Je slečna Grantová doma?“

„Ano, zavolám ji.“

„Není třeba.“ Cox mu vrazil krabici do rukou. „To je popel. Je v cestovní urně. Že se dávám poroučet.“

Cox se vrátil k pohřebnímu vozu a Dillon zavřel dveře. Admirál odešel do klubu na večírek, ale Jenny byla v kuchyni. Zavolal na ni, a když se objevila ve dveřích, ukázal jí krabici.

„Co je to?“ zeptala se nechápavě.

„Od pana Coxe!“ Otočil se a zašel do pracovny, kde položil krabici na stůl. Stoupla si vedle něho, chvíli se na krabici dívala, pak otevřela víko a vyjmula obsah. Nebyla to vlastně urna, jen krychle z tmavého kovu. Na mosazné tabulce bylo vyryto: HENRY BAKER 1929-1992. Přes víko byla přezka, která je zajišťovala proti otevření.

Položila krychli na stůl a sklesla do křesla. „A to je všechno, co z člověka zbyde. Nakonec se změní v hromádku šedého popela.“

Náhle se zhroutila a začala zoufale plakat. Dillon jí na okamžik položil ruce na ramena. „Jen se vypláč, uleví se ti. Udělám ti zatím trochu kávy!“ otočil se a odešel do kuchyně.

Chvíli tam seděla sama a najednou měla pocit, že se nemůže nadechnout. Musela jít ven, na čerstvý vzduch. Vstala, sešla dolů a z věšáku si půjčila admirálův starý plášť. Sotva vyšla na chodník, začalo pršet. Přepásala si plášť a vyrazila k řece. Smith, sedící spolu s Johnsonem v dodávce, ji zahlédl, jak zahýbá do postranní ulice.

„Výborně,“ řekl. „Jdeme na to!“ Následován Johnsonem vyskočil z dodávky a oba vyrazili za Jenny.

Dillon vešel do pracovny s hrníčkem kávy v ruce. Nejprve ho zarazilo zvláštní ticho. Položil kávu na psací stůl a vrátil se do haly.

„Jenny?“ zavolal a pak si všiml pootevřených dveří.

„Panebože,“ vyhrkl, popadl svou koženou leteckou bundu a v běhu si ji navlékal. Venku nebylo po Jenny ani stopy, ulice byla zcela opuštěná. Bude to muset risknout, zabočil doleva a utíkal směrem ke Great Peter Street.

Pěkně se rozpršelo. Zastavil se na rohu a rozhlédl se na obě strany. Konečně ji zahlédl na konci ulice, kde Great Peter Street ústí do Millbank. Čekala, až bude moct přejít, a pak, když vznikla v provozu pauza, přeběhla ulici do parku Victoria Tower Gardens. Dillon ale zahlédl i něco jiného, uviděl Smithe a Johnsona jak přecházejí těsně za ní. Na tu vzdálenost je sice nemohl s jistotou poznat, ale to, co viděl, mu stačilo. Zaklel a rozběhl se.

Když Jenny došla ke zdi nad Temží, byla už skoro tma. Každých zhruba pět metrů byly podél zdi lampy a kapičky deště se stříbřitě leskly v jejich žlutém světle. Po proudu se tiše šinula nákladní loď mířící k moři a ze tmy červeně a zeleně zářila její navigační světla. Párkrát se zhluboka nadýchla, aby se uklidnila a skutečně se začala cítit lépe. A v té samé chvíli za sebou uslyšela nějaký pohyb. Otočila se a za ní stáli Smith a Johnson.

Hned věděla, že je zle. „Co chcete?“ řekla a začala vystrašeně ustupovat.

„Nemusíš se bát, holčičko!“ uklidňoval ji Smith. „Chceme si jen trochu popovídat. Potřebujeme se něco dozvědět.“

Otočila se a chtěla utéct, ale Johnson byl rychlý jako blesk. Chytil ji za ruce a přitiskl ke zdi. „Říkají ti Jenny, vid’?“ zeptal se a jak se zoufale pokoušela vyprostit, spokojené se smál. „Per se se mnou, maličká, mně se to líbí!“

„Nech toho,“ okřikl ho Smith. „Nemůžeš aspoň jednou myslet na něco jiného, než na to, co máš v kalhotách?“ Johnson uvolnil sevření, obešel ji a držel ji teď zezadu za ruce. „Tak jak je to s tou ponorkou na Panenských ostrovech,“ řekl Smith. „Přece nám nechceš namluvit, že nevíš, kde je.“

Znovu se pokusila vyprostit a Johnson ji varoval: „Tak honem, odpověz, nebo ti jednu vrazím!“

Ze tmy se ozvalo: „Pust’ ji. Hele, kdo ví, kde jste se vy dva potloukali, ještě od vás něco chytne.“

Dillon, cigaretu v koutku úst, rozžehl zapalovač, připálil si a šel

blíž. Smith mu šel naproti. „Chceš dostat výprask, máš ho mít, prcku!“ zasyčel a rozmáchl se strašnou ranou po Dillonovi.

Dillon uhnul, chytil pěst letící kolem něj, zkroutil ji, až Smith zařval bolestí a klesl na koleno. Dillon pak sevřenou pěstí udeřil jako kladivem do Smithovy natažené ruky a zlomil ji v lokti. Smith se sesunul na bok a zůstal ležet.

„Ty mrňavej parchante!“ zařval Johnson.

Odstrčil Jenny a vytáhl z náprsní kapsy kabátu pistoli. Dillon byl jako blesk: srazil ruku s pistolí stranou, takže jediný výstřel, který Johnson stihl, šel do země. Současně se Dillon pootočil a přes nataženou nohu srazil Johnsona k zemi. Pak vší silou dupnul na ležící tělo, až se ozval praskot lámaných žeber.

Johnson se svíjel v bolestech na zemi a Dillon zdvihl pistoli. Byla to stará italská beretta malé ráže.

„Dámská pistolka,“ podotkl. „Ale myslím, že nám poslouží dobře.“ Sklonil se k Johnsonovi a přátelsky se ho zeptal: „Pro koho pracuješ, synku?“

„Jo.“

„No vidíš kamaráde, že to šlo!“

„Jseš idiot!“ ozval se Smith. „Už ses mrtvej!“

Dillon hodil berettu přes zeď do řeky. „Já bych naopak řekl, že byl velice rozumný. Westminsterská nemocnice je odsud kousek a tam mají prvotřídní úrazové oddělení. A díky všeobecnému zdravotnímu pojištění je tam ošetření zdarma i pro takový gaunery, jako jste vy dva.“

Otočil se k Jenny, která na něho zírala jako ve snu. „Pojď, má milá, vrátíme se domů.“

Když míjeli Smithe, zavolal za nimi: „Za tohle tě dostanu, Dillone!“

„Ne, nedostaneš,“ řekl Dillon. „Zapiš si tuhle lekci za uši, a doufám, že váš Max Santiago udělá totéž.“

Vyšli z parku, zastavili se na kraji chodníku a čekali, až budou moct přejít.

„Panebože,“ zašeptala užasle. „Co ty jsi za chlapa, Seane Dillone, že tohle dokážeš?“

„Oni by tě zřídili ještě hůř, moje milá!“

Vzal ji za ruku a přeběhli spolu přes ulici.

Když se vrátili domů, Jenny vyběhla nahoru do svého pokoje, kdežto Dillon šel do kuchyně a postavil na kávu. Zatím co čekal, až bude voda vřít, přemýšlel o tom, co se událo. Max Santiago?! Konečně něco, čeho se bude moct Ferguson chytit. Zaslechl, jak se Jenny vrací dolů do pracovny, udělal kávu, dal šálky na tác a šel za ní. Když vstoupil, Jenny telefonovala.

„Britské aerolinie? Kdy letí poslední spoj do Paříže?“ Chvíli čekala, pak opakovala: „V půl desáté? Můžete mi rezervovat místo? Grantová - Jennifer Grantová. Ano, vyzdvihnu si ji v rezervacích. Ano, terminál číslo čtyři. Heathrow.“

Zavěsila a otočila se k Dillonovi, který před ní položil šálek kávy.

„Chystáš se zmizet?“

„Už to nemůžu vydržet. Nechápu, o co tu jde! Ferguson, ty - a teď ti chlapi s pistolí. Pořád na to musím myslet. Chtěla jsem stejně odjet, ale teď vidím, že bych měla zmizet, dokud můžu.“

„Do Paříže,“ nadhodil, „podle toho, co jsem slyšel?“

„To je jenom odrazový můstek. Musím jet někoho navštívit, někomu musím tohle předat,“ vzala do ruky kovovou pikslu s popelem. „Henryho sestře.“

„Sestře?“ zamračil se Dillon.

„Myslím, že jsem asi jediná žijící osoba, která o ní ví. Existují důvody, proč to tak Henry chtěl, ale neptej se mě na ně, ani na to, kam pojedu z Paříže.“

„Aha.“

Podívala se na hodinky. „Teď je sedm a letadlo letí v půl desáté. Stihnu to, ale prosím tě neříkej nic Fergusonovi. Do té doby, než budu pryč. Prosím, pomoz mi!“

„V tom případě neztrácej čas povídáním, přines si kufr a já zatelefonuju pro taxi.“

„Uděláš to pro mě, Dillone, opravdu?“

„Pojedu s tebou na letiště.“

Otočila se a běžela nahoru. Dillon si pro sebe povzdechl: „Jseš pitomec, Dillone, co tě to popadlo?“ Pak se natáhl pro telefon.

V čekárně malého soukromého sanatoria ve Farsley Street bylo

ticho a klid. Smith seděl v křesle u zdi, pravou ruku měl v sádře a smyčka kolem krku ji udržovala ve vodorovné poloze. Ta půlhodina po střetu s Dillonem byla jako noční můra. Netroufali si jít do veřejné nemocnice, protože to by znamenalo policii. Takže Smith musel jít pro dodávku zaparkovanou poblíž Lord North Street a levou rukou ji dořídít až do parku, kde naložil Johnsona. Cesta do Farsley Road byla ještě horší.

Doktor Shah, drobný šedovlasý Pakistanec, vyšel z operačního sálu, na sobě chirurgický plášť, na hlavě zelenou čapku a kolem krku spuštěnou chirurgickou roušku.

„Jak je mu?“ vyhrkl Smith.

„Jako někomu, kdo má roztržité koleno. Bude kulhat až do smrti.“

„Ten zkurvenej irskej hajzl!“ ulevil si Smith.

„Vy si, hoši, nikdy nedáte pokoj. Jestlipak o tom ví pan Santiago?“

„Proč by o tom měl vědět?“ protestoval vydešeně Smith. „Nemá s tímhle nic společného.“

„Jen tak mě to napadlo. Tuhle mně telefonoval ohledně nějakého obchodu z Paříže, takže vím, že je poblíž.“

„Ne, v tomhle on nejel,“ opakoval Smith. „Vypadnu už domů. Přijdu se na něj zítra podívat.“

Skleněnými dveřmi vyšel na chodbu. Shah ho sledoval jak odchází, pak prošel kolem přijímacího pultu - v tuhle noční dobu prázdného - a šel do své pracovny. Vždycky měl rád krytá záda. Zdvihl sluchátko a zavolal Santiagovi do Paříže.

Touhle dobou byl pouliční ruch slabý a tak dorazili do Heathrow už v osm hodin. Jenny si vyzdvihla v rezervacích svou letenku a potvrdila let. Zavazadlo odevzdala, ale urnu si nechala u sebe.

„Máš ještě čas,“ podotknul Dillon. „Napijeme se?“

„Proč ne.“

Když na něj čekala v rohu baru, měla už lepší náladu. Přinesl jí sklenici bílého vína a irskou whisky pro sebe. „Vidím, že už ses trochu vzpamatovala,“ poznamenal, když si sedal naproti ní.

„Jsem ráda, že jsem se rozhodla z tohoto blázince vypadnout. Co řekneš Fergusonovi?“

„Do zítřejšího rána nic.“

„Řekneš mu, že jsem letěla do Paříže?“

„Nemá cenu to tajit. Zjistil by to během pěti minut z počítače v Britských aeroliniích.“

„To už bude stejně jedno. Tou dobou už budu dávno pryč. A co ty?“

„Příští štace je St. John. Zítra nebo pozítří.“

„Zajdi za Bobem Carneyem,“ radila mu. „Odvolej se na mě a představ se Billymu a Mary Jonesovým - ti dva vedou mou kavárnu a bar, když jsem pryč.“

„A co ty? Kdy se vrátíš domů?“

„Já to opravdu nevím. Za pár dní, možná za týden. Podle toho, jak mi bude. Jestli tam tou dobou ještě budeš, tak se ti ozvu.“

„Já ale nevím, kde budu bydlet.“

„Najít někoho na St. Johnu není problém.“

Začali vyvolávat let do Paříže a tak dopili a sešli dolů ke dveřím odbavovací haly. „Bude mě mrzet, jestli budeš mít kvůli mně potíže s generálem!“

„Rád to pro tebe udělám.“

„Jseš prima chlap, Dillone!“ Políbila ho na tvář. „Trochu z tebe jde strach - ale naštěstí jseš na mé straně. Na shledanou!“

Dillon se za ní díval, dokud mu nezmizela, pak se otočil a zamířil k nejbližšímu telefonnímu automatu. Vytáhl lístek s Fergusonovým číslem a vytočil je. Telefon vzal Kim a řekl mu, že generál večerí v Garrick Clubu. Dillon mu poděkoval a vyšel před letištní halu, kde vlezl do prvního taxíku.

„Do Londýna,“ řekl. „Garrick Club. Víte, kde to je?“

„Samozřejmě, šéfe.“ Řidič si ve zpětném zrcátku prohlédl Dillonovu rozhalenku a podotkl: „Ale takhle vás dovnitř nepustí. Sako a kravata. A jenom pro členy a jejich hosty.“

„Uvidíme, ne?“ řekl Dillon. „Jen mě tam vezměte.“

Když předjeli před Garrick Club, řidič zaparkoval a otočil se na Dillona. „Mám na vás počkat, šéfe?“

„Proč ne? Jestli to je tak, jak říkáte, tak jsem hned zpátky.“

Dillon vystoupal po schodech ke dveřím, vešel a zamířil k pultu, u něhož stál uniformovaný vrátný. „Máte nějaké přání, pane?“ zeptal

se vrátit zdvořile.

„Hledám generála Charlese Fergusona,“ řekl Dillon svým nejlepším přízvukem absolventa soukromé školy. „Měl by tady u vás právě večer. Potřebuji s ním velmi naléhavě mluvit.“

„Velice lituji, pane, ale nemohu vás za ním pustit. My vyžadujeme od hostů sako a kravatu, ale pokud zde laskavě počkáte, předám panu generálovi váš vzkaz. Vaše jméno, prosím?“

„Dillon. Sean Dillon.“

Vrátný zdvihl telefon a s kýmsi promluvil. Když sluchátko opět zavěsil, řekl: „Za chvíli tady bude, pane.“

Dillon popošel do haly a s obdivem se zadíval na velkolepé schodiště a olejomalby zdobící stěny. Po chvíli se nahoře objevil Ferguson a podíval se dolů na Dillona, pak sešel do haly.

„Co se, proboha, děje, Dillone. Zrovna jsem večerel.“

„Ach, vaše blahorodí,“ Dillon hladce přešel do některé ze svých divadelních rolí, „je to od vás tak ušlechtilé, že jste mě přijal, muž vašeho významu a v tomto paláci!“

Vrátný vypadal vyplašeně, Ferguson vzal rychle Dillona pod paží a odvedl ho ven, před vchod do klubu. „Přestaňte ze sebe dělat šaška, zatímco můj biftek přestává být požitelný.“

„Ve svém věku byste neměl jíst nepropečené maso,“ napomenul ho Dillon. Zapálil si cigaretu a dodal: „Zjistil jsem, kdo se nám plete do řemesla.“

„Panebože, a kdo?“

„Mám jen jméno - Santiago. Max Santiago. Sídli v Portoriku, ale teď je zřejmě v Paříži. Taky má na svědomí to vloupání.“

„Jak jste to zjistil?“

„Narazil jsem na ty dva, co byli při soudním ohledání.“

„Aha. Doufám, že jste nemusel žádného z nich zabít.“

„No, cožpak bych byl něčeho takového schopen?“ rozhodil Dillon dotčeně rukama. „To je všechno, pane generále, zbytek je na vás. Myslím, že dneska půjdu brzo spát.“

Sešel se schodů do taxíku. „Neříkal jsem vám to, šéfe?“ přivítal ho taxikář.

„No jo,“ zívnuł Dillon. „Člověk nemůže vždycky zvítězit. Vezměte mě do Nord Lord Street.“ Zabořil se do sedadla a prohlížel si noční Londýn.

Jack Lane, nedávno rozvedený, bydlel sám na kraji Hampsteadu, kde měl na West End Lane pronajatý byt. Když se ozval telefon, právě si ohříval v mikrovlnné troubě zmrzlou pizzu.

„Jacku? Tady Ferguson. Dillon narazil na ty dva podezřelé chlapy, co byli u soudu a v krematoriu. Pracují pro nějakého Maxe Santiagu, trvale žijícího v Portoriku a teď momentálně v Paříži.“

„To je všechno, co ví?“

„To stačí. Zajed'te do kanceláře, zeptejte se, jestli o něm něco neví francouzská rozvědka, pak zkuste CIA, FBI a každého, na koho si vzpomenete. Určitě ho někdo bude mít v počítači. Máte něco na toho Boba Carneye, toho potápěče?“

„Ano, pane. Je to zajímavý chlapík, po všech stránkách.“

„Dobře, ráno mi to povíte. Ale na toho Santiaga se podívejte hned. A nezapomeňte, že ve Státech je o pět hodin míň.“

„Pokusím se, pane.“

Lane vzdychnul a položil sluchátko. Otevřel mikrovlnnou troubu a znechuceně se zahleděl na pizzu. Čert ji vem, až pojede na ministerstvo, tak se někde zastaví a koupí si smaženou rybu s hranolky.

Když Smith dorazil domů, zkonsumoval rychle za sebou dvě velké whisky. Cítil se děsně a ruka ho začínala pěkně bolet.

Právě si naléval další skotskou, když zazvonil telefon.

„Máte něco pro mě?“ řekl Santiagův hlas.

„Ještě ne, pane Santiago.“ Smith zoufale přemýšlel, co by řekl. „Snad zítra.“

„Volal mi Shah. Johnson je postřelený a ty máš zlomenou ruku. Ten zkurvený irský hajzl, byl myslím popis, který jsi udal. Zřejmě Dillon, ne?“

„No jo, pane Santiago, narazili jsme na něj. Dostali jsme tu holku, víte... a on nás překvapil... Měl pistoli.“

„Neříkej, opravdu? A copak jste mu řekli, když se vás ptal, pro koho pracujete?“

„Já nic neřek, fakt, to Johnson...“ vyhrkl instinktivně Smith.

Vyděšeně se odmlčel a Santiago řekl mrazivě: „Pokračuj, ať se dozvím to nejhorší.“

„No, tak jo, pane Santiago, ten blbec řek Dillonovi vaše jméno.“

Santiago chvíli mlčel, pak řekl: „Zklamali jste mě, kamaráde, moc jste mě zklamali.“ Telefon cvaknul a byl mrtvý.

Smith věděl, co to znamená. Ještě nikdy v životě nebyl tak vyděšený. Zdravou rukou si sbalil kufřík, z cukřenky vyjmul tisíc liber, které tam ukrýval pro takovouhle chvíli, a běžel ven. Za dvě minuty nato už seděl za volantem dodávky a jednou rukou ji řídil. Měl starou lásku v Aberdeenu a Skotsko mu připadalo jako dobré místo, kam zmizet. Jenom co nejdál od Johnsona.

V sanatoriu seděl Shah u stolu, sluchátko u ucha. Po chvíli ho položil, vzdychl si a vyšel z pracovny. V operačním sále byla malá skříň s léky. Vyndal z ní injekční stříkačku, složil ji dohromady, ze zásuvky vyndal ampuli a nasál její obsah do stříkačky.

Když otevřel dveře na konci chodby, Johnson spal. Shah se na něj chvíli díval, pak mu obnažil levé předloktí a vpíchl jehlu. Johnson několikrát zalapal po dechu a pak ztichl. Shah si ověřil, že je mrtvý a odešel. U recepčního pultu se zastavil, zdvihl sluchátko a vytočil číslo.

„Pohřební služba Deepdene,“ ozval se hlas.

„Tady Shah, mám tady pro vás práci.“

„Hned teď?“

„Ano.“

„Jsme tam za půl hodiny.“

„Děkuji.“

Shah zavěsil, spokojeně si začal pobrukovat nějakou melodii a loudal se zpátky do kanceláře.

Když se Travers vrátil domů na Lord North Street, bylo už téměř jedenáct. Dillon seděl v jeho pracovně a četl.

„Jennifer už spí?“ zeptal se Travers.

„Už víc než hodinu. Byla unavená.“

„Pochopitelně, chudák holka, těch posledních pár dní muselo být pro ni hrozných... Dáte si jednu před spaním, Dillone? Irskou whisky sice nemám, ale můžu vám nabídnout dobrou malt whisky!“

„Dám si rád.“

Travers nalil dvě sklenice, jednu dal Dillonovi a usadil se naproti

němu. „Na zdraví. Copak čtete?“

„Epiktéta!“ nadzdvihl knížku a ukázal ji Traversovi. „Řecký filozof ze stoické školy.“

„Já vím, kdo to byl,“ řekl Travers trochu dotčeně. „Spíš jsem udivený, že to víte vy.“

„Říká tady, že život, který neprojde těžkou zkouškou, nestojí za to žít. Souhlasíte s tím, pane admirále?“

„Pokud to neznamená bombardovat nevinné lidi ve jménu nějaké posvátné ideje, nebo střelení lidí zezadu, tak nejspíš ano.“

„Ať vám to pánbůh odpustí, pane admirále, ale nikdy jsem nepoužil bombu tak, jak říkáte, a právě tak jsem v životě nikoho nestřelil do zad.“

„Bůh mi to snad odpustí, Dillone, ale z nějakého zvláštního důvodu vám to věřím.“ Travers dopil whisky a vstal. „Přeji vám dobrou noc!“ řekl a odešel.

Šlo to líp, než Smith očekával. Brzy si zvyknul na to, že řídí jen levou rukou a špičkami prstů pravé ruky. Zato déšť byl nepříjemný a u Watfordu přešel odbočku na dálnici. Najednou se ocitl na pusté silnici, nikdo nikde, jen zezadu se rychle blížila nějaká světlá.

Když ho začal ten obrovský černý náklad'ák předjíždět, Smith zaklel, protože najednou věděl, co se děje. Zoufale bojoval s volantem, ale když mu náklad'ák vjel do cesty, neměl kam uhnout. Dodávka sjela ze silnice, prorazila jakýsi plot a dvakrát se převrátila, jak sjížděla z dvacetimetrového náspu. Pak se zmrzačený vůz zastavil a Smith, stále při vědomí, ucítil zápach benzínu unikajícího z proražené nádrže.

Po chvíli uslyšel hluk, jak kdosi pracně sestupuje z náspu, a pak blížící se kroky. „Pomozte mi!“ zavolal Smith z kabiny. „Jsem tady.“

Někdo zapálil zápalku a to byla poslední věc, kterou si pamatoval. Děsivý pohled na blikavé světélko ve tmě. Pak se benzin vznítil.

SEDMÁ KAPITOLA

Když Jenny Grantové vydali na letišti v Paříži její kufr, byla už skoro půlnoc. Rychle přešla do letištní haly a zamířila k okénku půjčovny aut Avis.

„Díkybohu, že máte ještě otevřeno,“ řekla a podávala úřednici pas a řidičský průkaz.

„Vždycky čekáme na přilet posledního spoje před půlnocí, dokonce i když má zpoždění,“ vysvětlila mladá žena uvnitř. „Na jak dlouho potřebujete auto, slečno?“

„Asi tak na týden. Ještě přesně nevím, ale vrátím vám ho tady.“

„Výborně,“ úřednice hbitě vyplnila formuláře a udělala si kopii její bankovní karty. „Pojďte za mnou, odvedu vás k vozu.“

O deset minut později už Jenny seděla za volantem citroenu a ujížděla z letiště směrem na západ, do Normandie. Urna s popelem ležela na vedlejším sedadle, lehce se jí dotkla a pak se už soustředila na řízení. Měla před sebou dlouhou cestu, nejspíš bude muset řídit celou noc, ale nezáleželo jí na tom - hlavně, že Londýn a ty strašné události posledních dnů byly daleko a že byla volná.

Dillon vstal časně, a když v půl osmé Travers v županu nakoukl do kuchyně, už tam smažil vejce na slanině.

„Krásně to voní,“ nasál admirál vůni. „Jenny už je taky vzhůru?“

„Víte, abych byl upřímný, pane admirále, Jenny tu už nějakou dobu není!“ Dillon zalil čaj v konvici vařící vodou. „Prosím, libo šálek skvělého čaje?“

„Počkejte s tím čajem, co jste to předtím říkal?“

„Vezměte si čaj, posaďte se, jak se sluší a patří, a já vám to povím. Začalo to tím, že byla hrozně rozčilená a vyšla si na procházku.“

Zatím co Dillon dopékal vejce se slaninou, vyličil Traversovi události včerejší noci. Když skončil, admirál mlčel a mračil se. Pak zakroutil hlavou: „Vzal jste na sebe příliš velkou zodpovědnost.“

„Už toho na ni bylo moc,“ hájil se Dillon. „S tím nic nenaděláte.“

A podle mého názoru není žádný důvod, proč by odjet nemohla.“

„A kam jela vám neřekla?“

„Z Londýna letěla do Paříže. Potom jela navštívit Bakerovu sestru. Veze jí jeho popel, to je jasný. Ale kde ta jeho sestra je - to neřekla.“

„Budu to muset ohlásit Fergusonovi,“ řekl unaveně Travers. „Tomu se to nebude líbit. Určitě ne!“

„No, je na čase, aby už zjistil, že svět není procházka růžovou zahradou,“ řekl filozoficky Dillon a rozevřel noviny.

Travers si ztěžka vzdychl a odešel do pracovny. Posadil se na stůl a než sáhl po telefonu, musel zmobilizovat všechny síly.

Bylo něco po deváté, když Jenny zastavila před klášterem kajicnic ve vesnici Briac, pět mil před Bayeux. Jela bez přestávky celou noc a byla zcela vyčerpaná. Železná vrata kláštera byla dokořán, tak zajela dovnitř a pak kruhovou příjezdovou cestou, vysypanou drobným šterkem, až před schodiště vedoucí ke vchodu do krásné staré budovy. Mladičká novicka v bílém plášti právě uhrabávala šterk na cestě.

Jenny, v ruce urnu, vystoupila z vozu. „Prosím vás, chtěla bych mluvit s vaší Matkou představenou. Je to velice naléhavé... Přijela jsem z daleka.“

„Myslím, že je v kapli,“ řekla novicka dobrou angličtinou. „Podíváme se, ne?“

Vedla Jenny přívětivou zahradou do malé kaple, stojící opodál hlavní budovy. Dveře zaskřípaly a Jenny uviděla tmavý prostor, z něhož ve světle svíček vystupoval obraz Panny Marie. Novicka popošla k jeptišce klečící v modlitbě u oltáře, pak se vrátila k Jenny.

„Přijde hned,“ zašeptala.

Novicka odešla a Jenny čekala. Po chvíli se Matka představená pokřížovala a vstala. Byla to vysoká padesátnice s laskavým a upřímným výrazem. „Já jsem Matka představená. Čím bych vám mohla pomoci?“

„Vy jste sestra Maria Bakerová?“

„Ano, to jsem,“ potvrdila udiveně. „Znám vás, moje milá?“

„Já jsem Jenny - Jenny Grantová. Henry mi řekl, že o mně s vámi mluvil.“

„Samozřejmě,“ usmála se sestra Maria. „Tak ty jsi Jenny!“ Najednou se zatvářila ustaraně. „Něco se stalo, vid’?“

„Henry byl zabit při dopravní nehodě. V Londýně, před pár dny.“ Jenny ukázala na urnu. „Přivezla jsem vám jeho popel.“

Henryho sestra se pokřižovala a vzala od Jenny urnu. „Ať odpočívá v pokoji,“ řekla s bolestí v hlase. „To je od tebe hezké, že jsi sem vážila cestu.“

„Děkuji, ale mám toho na srdci víc. Přihodily se další hrozné věci a já nevím kudy kam.“

Jenny se rozplakala a sklesla na nejbližší lavici. Sestra Maria Bakerová jí chlácholivě položila ruku na hlavu a řekla: „Co se stalo, moje milá? Pověď.“

Když Jenny domluvila, rozhostilo se v kapli ticho. „Je to samá záhada,“ řekla konečně sestra Maria Bakerová. „Jasně je jen jedno: ten Henryho nešťastný objev je životně důležitý pro spoustu lidí. Ale myslím, že pro dnešek už toho bylo dost.“

„Budu se muset vrátit na St. John,“ vzdychla Jenny. „Když pro nic jiného, tak abych pomohla Seanu Dillonovi. Já vím, že má na svědomí hrozný věci... ale ke mně byl moc hodný. Není to divné?“

„Ani ne, moje milá,“ sestra Maria vzala Jenny za ruku a pomohla jí vstát. „Myslím si, že pan Dillon si už není zdaleka tak jistý, že to, o co usiloval, je správné. Ale tohle všechno může počkat. Teď si potřebuješ pár dní odpočinout a na všechno zapomenout. To je příkaz lékaře, protože já jsem lékařka - my jsme totiž řád, který ošetřuje nemocné. Teď ti najdeme nějaký pokoj!“ Obě ženy vyšly a v kapli opět zavládl mír.

Bylo krátce před polednem, když sluha uvedl Traverse a Dillona do Fergusonova bytu na Cavendish Square. Ferguson seděl u krbu a prohlížel jakýsi spis, Jack Lane stál u okna a díval se ven.

„Bůh chraň všechny přítomné,“ pozdravil Dillon.

„To jsme se zasmáli,“ řekl Ferguson mrazivě.

„Správně máte odpovědět: 'Ať Bůh milostivě ochrání i vás',“ řekl Dillon. „Ale jako by se stalo.“

„Na co jste si to k čertu včera hrál?“

„Chtěla odsud zmizet, pane generále, už nemohla dál, bylo to

jasný jako facka. To přepadení těma dvěma hrdlořezama ve Victoria Tower Gardens ji úplně vyřídilo.“

„Tak jste se rozhod, že jí půjдете na ruku.“

„Pane generále, povídám vám, že už nemohla.“ Dillon si zapálil cigaretu. „Řekla mi, že chce navštívit Bakerovu sestru a prosila mě, abych na ní nevyzvídal, kde žije. Řekla mi, že existují zvláštní důvody, proč to chce uchovat v tajnosti.“

„Jestli vás to zajímá, tak Lane to nechal prověřit, a po žádné Bakerově sestře není nikde ani stopa!“

„To mě nepřekvapuje. Jenny řekla, že je asi jediná, kdo ví, že Baker má sestru. Zřejmě nějaké temné rodinné tajemství, pane generále.“

„Takže odletěla do Paříže a pak odjela bůhvíkam.“

„Ověřili jsme si to na De Gaullově letišti, pane,“ vmísil se do hovoru Lane. „Najala si u Avisu auto.“

„A co dělala potom, to ví jen bůh,“ zuřil Ferguson.

„Jak vám říkám,“ opakoval Dillon. „Už toho na ni bylo moc.“

„Ale my ji zatraceně potřebujeme!“

„Vrátí se na St. John, až se trochu vzpamatuje. Mezitím si budeme muset poradit bez ní,“ konstatoval Dillon. „V životě to tak chodí, že nemůžete mít všechno tak, jak byste chtěl - ani vy ne, generále!“

Ferguson seděl a vztekle si Dillona měřil. „Nějakou stopu přece jenom máme,“ řekl, když se uklidnil. „Vyklepte mu to, Jacku.“

„Max Santiago,“ začal Lane, „je vůdčí osobnost stojící za skupinou hotelů ve Státech. Bydlí v Portoriku. Hotely má na Floridě, v Las Vegas a dalších místech, taky vlastní pár kasin.“

„To víte jistě?“

„Ano. První pozitivní reakce byla u FBI, z jejich přísně důvěrného červeného seznamu. Přísně důvěrného, protože jsou v něm lidi, kterým se nic protizákonného nepodařilo dokázat.“

„A jak se tam Santiago dostal?“

„Podezření ze styků s kolumbijským drogovým kartelem.“

„Fakt?“ usmál se Dillon. „To je krysa.“

„Má toho na svědomí víc. Samson Cay Holding Company, registrovaná ve Státech a ve Švýcarsku, obsahuje další tři společnosti, jednu v druhé, a teprve v té poslední se objevuje

Santiagovo jméno.“

„Samson Cay?“ Dillon se naklonil dopředu. „To je opravdu zajímavé. To je přímá spojitost. Ale proč?“

„Santiagovi je třiašedesát. Pochází ze staré aristokratické rodiny. Narozen na Kubě, jeho otec byl generál úzce spojený s Batistou. V devětapadesátém vyvázli jen taktak z Kuby, když se Castro dostal k moci. Ve Státech jim poskytli azyl a pak občanství. Ale podle FBI je pozoruhodné, že když ve Státech vystoupili z lodi, neměli o mnoho víc než šaty, co měli na sobě.“

„Takže za co náš dobrý Max postavil ty hotely, které musely stát miliony?“ ozval se Dillon. „Obchod s narkotiky to vysvětlit nemůže, to je příliš čerstvá záležitost.“

„To prostě nikdo neví.“

„Takže v čem je ta spojitost,“ ozval se Travers, který z toho byl zcela zmaten. „Co to má co dělat s U180, Martinem Bormannem a vůbec?“

„Záznamy FBI mě dovedly k záznamům v CIA,“ pokračoval Lane. „Taky ho mají v počítači, ale z jiného důvodu. Santiagův otec byl velkým kamarádem s generálem Frankem. Fašista tělem i duší.“

„Což by právě mohlo být to spojení s pětačtyřicátým rokem, koncem války v Evropě a Martinem Bormannem,“ řekl Ferguson.

„Už mi to došlo,“ řekl Dillon. „Kamaradenwerk! Organizace pro podporu vlivných nacistů po válce.“

„Možná,“ přikývl Ferguson. „Dokonce velmi pravděpodobně. Stačí vzít jen ten jeden fakt: když se Santiago a jeho otec dostanou do Ameriky, jsou na mizině. A najednou se záhadně dostanou k milionům, aby mohli začít podnikat. Víme jistě, že nacistická strana ulila miliony po celém světě, aby mohla pokračovat v činnosti.“ Pokrčil rameny a dodal: „Jsou to jen dohady, ale ledacos vysvětlují.“

„Až na jednu věc,“ poznamenal Dillon.

„Na kterou?“

„Jak se Santiago dozvěděl, že Baker našel U180. A nejen to! Jak se dozvěděl, že je Baker v Londýně, že bydlí na Lord North Street, že je u něj Jenny a já. Zdá se, že je neobyčejně dobře informován, pane generále!“

„Musím říct, že Dillon má stoprocentně pravdu,“ přidal se Travers.

„Tohle povedeme v patrnosti a časem na to přijdeme,“ řekl Ferguson, „ale zatím musíme trochu pokročit. Zítra odlétáte na St. John.“

„Jak jsme původně plánovali?“

„Přesně tak. British Airways do Antiguy a odtamtud na St. John.“

„Je podle vás pravděpodobné, že se tam Santiago objeví?“ zeptal se Dillon. „Až doted’ měl prsty ve všem, co jsme podnikli.“

„Uvidíme.“

„Jak jsem už řekl,“ ozval se Lane, „bydlí trvale na Portoriku a odtamtud je to na Panenské ostrovy kousek. Vlastní jednu z těch motorových jachet, co stojí miliony.“ Nahlédl do papírů a upřesnil: „Jmenuje se *Maria Blanco*. Posádku tvoří kapitán a šest mužů.“

„Když se tam objeví, budete to muset zvládnout,“ řekl Ferguson. „Proto tam posílám vás. Budete mít platinovou platební kartu a cestovní šeky na pětadvacet tisíc dolarů. Vaše role je snadná: jste bohatý Ir.“

„Panebože, netušil jsem, že někdo takový existuje.“

„Nechtě si ty vtipy, Dillone!“ řekl Ferguson otráveně. „Jste bohatý Ir a máte firmu na Corku. Elektronika, počítače a tak dále. Připravili jsme vám perfektní spojení na St. John: až přijedete do Antiguy, bude tam na vás čekat hydroplán. Předpokládám, že dokážete pilotovat hydroplán?“

„Kdyby to bylo nutné, dokázal bych letět i s boeingem, pane generále! Ale to přece víte.“

„Jaký typ je to, Jacku?“

„Cessna 206, pane.“ Lane se otočil na Dillona a dodal: „Podle všeho má podvozek i plováky, takže můžete přistávat na pevnině i na vodě.“

„Ten typ znám,“ prohlásil Dillon. „Už jsem s tím lital.“

„Hlavním centrem na St. John je město Cruz Bay,“ pokračoval inspektor. „Příležitostně tam dělají i servis pro hydroplány, takže v přístavu je rampa a další zařízení.“

„Naše dokumentační oddělení se vytáhlo!“ podával Ferguson Dillonovi svazek dokladů. „Dva pasy - irský a britský, na vaše jméno. Jelikož jste se narodil v Belfastu, tak na ně máte nárok. Letecké oprávnění zahrnující i pilotování hydroplánu.“

„Myslí na všechno,“ poznamenal Dillon.

„Dále tam máte letenku a cestovní šeky. Bydlet budete v Caneel Bay, v jednom z nejkrásnějších letovisek na světě. Sám jsem tam jednou před lety bydlel a řeknu vám, Dillone, že jste šťastný člověk, protože tam je úplný ráj.“

Dillon otevřel slohu s dokumenty a prolistoval několik prospektů. „Rozkládá se na soukromém pozemku zaujímajícím celý poloostrov. Sedm pláží, tři restaurace,“ četl nahlas. „To vypadá jako místo, kde by se mi mohlo líbit.“

„Každýmu se tam líbí,“ podotkl Ferguson. „Nejlepší apartmá jsou sedm E a sedm D. Tam bydlí velvyslanci, filmové hvězdy - v sedm E, myslím, spal i Kissinger. A málem bych zapomněl na Harry Trumana.“

„Dojal jste mě, pane generále!“ řekl Dillon.

„Přidá vám to na věrohodnosti.“

„Ještě jedna věc,“ ozval se Lane. „Stará tradice toho místa je, že ve vilkách nejsou telefony. Samozřejmě, veřejné telefony jsou na každém rohu, ale zařídili jsme pro vás přenosný radiotelefon. Předají vám ho, až se přihlásíte v recepci.“

„Dobře, tak už jsem se ubytoval,“ přikývl Dillon, „a co dělám dál?“

„To nechám v podstatě na vás,“ prohlásil Ferguson. „Předpokládali jsme, že tam bude to děvče, které vám pomůže, jenže díky vaší nemístné galantnosti je pryč. Ale já bych řekl, že byste měl kontaktovat toho potápěče, Boba Carneye. Má v Caneel Bay kancelář, která se jmenuje Paradise Watersports. Máte tam jeho propagační prospekt.“

„Učí turisty sportovní potápění,“ doplnil Lane.

Dillon našel prospekt a letmo ho prohlédl. Byl vzorně vytisknutý a plný překrásných podmořských fotografií. Nejzajímavější mu ale připadal snímek kapitána Boba Carneye, sedícího za volantem člunu: atraktivní, opálený a samý sval.

„Kristepane, kdybyste sháněli herce, který by mohl hrát tohohle chlapa,“ podotkl Dillon, „to byste se nadřeli!“

„Je to zajímavý chlapík,“ souhlasil Ferguson. „Řekněte mu to, Jacku!“

Lane otevřel další spis.

„Narodil se v pětačtyřicátém v Mississipi, ale mládí strávil v Atlantě. Manželka Karye, dvě děti: syn Walker, osm let a dcera Wallis, pět let. Rok studoval na Mississipi University, pak se dal k námořní pěchotě a šel bojovat do Vietnamu. Byl tam vyslaný dvakrát, v osmašedesátém a devětašedesátém.“

„Podle toho, co jsem slyšel, to byly těžký roky,“ podotkl Dillon.

„Ke konci mise byl u Druhé smíšené úderné jednotky. Byl raněný a dostal dva Řády purpurového srdce a ještě Vietnamský kříž za statečnost. Byl navržený na Bronzovou hvězdu, ale ten návrh se nakonec někde ztratil.“

„A když se vrátil, tak začal s potápěním?“

„Předtím ještě odešel s finanční podporou námořní pěchoty studovat na Georgia State University a udělal si tam bakaláře. Pak ještě navštěvoval rok postgraduální studium oceánografie.“

„Ještě něco?“

Lane chvíli zkoumal spis, pak doplnil: „Má kapitánskou licenci až do výtlaku šestnáct set tun a jezdil se zásobovacími čluny k naftovým věžím v Mexickém zálivu. Nějakou dobu pracoval jako svářeč na naftových polích. Na St. John odjel v roce sedmdesát devět.“ Lane zavřel spis.

„Takže tohle je váš člověk, Dillone!“ řekl Ferguson. „Musíte ho získat na naši stranu. Nabídněte mu cokoliv, peníze nerozhodují - pokud to nepřezene.“

„Pane generále, tohle bych do vás neřek,“ usmál se Dillon. „Měl byste vědět, že člověka jako je Carney si nemůžete koupit.“

„To může být pravda,“ Ferguson vstal. „To je pro dnešek všechno. Uvidíme se zítra, než odletíte. V kolik mu to letí, Jacku?“

„V devět hodin, pane. V Antigie bude po druhé hodině odpoledne místního času.“

„Pak to zítra nepůjde,“ povzdechl si Ferguson. „Ale musím vás vypravit jak se sluší a patří. Garthi, přiveď ho do Garrick Clubu na večeri, dneska v půl osmé, ano? Ale teď mě, pánové, musíte omluvit.“

„Strašně hodný člověk, že?“ prohodil Dillon k admirálovi, když se octli na chodníku.

„To je zvláštní charakteristika,“ řekl Travers překvapeně. „Alespoň mě by nikdy nenapadla.“

Asi o hodinu později se Ferguson sešel se Simonem Carterem v útulné restauraci jménem St. George nedaleko ministerstva obrany.

„Chtěl jsem vás informovat, jak to s námi momentálně vypadá,“ řekl Ferguson, když objednal gin a tonic. „Stala se spousta věcí.“

„Povídejte!“ řekl Carter.

Ferguson mu vylíčil, jak Smith a Johnson přepadli Jenny Grantovou, co zjistili o Santiagovi, a jak Jenny zmizela. Když skončil, Carter mlčky seděl a uvažoval.

„Ten Santiago - to je zajímavý. Lane může mít pravdu, že jde o fašistickou konspiraci.“

„Vysvětlilo by to mnoho věcí,“ řekl Ferguson, „ale Dillon má taky pravdu, když říká, že to nevysvětluje, odkud bere Santiago tak přesné informace.“

„Co proti němu podniknete?“

„Oficiálně nic,“ zdůraznil Ferguson. Je to Američan, multimilionář, a pro veřejnost bezúhonný občan. Chci říct, ten materiál, co má FBI a CIA, je důvěrný.“

„A pak,“ zdůraznil Carter, „nechceme přece do toho Američany vůbec zatahovat.“

„Chraň bůh, v žádném případě!“

„Takže všechno záleží na Dillonovi!“ podotkl Carter.

„Je to tak, a nemyslete si, že z toho mám radost.“ Ferguson vstal. „Řeknete Pamerovi, jak to vypadá, ano?“

„Samozřejmě!“ řekl Carter a optimisticky dodal: „Možná, že vám pomůže ten potápěč... ten Carney!“

„Budu vás informovat,“ řekl Ferguson a odešel.

V Paříži se Santiago právě chystal na slavnostní večeři na americkém velvyslanectví. Upravoval si před zrcadlem kravatu, když zazvonil telefon. Volal Pamer, aby ho informoval o nejnovějším vývoji událostí.

„Takže už o tobě vědí, Maxi,“ skončil rozčileně. „Díky těm dvěma idiotům, co tu pro tebe pracují.“

„Zapomeň na ně,“ řekl Santiago, „ti už nikomu nic nepoví.“

„Co tím chceš říct?“

„Nedělej hloupýho, Francisi! Už nejsi malý kluk, tak se podle

toho chovej!“

„Dobře... dobře, Maxi,“ řekl roztřeseně Pamer. „Ale co budeme dělat?“

„Na mě nemůžou, Francisi. Já jsem americký občan a oni za žádnou cenu nebudou chtít do tyhle věci Američany zatahnout. Fakticky si Ferguson počíná nezákonně, když posílá Dillona, aby operoval na americkém suverénním území. Nezapomeň, že ta ponorka je v amerických vodách.“

„Co tedy podnikneš?“

„Zítra odletím do Portorika a přemístím se na Samson Cay. Dillon bude bydlet buď v Hyatt nebo v Caneel Bay - pokud bude bydlet v hotelu. Stačí, když zdvihnu telefon a budu to vědět. Podle mě bude v Caneel Bay, protože bude chtít něco vytáhnout z toho potápěče, z toho Carneye.“

„Asi máš pravdu.“

„Škoda, že nám vyklouzla ta holka. Ale ona se tam zase objeví. Pořád mám ještě pocit, že v tom sehraje klíčovou roli. Může vědět víc, než si myslí.“

„Doufejme.“

„Jo, zvláště kvůli tobě, Francisi!“

Dillon, vystrojen v saku a své gardové kravatě, vystupoval s Traversem po impozantním schodišti v Garrick Clubu. „Kristepane, tady mají víc portrétů než v Národní galerii,“ poznamenal, když následoval Traverse do baru, kde na ně čekal Ferguson.

„Konečně,“ přivítal je Ferguson. „Já už jsem o jednu rundu napřed. Myslel jsem, že bychom si mohli připít šampaňským - Dillonovi na šťastnou cestu.“

Číšník přinesl láhev v nádobě s ledem a otevřel ji. Pak nalil tři sklenice a vzdálil se. Ferguson vytáhl z kapsy obálku a podal ji Dillonovi. „Pro případ, že by se situace přiostrčila, najdete uvnitř jméno mého muže v Charlotte Amalie, to je hlavní město na St. Thomas. Je to, abych tak řekl, obchodník s hardwarem.“

„S hardwarem?“ Travers byl zcela konsternován. „K čemu by Dillon mohl proboha potřebovat hardware?“

„Jste prima chlap, admirále,“ poznamenal Dillon, když schovával obálku do kapsy. „Ať vám slouží zdraví!“ Zdvihl sklenici.

Ferguson si přitůkl s Dillonem. „Mnoho štěstí, příteli! Budete ho potřebovat!“ Dopil a vstal: „A teď pojďme jíst!“

Dillon měl pocit, že Ferguson toho má na srdci mnohem víc než řekl, že si toho spoustu nechal pro sebe. Ale beze slova poslušně vstal a následoval generála.

Jenny seděla zcela osamocená v kapli kláštera kajícnic v Briacu. Ruce opřeny o opěradlo lavice před sebou, zírala do mihotavého světla svící a rozjímala. Zaskřípaly dveře a na prahu se objevila sestra Maria Bakerová.

„Tak tady jsi! Už bys měla být dávno v posteli.“

„Já vím, sestro. Ale musela jsem o tom znova přemýšlet.“

„O čem?“ zeptala se sestra představená a usedla vedle ní.

„Například o Dillonovi. Má toho spoustu na svědomí. Kdysi patřil k IRA. A když mě včera v noci napadli ti dva muži!“ Zachvěla se. „Byl tak nelítostný, tak divoký... a přitom ke mně se choval s takovou láskou a pochopením.“

„Takže?“

„Víte, já nejsem dobrá křesťanka,“ zašeptala Jenny a otočila se k sestře Bakerové. „Když mě Henry našel, žila jsem hrozně. Ale chtěla bych pochopit Boha, skutečně bych chtěla!“

„A co je na tom těžkého?“

„Proč Bůh dovolí tolik násilí a zabíjení? Proč je v lidech tolik zuřivosti jako v Dillonovi?“

„Na to je, dítě, jednoduchá odpověď. Bůh nás vytvořil svobodné. Všichni si můžeme vybrat: ty, já - i Dillonové.“

„Asi máte pravdu,“ povzdychla si Jenny. „Ale budu se muset vrátit na St. John. Nejen abych pomohla Dillonovi, ale mám pocit, že to dlužím i Henrymu.“

„Proč myslíš?“

„Víte, Henry mně skutečně neřekl, kde ta ponorka leží - a vzal si to tajemství do hrobu. Ale mám takový matný pocit, že tam, na St. Johnu, bych na to přišla... Ale sama nevím, proč si to vlastně myslím. Nemůžu se soustředit...“

Znovu vypadala tak ztrápeně, jako když ráno přijela. „Pro dnešek už toho bylo dost, teď musíš spát.“ Sestra představená ji vzala za ruku a povzbudivě řekla: „Uvidíš, že pár dní odpočinku ti prospěje a

že si pak vzpomeneš i na to, co ti teď vyklouzlo z hlavy. Slibuju ti to!
A teď - do postele!“

Fergusonův daimler vyzdvihl Dillona v půl osmé ráno, aby ho odvezl na letiště Gatwick, a Travers trval na tom, že ho doprovodí. Jelikož téměř všechna vozidla mířila ráno opačným směrem, cesta uběhla hladce a rychle. V půl deváté už byl Dillon připraven projít pasovou kontrolou.

„Koukám, že let už hlásili,“ konstatoval Travers.

„Vypadá to tak.“

„Víte, Dillone,“ řekl Travers rozpačitě, „my dva se už nejspíš nikdy neuvidíme... Chtěl bych vám poděkovat za to, co jste udělal pro to děvče. Víte, mně se Jenny líbila... Moc se mi líbila.“

„Mně taky.“

Travers podal Dillonovi ruku a na rozloučenou řekl: „Buďte na sebe opatrný, ten Santiago vypadá nebezpečně!“

„Pokusím se, pane admirále.“

„A ještě něco,“ Travers vypaďal ještě rozpačtěji než předtím. „Víte, Charles Ferguson je můj starý přítel, ale je to taky chlap, který je nevyzpytatelný a všeho schopný... Dejte na sebe pozor i tam!“

„Jistě, pane admirále, dám, určitě jo,“ řekl Dillon a když se Travers otočil a odcházel, díval se za ním, dokud mu nezmizel z očí.

Prima chlap, pomyslel si o admirálovi, když boeing odstartoval a vytrvale stoupal. Čestný chlap, který má charakter. A taky má pravdu: za tím vším je něco víc - a Ferguson ví co... *Chlap, který je nevyzpytatelný a všeho schopný*. Dobře ho vystih.

„No co, já dokážu být stejně nevyzpytatelný jako on!“ zabručel si Dillon a přijal od letušky sklenici šampaňského.

OSMÁ KAPITOLA

Let do Antiguy trval přes osm hodin a když přistáli, bylo něco po druhé hodině místního času. Bylo horko, skutečné vedro - pro člověka příjížděcího z Londýna to byl skoro šok. Dillon ale byl v nejlepším rozmaru a kráčel k budově letiště před všemi ostatními cestujícími. Když došel ke vchodu, všiml si mladé černošky v bledě modré uniformě, která držela ceduli s jeho jménem.

„Dillon, to jsem já,“ zastavil se u ní.

„Já jsem Judy!“ usmála se. „Provedu vás pasovou kontrolou a pak vás vezmu k vašemu letadlu.“

„Vy zastupujete společnost, která pronajala to letadlo?“

„Přesně tak. Budu potřebovat vaši pilotní licenci a pak musíme vyplnit pár formulářů pro úřady, dohlížející na letecký provoz. Ale to můžeme udělat, zatím co budete čekat na zavazadla.“

Za dvacet minut nato už Judy vezla Dillona v letištním mikrobuse na vzdálený konec letiště. Vedle ní, v bílé pracovní kombinéze, seděl mechanik, kterému říkala Tony. Cessna stála vedle řady jiných soukromých letadel, od nichž se odlišovala plováky, z nichž vykukovala kola podvozku.

„Neměl byste s ní mít žádné potíže,“ vykládal mu Tony, když dával dovnitř Dillonovy dva kufry. „Chodí jako hodinky. Samozřejmě, spousta lidí je nervózní, když letí mezi ostrovy v letadle, které má jenom jeden motor, ale půvab téhle dámy je v tom, že se můžete kdykoliv spustit na vodu.“

„Když umíte plavat,“ prohodil Dillon.

Tony se zasmál a sáhl do pilotní kabiny. „Tady máte palubní deník. Je v něm seznam všech ostrovů a jejich letišť i s plánky letišť. Náš šéfpilot vám tam zaškrtl trasu do Cruz Bay na St. Johnu. Je to úplně jednoduché, kolem čtyřset kilometrů. Asi jeden a půl hodiny letu.“ Podíval se na hodinky: „V půl páté byste tam měl být.“

„Je to už americké území, ale celníci a pasová kontrola už o vás vědí a budou na vás čekat. Až budete dost blízko, tak zavolejte St.

Thomas, a oni jim vyřídí, že jste na cestě. Jo, a taky tam na vás čeká džíp!“ Judy se opět usmála. „Myslím, že to je všechno.“

„Zařídila jste to perfektně!“ Dillon jí věnoval svůj speciální okouzující úsměv a políbil ji na tvář. „Vřelé díky.“ Pak si potřásl ruce s Tonym. „Vám taky děkuju.“

Za chvíli potom už seděl na pilotním sedadle, připoutal se, upravil si sluchátka, nastartoval a zavolal věž. Právě přistávalo nějaké malé letadlo, takže musel chvíli počkat, pak dostal pokyn k odrolování na konec rozjezdové dráhy a vzápětí signál 'vpřed'. Vytočil motor na plné obrátky, rozjel se po dráze a přesně ve správný okamžik přitáhl k sobě řídicí páku: cessna se lehýnce vznesla a začala stoupat nad azurové moře.

Max Santiago přistál v San Juanu o hodinu později. Jeden z letištních zaměstnanců ho provedl s minimálním zdržením pasovou a celní kontrolou a doprovodil ho k černému mercedesu, který na něj i se šoférem čekal před letištěm.

„K vašim službám, *señore*,“ řekl šofér španělsky.

„Rád tě zase vidím, Algaro,“ pozdravil ho Santiago. „Všechno je zařízeno, jak jsem chtěl?“

„Samozřejmě, *señore*. Zabalil jsem vám vaše věci a odnesl je dneska ráno osobně na *Maria Blanco*. Kapitán Serra tam na vás už čeká.“

Algaro nebyl obzvlášť vysoký - kolem sto pětasedmdesáti centimetrů - ale měl neuvěřitelnou sílu a byl tak nakrátko ostříhaný, že vypadal skoro holohlavý. Jizva, která vedla od koutku levého oka až k ústům, mu dodávala výhružný a zlověstný výraz, přestože byl oblečen v perfektní šedivé uniformě. Santiago ho zachránil od doživotního vězení za to, že před dvěma lety ubodal k smrti mladou prostitutku. Santiago tenkrát nelitoval peněz nejen na právníky, ale také na zkorumpované úředníky, a Algaro mu za to byl stoprocentně oddán.

Mezitím dorazili nosiči se zavazadly a ukládali je do auta. „Nemusíš mě vozit domů,“ nařídil Santiago. „Vezmi mě rovnou na loď.“

„Jak si přejete, *señore*.“ Začlenili se do provozu na hlavní třídě a Algaro řekl: „Kapitán Serra mně vyřídil, že potřebujete dva potápěče.

To jsme už zařídili.“

„Výborně!“ Santiago rozevřel místní noviny, které pro něj ležely připraveny na sedadle.

„Nějaké potíže, seňore?“ zeptal se náhle Algaro, který sledoval svého velitele ve zpětném zrcátku.

„Ty máš schopnost cítit nebezpečí jako zvíře, Algaro!“ zasmál se Santiago.

„Proto mě přece zaměstnáváte, seňore!“

„To je pravda.“ Santiago složil noviny, z elegantního pouzdra si vzal cigaretu a zapálil si. „Ano, máme malý problém - jmenuje se Dillon.“

„Řeknete mi o něm něco, seňore?“

„Proč ne? Nejspíš tě stejně budu muset požádat, aby ses o něj - abych tak řekl - postaral!“ Santiago se usmál. „Tak dávej dobrý pozor, co ti o něm povím - protože ten chlap je nebezpečný, velice nebezpečný.“

Bylo nádherné odpoledne a Dillon, letící ve výšce sedmnáctiset metrů, vychutnával pohled na bezmračné nebe a na moře, které neustále měnilo barvu mezi zelenou a modrou. Z téhle výšky viděl zřetelně i podmořské útesy a šelfy.

Minul ostrovy Nevis a St. Kitts, kterým se ohlásil rádiem, pak přeletěl přes malinkatý holandský ostrov Saba. Měl vítr v zádech a tak postupoval rychleji, než předpokládal: ani ne za hodinu po odletu z Antiguy už uviděl nalevo před sebou ostrov St. Croix.

Za chvíli nato se už z oparu vyloupily Panenské ostrovy: St. Thomas nalevo, malý St. John napravo a za nimi Tortola. Konsultoval mapu - pod Tortolou ležel Peter Island, východně od St. Johnu pak Norman Island. Na jih od obou měl být Samson Cay.

Pak zavolal St. Thomas, že se blíží. „Máte povoleno přistání v Cruz Bay!“ informoval ho letový kontrolor. „Po přistání za vámi přijde pasová a celní kontrola.“

Dillon sletěl níž, zatočil doprava a bez problémů našel Samson Cay. Přeletěl ho ve výšce tří set metrů. Pod sebou viděl roztroušené vilky, přístav s tečkami jachet, a hned vedle pláže hotelový komplex obklopený palmami. Letiště bylo na sever od něj, ale byla to jen přistávací dráha, bez věže, jen se stožárem, na kterém se kolébal

vzdušný pytel. Na pláži se hemžili lidé, někteří vstali a mávali mu. Zakmital křídly na pozdrav a za čtvrt hodiny nato se už snesl na hladinu před přístavem v Cruz Bay.

Dojel do přístavu a bez problému našel rampu, na jejímž konci už čekalo několik uniformovaných úředníků a jeden nebo dva další lidé, všichni černoši. Když dorazil k rampě, vysunul podvozek, vyjel nahoru a vypnul motor. Jeden z mužů v uniformě měl připraveny dva klíny, které zasunul pod kola.

„La Fayette, jsme na místě!“ prohlásil Dillon, když vystoupil.

Všichni se dobromyslně zasmáli. Pasového úředníka uspokojil irským pasem a celníci mu zběžně prohlédli zavazadla. Všichni byli zdvořilí a srdeční a ve vzduchu vládla pohoda. Když odcházeli, Dillon si všiml mladé ženy v růžové uniformě, stojící až dosud trpělivě stranou.

„Pane Dillone,“ popošla žena blíž. „Mám pro vás ten džíp, který jste si objednal. Kdybyste mi podepsal jeho převzetí a ukázal mi řidičský průkaz, můžete s ním hned odjet.“

„Výborně, děkuju vám,“ řekl Dillon, přešel se ženou k vozu a hodil kufr na zadní sedadlo.

Když podepisoval listiny, řekla omluvně: „Bohužel, zrovna nemáme vůz s automatickou převodovkou, ale kdybyste si ho přál, tak zítra bude jeden zpátky!“

„Ne, děkuju, raději řadím sám.“ Usmál se a dodal: „Můžu vás někam svézt?“

„Jenom kousíček,“ přisedla si. Když ujeli asi sto metrů, řekla: „To stačí, děkuju.“

„Co je to támhle?“ ukázal Dillon na neobyčejně působivý komplex budov před nimi.

„To je Mongoose Junction! Così jako obchodní středisko, ale mnohem hezčí. Je tam i krásný bar a pár výtečných restaurací.“

Děvče vystoupilo a v poslední chvíli Dillona instruovalo: „Teď zahněte doleva a pak pořád po hlavní. Caneel Bay je necelých pět kilometrů. Přijedete na parkoviště pro hosty a pak půjdete kousek pěšky k recepci.“

Jachta *Maria Blanco* stála Santiaga dva miliony dolarů a byla to jeho oblíbená hračka. Bydlel na ní raději než ve svém honosném

sídle nad San Juanem, zvláště od okamžiku, kdy jeho žena Maria zemřela před deseti lety na rakovinu. Drahá Maria, *Maria Blanco*, jak jí přezdíval, byl jediný ostrůvek něhy v jeho životě.

Jistě, *Maria Blanco* nebyla obyčejná loď - poskytovala všechen luxus, na který si člověk mohl vzpomenout. Nebylo divu, že k její obsluze bylo zapotřebí kromě kapitána i pěti až šesti mužů posádky.

Santiago seděl na horní palubě a těšil se ze slunce a výtečné kávy, kterou popíjel. Za Santiagem stál Algaro, naproti seděl kapitán Julian Serra, vousatý pořízek v uniformě. Tak jako ostatní Santiagovi zaměstnanci, i kapitán byl v jeho službách už léta a pravidelně se zúčastňoval jeho pochybných obchodů.

„Takže vidíš, můj milý Serro, máme před sebou menší problém. Až se ten chlapík Dillon usadí na St. Johnu, nepochybně naváže kontakt s tím potápěčem, Bobem Carneym.“

„Nic se tak těžko nehledá, jako vraky, *señore*,“ odpověděl Serra. „Mluvil jsem s experty, kteří mi vyprávěli, že občas neuviděli vrak, který byl od nich jen pár metrů. Je to těžký a moře je hrozně veliký!“

„To máš pravdu,“ souhlasil Santiago. „Pořád si myslím, že ze všeho nejspíš bychom vytáhli něco z té holky - ale může to ještě trvat, než se tu zase objeví. Mezitím bychom měli jak se sluší a patří překvapit pana Dillona.“ Usmál se na Algara. „Myslíš, že to zvládneš, Algaro?“

„Bude mi potěšením, *señore*!“ řekl Algaro.

„Dobře. A teď k posádce,“ podíval se Santiago na kapitána a ten začal vyjmenovávat své muže.

„Prvním důstojníkem je Guerra. Pak jsou tu jako obvykle Solona a Mugica. A přivedl jsem dva muže, kteří jsou zkušený potápěči. Jmenují se Javier Noval a Vicente Pinto.“

„Jsou spolehliví?“

„Naprosto.“

„A na Samson Cay s námi počítají?“

„Ano, *señore*. Mluvil jsem osobně s Prietem. Budete tam chtít kotvit?“

„Nejspíš ano. Samozřejmě, taky můžeme vždycky zakotvit poblíž Paradise Beach u Caneel Bay. Ještě si to rozmyslím.“ Santiago dopil kávu a vstal. „Dobře, takže vyrazíme.“

Dillon se bez dalšího váhání vydal do Caneel. Poté, co zaparkoval džíp, vzal svá zavazadla a vydal se po vyšlapané cestičce. Na srázu nad ním byl nádherný kruhový restaurant, pod nímž ležely trosky mlýna na cukrovou třtinu z dob třtinových plantáží. Vegetace byla neobyčejně bujná a palmy člověk viděl na každém kroku. Na chvilku se zastavil, protože po levé straně zpozoroval obchod se suvenýry, a vedle něj obchůdek s nápisem *Paradise Watersports* - Carneyho obchod, jak se pamatoval z propagačního letáku. Popošel k němu a podíval se do výkladu: podle očekávání tam byly potápěčské obleky různých druhů; dveře však byly zavřené, takže opět zvedl zavazadla a pokračoval dál, až došel k recepční hale.

U recepčního pultu už stáli čtyři lidé, a tak Dillon postavil kufry na zem a vyšel zase ven. Před ním se prostírala veliká přírodní restaurace s barem, zastřešená ohromnou sedlovou střechou jako stodola - v kraji, kde náhlé tropické přehrášky nejsou žádnou vzácností, to je nutné.

Jak věděl z propagační brožurky, před ním se rozkládal Caneel Bay: čluny všech velikostí, půvabná pláž vroubená palmami s další restaurací. Viděl lidi, jak stále ještě vychutnávali pozdně odpolední slunce, a jednoho nebo dva surfaře. Podíval se na hodinky - bylo téměř půl šesté a už se otáčel, že se vrátí k recepci, když si všiml blížícího se člunu.

Byl to dvanáct metrů dlouhý Sport Fisherman se dvěma můstky, štíhlý, bílý, ale to, co Dillona upoutalo nejvíc, byl asi tucet lahví na stlačený vzduch upevněných na zádi lodi. Čtyři postavy si právě na palubě skládaly potápěčskou výbavu do lodních vaků. Na horním můstku stál Carney u kormidelního kola, v džínách, do půl těla svlečený a bosý. Dillon okamžitě poznal jeho opálenou postavu s vlasy vybělenými sluncem podle fotografie v letáku.

Když se loď přiblížila ještě víc a zamířila na konec přístavu, rozeznal její jméno: *Sea Raider*. Jeden z adeptů potápěčství hodil na břeh lano a Dillon zručně přivázal záď lodi, pak přešel k její přídi, kde loď narážela na ochranné mantinely, natáhl se pro lano na palubě a loď definitivně ukotvil.

Carney zastavil motor a sešel dolů po žebříku. „Díky!“ řekl Dillonovi, který si zapaloval cigaretu.

„Za málo, kapitáne Carney!“ řekl Dillon.

Jedna z recepčních odvezla mikrobusem Dillona do jeho vilky. Park kolem byl naprosto okouzující - kromě nádherných trávníků a palem tu rostly všechny možné tropické květiny.

„Celý poloostrov je soukromý,“ vysvětlila Dillonovi. „Máme tu sedm pláží a jak uvidíte, většina vilek je právě kolem nich.“

„Zatím jsem tu viděl dvě restaurace,“ poznamenal.

„Ano, Cukrový mlýn a Terasy. Třetí je na druhém konci poloostrova. Jmenuje se Želví zátoka a je formálnější: košile s kravatou a tak. Večer je tam nádherné posezení, máte výhled přes Winwardský průliv na tucty malých ostrůvků Carval Rock a Whistling Cay. A pak, mnohem dál, je vidět i Tortola a Jost Van Dyke, ale ty už patří k britským Panenským ostrovům.“

„Zní to jako úplná idyla!“

Zastavila vedle dvoupodlažní budovy, obklopené stromy a keři všech tvarů a barev. „Jste doma, pane Dillone, vilka číslo sedm.“

Na horní podlaží vedlo schodiště a Dillon udiveně poznamenal: „Myslel jsem, že to budu mít celé pro sebe!“

Recepční otevřela venkovní dveře a následována Dillonem vstoupila do malé haly. „Občas si to někdo pronajme celé, ale jsou to vlastně dvě jednotky: sedm D a sedm E.“

Dveře do obou polovin vilky byly naproti sobě. Odemkla 7D a vedla Dillona dovnitř. Koupelna byla luxusní, ložnice a jídelna veliké. V jídelně byl bar s další lednicí. Všude na podlaze byla příjemně vyhlížející dlažba, křesla a pohovka vypadaly pohodlně. V oknech byly žaluzie a pod stropem se otáčely dva ohromné ventilátory.

„Jste spokojený?“

„Myslím, že ano!“ přisvědčil Dillon a zadíval se na ohromnou postel. „Kristepane, v týhle posteli honit ženu, to aby člověk byl sprintér!“

Zasmála se a otevřela francouzské okno na terasu s velkou plochou na sezení. Úzký pruh terasy pokračoval i za roh, pod druhé okno. Kousek níž, pod pečlivě stříhaným travnatým svahem, byla pláž a za ní na volném moři kotvilo několik velkých námořních jacht.

„Paradise Beach,“ pojmenovala pláž.

Další pláž byla vidět dál vpravo i se shlukem vilek v pozadí. „To je Scott Beach a kousek za ní je Turtle Beach,“ vysvětlila recepční, když si všimla Dillonova pohledu. „Za patnáct minut tam můžete dojít pěšky, ale samozřejmě tam jezdí i náš autobus. Má zastávky na každém rohu.“

Ozvalo se zaklepání na dveře a poslíček přinesl dovnitř Dillonova zavazadla. „Myslím, že to je všechno,“ podotkla dívka.

„Jak je to s telefonem,“ nadhodil Dillon. „Pokud vím, tak ve vašich vilkách nejsou, že?“

„Promiňte, úplně jsem zapomněla.“ Otevřela kabelku a vyndala z ní přenosný telefon s rezervní baterií a nabíječkou. Položila všechno na stůl spolu s listem papíru. „Je tam vaše číslo a návod.“ Zasmála se a znovu se loučila: „Teď už to je snad opravdu všechno.“

Dillon jí galantně otevřel dveře. „Děkuji vám, velice jste mně pomohla.“

„Abych nezapomněla, náš ředitel pan Nicholson mě požádal, abych ho omluvila, že vás osobně nepřivítal. Je obchodně na St. Thomasu.“

„Samozřejmě, určitě se s ním potkám někdy jindy.“

„Mám dojem, že je také z Irska,“ podotkla ještě a odešla.

Dillon otevřel chladničku pod barem. Uvnitř bylo všechno možné pití včetně dvou polovičních lahví šampaňského. Otevřel jednu z nich, nalil si skleničku a vyšel ven na terasu.

„No, kamaráde,“ prohodil si pro sebe, „není to tu špatný!“

Nakonec ovšem nevydržel lákání jiskřící mořské hladiny, zašel dovnitř, vybalil své svršky a převlékl se do plavek. Za moment už utíkal po travnatém svahu k malé pláži, kterou měl v té chvíli sám pro sebe. Voda byla neuvěřitelně čistá a teplá. Skočil do vody a začal plavat. Náhle se po jeho pravé ruce objevil ohromný vír a vynořila se obří želva - udiveně se na něj zadívala a pak rozvážně plavala pryč.

Dillon se hlasitě rozesmál, pak lenošivě plaval dál na otevřené moře směrem, kde kotvily jachty, ale asi po třiceti metrech se otočil a plaval zpátky.

Za jeho zády se vynořila *Maria Blanco* a nějakých sto metrů od břehu zakotvila.

Santiago změnil rozhodnutí ohledně Samson Cay, když mu

kapitán Serra přinesl informaci, kterou právě obdržel rádiem. Z Caneel Bay potvrdili, že pan Dillon právě dorazil.

„Bydlí ve vile číslo sedm,“ doplnil Serra.

„To je zajímavé,“ podotkl Santiago. „To je nejluxusnější ubytování v celém Caneel.“ Chvilí o tom uvažoval a ťukal přitom nervózně prsty o stůl, pak se rozhodl. „Tu vilu dobře znám, leží nad pláží Paradise Beach. Zakotvíme tam, alespoň na dnešní noc.“

„Jak si přejete, señore!“

Serra se vrátil na můstek a Algaro, který stál na zádi u zábradlí, nalil Santiagovi další šálek kávy.

„Půjdeš večer na břeh,“ řekl Santiago. „A vezmi si s sebou ještě někoho. Serra má na parkovišti u Mongoose Junction permanentně zaparkovaný land-rover. Řekni mu, ať ti dá klíčky.“

„A co mám udělat, señore?“

„Zajeď do Caneel a zjisti, k čemu se Dillon chystá. Jestli půjde ven, tak ho sleduj.“

„Mám ho zmáčknout?“ zeptal se Algaro s nadějí v hlase.

„Jen trochu,“ usmál se Santiago. „Nepřežeň to!“

„S radostí, señore!“ řekl Algaro a dolil Santiagovi kávu.

Dillon usoudil, že situace nevyžaduje nic formálního, takže si oblékl jen bílou bavlněnou košili a plátěné kalhoty krémové barvy. Pak se vydal večerním šerem do Caneel Bay. V kapse měl malou baterku, která byla částí hotelového inventáře, aby hostům posvítila v tmavších zákoutích. Tahle noc byla ale tak jasná, že ji nepotřeboval. Restaurant Terasy už byl docela slušně plný - no jo, Američani! Rádi večerí brzy. V recepci inkasoval cestovní šek na pět set dolarů a vydal se k baru.

Na typické karibské nápoje jako jsou různé ovocné likéry a rumové kokteily si nepotrpěl a raději si dal osvědčený martini koktejl. Ochotná černá servírka mu ho přinesla přímo bleskově. Několik hudebníků si chystalo nástroje na malém jevišti a v dálce za nimi rozeznával světla St. Thomasu. Všude vládl takový klid a pohoda, že měl co dělat, aby nezapomněl, že tu není pro zábavu. Dopil, podepsal účet a přešel do restaurace, kde ho vrchní usadil.

Jídelní lístek měl mnoho lákadel. Nakonec si objednal grilované ústřice, Césarův salát a karibské raky. Krugovo šampaňské sice

neměli, ale poloviční láhev Veuve Clicquot zakončila večeři stejně příjemně.

V devět hodin byl po večeři a odebral se do recepce. Algaro tam už seděl, zabořený v koženém křesle, a četl *New York Times*. Službu měla ta samá recepční, která ho ubytovávala.

„Všechno v pořádku, pane Dillone?“ usmála se na něj.

„Naprosto. Buďte tak hodná, znáte bar jménem *Jenny's Place*?“

„Samozřejmě. Je na nábřeží, kousek za Mongoose Junction, směrem do města.“

„Zavírají nejspíš až pozdě v noci, vidíte?“

„Obvykle kolem druhé ráno.“

„Díky.“

Vyšel ven, zapálil si cigaretu a šel podél přístavu na parkoviště. Chvilku po něm vyrazil i Algaro a běžel na parkoviště u restaurace Cukrový mlýn. Minul taxíky vyhlízející zákazníky a naskočil do čekajícího land-roveru. Felipe Guerra, důstojník z *Maria Blanco*, už seděl za volantem.

„Našel jsi ho?“ zeptal se Guerro.

„Byl ode mě na dosah ruky. Vypytl se na bar *Jenny's Place*. Znáš ho? Má prý být v Cruz Bay na nábřeží!“

„Jo, já ho znám.“

„Kouknem se tam. Podle mě tam teď jde.“

Dillon projel křižovatkou Mongoose Junction, našel *Jenny's Place*, otočil džíp a vrátil se na parkoviště u obchodního střediska. Pak se vydal teplou nocí podél přístavu v Cruz Bay, až zahlédl červený neonový nápis *Jenny's Place*. Vyběhl po schodech nahoru a otevřel dveře. Kavárna byla plná hostů, Mary Jonesová přijímala objednávky a dvě číšnice, jedna běloška a jedna černoška, běhaly sem tam a měly co dělat, aby všem vyhověly. Bar byl také docela plný, ale Billy Jones ho zvládal bez viditelného úsilí.

Dillon našel volné místo na konci baru a čekal, až bude Billy volný. „Irskou whisky, kteroukoliv,“ objednal si pak. „A sklenici vody.“

Na druhém konci baru si povšiml Boba Carneyho se sklenicí piva před sebou. Carney se bavil s dalšími dvěma hosty, kteří

vypadali jako námořníci. Pak se Carney natáhl pro pivo a zamračil se, když koutkem oka zahlédl, že si ho Dillon prohlíží.

„Vy jste Bili Jones?“ zeptal se Dillon barmana, když před něj položil whisky.

„A kdo jste vy?“ zeptal se Billy obezřetně.

„Já jsem Sean Dillon. Bydlím v Caneel. Jenny mi řekla, abych se tu zastavil a pozdravoval vás od ní.“

„Jenny? Kdy jste slečnu Jenny viděl?“ zamračil se nedůvěřivě Billy.

„V Londýně. Byl jsem spolu s ní na kremaci Henryho Bakera.“

„Vážně?“ Billy se otočil a zavolal na svou ženu. „Mámo, pojď sem.“ Mary dokončila objednávku od jednoho z hostů a došla k nim. „To je moje žena, Mary,“ představil ji. „Zopakujte jí to.“

„Setkal jsem se v Londýně s Jenny,“ řekl Dillon a potřásl si s Mary Jonesovou rukou. „Sean Dillon. Byl jsem s ní na Bakerově pohřbu. Nebyl to vlastně žádný pořádný pohřeb, tvrdila, že Henry byl ateista, takže jsme jenom šli do krematoria.“

„Bůh to panu Bakerovi odpusť,“ pokřičovala se Mary. „Ale on skutečně nevěřil. A co slečna? Kde teď je?“

„Moc ji to sebralo,“ referoval Dillon. „Řekla mi, že Baker měl sestru a rozjela se za ní.“

Mary se zamračila a nevěřicně pohlédla na manžela. „To jsme teda nikdy neslyšeli. Víte to jistě, pane?“

„Ale jo, vím. Jeho sestra žije ve Francii. Jenny mi nechtěla říct kde, prostě letěla z Londýna do Paříže. Chtěla jí dát urnu s jeho popelem.“

„A kdy se vrátí?“

„Řekla jen, že potřebuje pár dní nato, aby se smířila s Henryho smrtí a tak. Jelikož jsem měl zrovna jet sem, tak mi řekla, ať vás pozdravuju.“

„Každopádně vám moc děkujeme,“ řekla Mary. „Už jsme o ni měli starost.“ U jednoho stolu se zákazník domáhal slyšení a Mary se rychle loučila. „Musím běžet. Ještě se uvidíme.“

Odběhla a Billy se usmál: „Já už mám taky práci, ale vy nespíchejte, zůstaňte u nás.“

Vydal se obsloužit tři žíznivé zákazníky a Dillon v klidu vychutnával whisky. V rohovém boxu popíjeli pivo Algaro s

Guerrou. Nedívali se směrem k Dillonovi a byli pohrouženi v konverzaci. Dillon oběma mužům nevěnoval zvláštní pozornost, ale Algara poznal okamžitě - pamatoval si, že ho zahlédl v recepci: brutálně vypadající chlap ostráhaný téměř dohola, s jizvou od oka až k ústům.

„Jidáš Iškariotský znova na světě,“ zamumlal si pro sebe.

„O copak ti jde, kamaráde?“ Zkušenost ho naučila nevěřit v náhodnou shodu okolností.

Dva muži, s nimiž dosud Carney mluvil, odešli a vedle něj se uprázdnilo místo. Dillon dopil a protlačil se hroznem lidí kolem baru. „Nebude vám vadit, když si přisednu?“ zeptal se Carneyho. „Já jsem Sean Dillon,“ usadil se k baru. „Bydlím v Caneel, v sedmičce. Jenny Grantová mi řekla, abych za vámi zašel.“

„Vy znáte Jenny?“

„Seznámil jsem se s ní v Londýně,“ řekl Dillon. „Její přítel Henry Baker tam zemřel při dopravní nehodě.“

„Jo, já vím.“

„Jenny tam byla kvůli soudnímu ohledání a na pohřbu.“ Dillon kývl na Billyho, který vzápětí přiběhl. „Mně ještě jednu whisky a kapitánu Carneymu přinese, co si bude přát.“

„Já si dám pivo,“ přikývl Carney. „Takže Jenny pohřbila Henryho v Londýně?“

„Ne,“ zavrtěl Dillon hlavou. „Nechala ho zpopelnit. Víte, že Baker měl ve Francii sestru?“

„To slyším poprvé.“

„Jenny mi řekla, že o tom skoro nikdo neví. Z nějakého důvodu o tom nemluvil. Jenny jí chtěla předat urnu s Henryho popelem. Takže naposled jsem ji viděl, když odlítala do Paříže. Říkala, že se vrátí za pár dní.“

Billy přinesl whisky a pivo a Carney řekl: „Takže vy tu jste na dovolený.“

„Přesně tak. Dneska večer jsem dorazil.“ Dillon si zapálil. „Jde o to, že bych rád zkusil trochu potápění a Jenny mi řekla, abych zašel za vámi, že vy jste nejlepší.“

„To je od ní hezké.“

„Prý jste naučil potápění i Henryho!“

„To je pravda,“ přikývl Carney. „Henry byl dobrý potápěč.“

Trochu lehkomyšlný, ale docela dobrý.“

„Proč říkáte, že byl lehkomyšlný?“

„Člověk by se nikdy neměl potápět sám, vždycky by měl být někdo poblíž. Ale tohle Henry nechtěl slyšet. Prostě se sebral a odjel někam, kde se mu to líbilo a tam se potápěl. Tohle se nedá dělat pořád. I když jste sebevíc opatrný, vždycky může dojít k nehodě.“ Carney se napil, zadíval se na Dillona a dodal: „Ale řekl bych, že vy jste člověk, kterému takovýhle věci nemusím vykládat.“

Mluvil pomalu, s jižanským přízvukem, takže člověk měl pocit, že každé slovo si průběžně promýšlí, než ho řekne.

„Nakonec to byla dopravní nehoda, která ho zabila,“ poznamenal Dillon. „Podíval se špatným směrem a sešel z chodníku rovnou pod autobus. Byl na místě mrtvý.“

„Znáte to arabské přísloví?“ řekl Carney tiše. „Všichni se sejdeme v Samaře. Na jednom místě se Smrti vyhnete, a ona vás dohoní jinde. Alespoň to měl rychle za sebou.“

„To je pozoruhodně filozofický přístup,“ poznamenal Dillon.

„To bude tím, že jsem pozoruhodně filozofický,“ pousmál se Carney. „Byl jsem dvakrát nasazený ve Vietnamu. Mám pocit, že celý život po tom, co jsem se vrátil, mám tak nějak navíc... Takže vy byste si chtěl někam vyjet potápět?“

„Rád bych.“

„Jak vám to jde? Dobře?“

„Nestěžuju si, ale vždycky se rád něco přiučím.“

„Tak dobře. Sejdeme se ráno v devět v Caneel.“

„Budu potřebovat nějaký nádobíčko.“

„To je maličkost, vyberete si něco v mém obchodě.“

„Prima!“ Dillon dopil skleničku. „Ráno v devět,“ opakoval. Pak se váhavě zeptal. „Povězte mi něco - znáte ty dva chlapy v tom rohovém boxu? Hlavně toho krasavce s tou jizvou! Nevíte, co je to zač?“

„Jo, to vím,“ přikývl Carney. „Jsou z posádky jedné velké jachty z Portorika, která se tu občas zastaví. Patří chlapíkovi, co se jmenuje Santiago. Obvykle kotví na Samson Cay, to je v britských Panenských ostrovech. Ten mladší se jmenuje Guerra. Ten s tou jizvou je Algaro, to je opravdu nebezpečnej hajzl.“

„Něco proved?“

„Před třičtvrtě rokem skoro zabil jednoho rybáře před místním barem. Měl štěstí, že neskončil v kriminále. Dostal tučnou pokutu, ale jeho šéf to za něj zaplatil. Nejlepší je se mu vyhnout.“

„Dám si na něj pozor,“ prohlásil Dillon a vstal. „Uvidíme se zítra!“ řekl na rozloučenou a protlačil se mezi hosty k východu.

„Ještě pivo, Bobe?“ zeptal se barman.

„Spíš bych něco sněd,“ konstatoval Carney. „To víš, ženu mám pryč!“ Kývl hlavou směrem, kde zmizel Dillon. „Co si o něm myslíš?“

„O tom Dillonovi? Říkal, že v Londýně potkal Jenny. Zrovna se sem chystal, tak mu řekla, aby se u nás zastavil.“

„No, tomu říkám ale náhoda!“ poznamenal ironicky Carney. Všiml si, že Algaro a Guerra vstali a kvapně odcházejí. Už vstával, aby se šel podívat, co se děje, ale pak si řekl, že to není jeho problém. A krom toho - Dillon je schopný se o sebe postarat sám, v životě si nebyl ničím tak jistý, jako tímhle.

Dillon přeřadil na nižší stupeň, aby vyjel prudký kopec na silnici z Cruz Bay do Caneel Bay, a přitom přemýšlel o Carneym. Líbil se mu na první pohled, jeho klid a rozvážnost, cítil v něm velkou vnitřní sílu, což ovšem bylo zcela přirozené, když si člověk uvědomil, co prožil.

Přejel kopec, přičemž si co chvíli připomínal, že na St. Johnu se jezdí vlevo, podobně jako v Anglii. Náhle si uvědomil, že se k němu zezadu rychle blíží světla nějakého vozu. Očekával, že ho vůz předjede, ale ten se místo toho usadil těsně za ním a Dillon okamžitě věděl, že bude mít problémy. Ve zpětném zrcátku identifikoval vůz jako land-rover a v následující chvíli už do něj vůz zezadu narazil. Dillon zmáčkl plyn až k podlaze a odpoutal se od pronásledujícího vozidla za cenu toho, že v rychlosti minul odbočku do Caneel Bay a pokračoval rovně dál.

Land-rover byl ale silnější a za chvíli už jel vedle něho po pravé straně. Na okamžik rozeznal ve světle přístrojové desky land-roveru Algarův obličej nad volantem, pak mu vjel land-rover do cesty a vytlačil ho ze silnice. Dillon projel křovím, sjel po mírném náspu a konečně se jeho džíp zastavil.

Vykutálel se z džípu a skryl se za stromem. Land-rover se

zastavil, chvíli bylo ticho, pak najednou zahřmělo pár výstřelů a skrz větve stromu proletělo pár kulek.

Ozval se smích a hlas ve tmě zavolal: „Dillone, vítáme vás na St. John,“ načež land-rover odjel.

Dillon chvíli počkal, až si byl jistý, že land-rover je pryč, pak se znovu posadil za volant, zařadil náhon na všechna čtyři kola a vycouval na silnici.

Když Charlesu Fergusonovi zazvonil na nočním stolku telefon, bylo půl čtvrté ráno. Byl okamžitě čilý a zdvihl sluchátko.

„Ferguson.“

„To jsem já,“ řekl Dillon. Stál na terase, v jedné ruce skleničku s pitím a ve druhé přenosný radiotelefon. „Zdravím vás z kouzelných Panenských ostrovů, jenomže je tu trochu nevlídno.“

„Panebože, Dillone, víte kolik je tady hodin?“

„Jo, to vím. A taky vím, že potřebuju znát odpověď na několik otázek. Pár darebáků mě právě vytlačilo land-roverem v plný rychlosti ze silnice a pak po mně pro jistotu ještě střílelo. A víte, kdo to byl? Posádka ze Santiagovy jachty *Maria Blanco*.“

Ferguson byl definitivně vzhůru. „Víte to jistě?“

„Jo, to tedy vím!“ křičel Dillon do telefonu, ale své rozčilení z větší části jen hrál. „Poslyšte, vy starý intrikáne, rád bych věděl, co se děje. Jsem tady na tomhle fleku pár hodin a už mě tu znají jménem. Řek bych, že tu na mě čekali, že sem kvůli mně speciálně přijeli - a moc rád bych věděl, jak je to možný!“

„To opravdu nevím,“ řekl Ferguson. „Nic jiného vám teď nemůžu říct. Už jste se tam zabydlel?“

„Generále, vy byste mě opravdu rozesmál!“ řekl Dillon znechuceně. „Ano, zabydlel jsem se, ubytování je prima, výhled na moře úžasný a zítra ráno se jedu potápět s Bobem Carneym.“

„Dobře, jen tak dál a dávejte na sebe pozor.“

„Já mám na sebe dávat pozor? A to je všechno, co mi řeknete?“

„Přestaňte si stěžovat, Dillone,“ napomenul ho Ferguson. „Kdybych byl netušil, že se to takhle nějak vyvine, tak bych na tuhle věc nepotřeboval zrovna vás. Řekl bych, že nejste ani škrábnutý, co?“

„Měl jsem štěstí.“

„Tak vidíte. Chtěli vás jenom vystrašit a to je všechno.“

„On si řekne: a to je všechno!“ zaúpěl Dillon.

„Něco podniknu a dám vám vědět.“

Ferguson položil sluchátko a ležel potmě, s otevřenýma očima. Přemýšlel, co udělá, a za chvíli už zase spal.

Dillon prohlédl malý bar v obývacím pokoji a našel tam sáčky s čajem a kávou. Svařil vodu, udělal si čaj a s hrnkem v ruce vyšel na terasu. Byl stále víc přesvědčený o tom, že tahle hra, do které se zapletl, je vyšší a složitější, než vypadá. Pak si vzpomněl na tu pistoli a připadal si nemístně bezbranný. To se ovšem dalo napravit, navštíví specialistu na hardware na adrese, kterou mu dal Ferguson. To by mohl zařídit, až se vrátí z výletu s Carneyem.

Jakmile Algaro s Guerrou vylezli na palubu *Maria Blanco*, Algaro neprodleně informoval Santiagu. Když skončil, Santiago ho pochválil: „Dobrá práce!“

„Nebude kolem toho dělat dusno, *señore*, že ne? Nepůjde třeba na policii?“

„Samozřejmě, že ne,“ ujistil ho Santiago. „Nechce, aby policie věděla, proč tady je, to je na tom to nejlepší! Ta ponorka je v amerických vodách, takže by správně měli tu věc ohlásit pobřežní stráž - jenomže to je to poslední, co by on a Ferguson udělali.“

„Jasně, *señore*.“

„A teď jdi spát!“ přikázal mu Santiago.

Algaro odešel a Santiago přešel na kraj paluby. Viděl zřetelně světlo ve vilce číslo sedm. Po chvíli světlo zhaslo. „Dobrou noc, Dillone!“ řekl tiše, otočil se a sešel do podpalubí.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Když druhého dne ráno Ferguson dorazil do Downing Street, bylo právě devět hodin. Nečekal ani pět minut, když pro něj přišel premiérův tajemník a odvedl ho nahoru do premiérovy pracovny. Předseda vlády seděl za stolem a podepisoval jakési dokumenty, jeden za druhým, jako na běžícím pásu.

„Á, tady jste,“ vzhlédl konečně ke generálovi.

„Nechal jste si mě zavolat, pane premiére?“

„Ano, byli za mnou náměstek ředitele Tajné služby a Sir Francis kvůli té záležitosti na Panenských ostrovech. Je to pravda, že jste tu věc svěřil tomu Dillonovi?“

„Ano,“ připustil klidně Ferguson.

„Člověku s takovou minulostí? Můžete mně říct proč?“

„Protože je to správný člověk pro tuhle věc. Můžete mně věřit, že se mně Dillonova minulost nelíbí o nic víc než vám. Víme, že před pár lety pracoval pro IRA, i když mu nikdy nebylo nic prokázáno. A to samé lze říct o jeho působení v zahraničních službách. Je to prostě žoldák, pane premiére. Dokonce i Izrael ho najal, když to považoval za užitečné.“

„Nemohu říct, že se mi to líbí. Myslím, že Carter má pravdu.“

„Mohu ho odvolat, pokud si to přejete.“

„Ale raději byste to neudělal, že?“

„Myslím si, že to je ideální člověk pro tuhle akci. Abych byl upřímný, vypadá to, že při ní poteče krev, a od té doby co jsme spolu mluvili, je už jasné, že musíme bojovat proti lidem, kteří se ničeho neštítí.“

„Aha,“ řekl premiér významně. „Dobře, Fergusone, dám na váš úsudek. Ale snažte se s tím Carterem vyjít.“

„Samozřejmě, pane premiére,“ slíbil Ferguson a s tím byl propuštěn.

Jack Lane čekal dole v daimleru. „O co šlo?“ zeptal se, když odjížděli z Downing Street.

Ferguson vylíčil rozhovor s premiérem a závěrem podotkl: „Já se mu ovšem nedivím.“

„Můj názor znáte, pane. Od začátku jsem byl proti tomu. Já bych Dillonovi nevěřil ani minutu.“

„O Dillonovi je známo, že má velice vyvinutý jakýsi zvrácený smysl pro čest,“ prohlásil Ferguson. „Když něco slíbí, jeho slovo platí a očekává totéž i od druhé strany.“

„Já tomu osobně moc nevěřím, pane.“

„Většina lidí by tomu nevěřila.“

Ferguson zdvihl sluchátko a vytřukal číslo kanceláře Simona Cartera. Dozvěděl se, že Carter odešel do parlamentu na schůzku s Pamerem.

„Tak mu vyřídíte,“ přikazoval Ferguson sekretářce, „že s nima oběma musím nutně mluvit. Budu je čekat za čtvrt hodiny na terase v parlamentě.“ Položil sluchátko a otočil se k Lanovi. „Můžete jít se mnou, Jacku! Mám pocit, že jste tam ještě nikdy nebyl, vidíte?“

„Co se děje, pane?“

„Vydržte to chvíli a uvidíte!“

Drobně pršelo a déšť vymetl lidi z kavárny na parlamentní terase. Zůstalo jen pár vytrvalců, kteří se se skleničkou v ruce tísnil pod promoklou plachtou. Ferguson stál u zdi, nad hlavou držel velký golfový deštník, který mu půjčil šofér, a Lane se schovával vedle něho.

„Tak co, Jacku? Cítíte úctu a respekt, kterou vyzařuje Matka parlamentů na své děti?“ zeptal se Ferguson.

„Momentálně cítím hlavně vodu, která mi stéká za krk, pane.“

„Tady jsou!“ zaslechli, otočili se a uviděli Pamera a Cartera, jak stojí ve dveřích kavárny. Carter rozevřel velký černý deštník a došel s Pamerem k nim.

„Není to tady útulné?“ přivítal je Ferguson.

„Nemám náladu na váš chabý smysl pro humor,“ prohlásil odměřeně Carter. „Co chcete?“

„Právě jsem se vrátil od předsedy vlády. Takže jste si byl zase stěžovat, kamaráde, co? Moc jste si nepomoh. Řekl mi, abych postupoval podle vlastní úvahy.“

Carter zrudnul vztekem, ale ovládl se. „Kdo je tohle?“ ukázal na

Lanea.

„Můj tajemník, detektiv inspektor Jack Lane. Mám ho půjčeného od Zvláštního oddělení.“

„To je proti předpisům. Na to nemáte právo!“

„Vy máte utkvělou myšlenku, Cartere, že jsem plavčíkem na vaší lodi! Ale já mám svou vlastní loď! A můj čas je drahý, takže k věci. Dillon dorazil na St. John kolem páté hodiny večer místního času. Byl napaden dvěma muži ze Santiagovy jachty *Maria Blanco*. Srazili jeho džíp ze silnice a stříleli po něm.“

„Panebože!“ řekl Pamer šokovaně.

„Je v pořádku?“ zeptal se Carter.

„To víte, že jo, náš Dillon je jako z gumy. Osobně si myslím, že se ho nejdřív snaží jenom zastrašit. Ale nejzajímavější je, jak se dozvěděli, kdo je a že tam je!“

„Počkejte, pane generále!“ ozval se dotčeně Pamer. „Doufám, že nechcete říct, že to je naše vina!“

„Bud' zticha, Francis!“ okřikl ho Carter. „Má úplně pravdu. Ten chlap Santiago je podezřele dobře informovaný!“ Otočil se k Fergusonovi. „Co s tím budete dělat?“

„Víte, napadlo mě, že bych si mohl vzít krátkou dovolenou,“ svěřil se Ferguson. „Slunce, moře, písek, palmy ve větru... Slyšel jsem, že Panenské ostrovy jsou touhle dobou nádherné.“

„Ozvěte se?“ přikývl Carter.

„Samozřejmě, kamaráde!“ Ferguson se přátelsky usmál a otočil se k Laneovi. „Musíme sebou hodit, máme ještě spoustu práce!“

Cestou na ministerstvo přikázal Ferguson řidičovi, aby zastavil u pojízdného stánku s občerstvením na Victoria Embankment. „Dostanete tam nejlepší čaj v celém Londýně!“ poznamenal k Laneovi.

Majitel stánku vítal Fergusona jako starého známého. „Děsný počasí, pane generále, co?“

„Ale na Hooku to bylo horší, Frede!“ odpověděl Ferguson a s šálkem čaje poodešel k zábradlí nad Temží.

„Kde je ten Hook?“ zeptal se Lane stánkaře, když si bral svůj šálek čaje.

„To bylo jedno děsný místo v Koreji, nejhorší z celé fronty. Bylo

tam tolika mrtvých, že pokaždý, když jste kopal zákop, koukaly tam z hlíny něčí ruce a nohy.“

„Už tehdy jste generála znal?“

„Jestli jsem ho znal? Já tam byl jakorotný a on jako poručík. Dostal svůj první Válečný kříž za to, že mě uprostřed palby odnes na zádech.“ Fred se usmál. „Proto má u mě čaj zdarma!“

Lane popošel k Fergusonovi a opřel se o zábradlí pod jeho deštníkem. „Máte tam obdivovatele, pane!“ kývl ke stánku.

„Fred? To jsou jen takové báhorky starých vojáků, to nesmíte brát vážně... Budu potřebovat letadlo. Snad se tam learjet dostane bez mezipřistání, ne?“

„Myslím, že ty nový nádrže na palivo, který vyvinul RAF, prodloužily dolet alespoň na šest tisíc kilometrů.“

„To nám stačí.“ Ferguson se podíval na hodinky. „Teď je deset, chci mít learjet připravený na Gatwiku nejpozději v jednu. Když vezmeme v úvahu časový rozdíl, tak budu na St. Thomasu někdy mezi pátou a šestou jejich času.“

„Mám letět s vámi, pane?“

„Ne, vy tady budete bránit pevnost, než se vrátím.“

„Budete tam potřebovat ubytování, pane. Zařídím to.“

Ferguson zavrtěl hlavou. „Rezervoval jsem si ubytování v Caneel, když jsem dělal rezervaci pro Dillona.“

„Chcete říct, že jste čekal, že se stane to, co se stalo?“

„Tak nějak.“

„Podívejte, pane,“ řekl Lane nešťastně. „O co tady vlastně jde?“

„Až na to přijdete, tak mi to řekněte!“ Ferguson dopil čaj a odnesl prázdný hrnek na pult stánku. „Díky, Frede!“ Pak se otočil na Lanea. „Musíme si pospíšet, Jacku, máme ještě zařídit spoustu věcí!“

Santiago vstal časně, dokonce si před snídání stihl zaplavat. Pak se posadil ke stolu a s potěšením snídal pod širým nebem.

„Volá vás Sir Francis!“ objevil se Algaro s telefonem.

„Nádherné ráno,“ sdělil Santiago Pamerovi. „Jak je v Londýně?“

„Zima a mokro. Zrovna se chystám sníst pár sendvičů k obědu a pak strávit odpoledne v řadě nekonečných zasedání různých výborů. Heleďte, Maxi, Carter šel za premiérem a snažil se vyřídit Fergusona kvůli tomu, že si najal Dillona.“

„Netušil jsem, že je Carter takový trouba,“ poznamenal Santiago. „Samozřejmě, že Ferguson prosadil svou, co?“

„Jo, premiér mu dal volnou ruku. Ale co je horší, Ferguson nás požádal o naléhavé setkání a řekl mně a Carterovi, že hned první noc byl Dillon přepadený. Co se to tam u vás děje?“

„Moji lidé si s ním trochu zažertovali, Francisi. Koneckonců, jaks mi sám řek, stejně o nás už ví.“

„Jo, jenomže to, co teď zajímá Fergusona je, *odkud* víte, kdo Dillon je, že přijel na St. John, a všechno ostatní. Řekl, že jste příliš dobře informovaný a Carter s ním souhlasil.“

„Nenaznačil, jak se ke mně ty informace dostávají?“

„To ne, ale řekl, že uvažuje o tom, že se připojí k Dillonovi na St. Johnu.“

„To řek? To by mohlo být zajímavý! Už se těším na naše setkání.“

„Zatraceně, Maxi!“ vyhrkl Pamer zoufale. „Vědí o tom, že se jim do toho pletete vy! Jak dlouho může trvat, než přijdou na mě?“

„Francisi, tvoje jméno není v žádný radě žádný společnosti. Ani tvoje, ani tvého otce. A kromě toho, co se mi na téhle věci líbí je, že to je taková soukromá válka. Už jsem ti říkal, že Ferguson nemůže potřebovat, aby se do toho zapletly americké orgány. Jsme prostě dva psi, kteří se tahají o jednu kost.“

„Stejně mi to nahání strach,“ povzdechl si Pamer. „Můžu tady odsud něco udělat?“

„Zavolej mi, kdyby bylo něco nového a neztrácej nervy! Nic jiného nemůžeš dělat.“

Santiago zavěsil a Algaro se ihned ozval: „Ještě kávu, *señore*?“

Santiago přikývl a dodal: „Přijede nás navštívit generál Ferguson!“

„Sem, na Caneel?“ Algaro se rozzářil. „A co byste rád, abych s ním proved, *señore*?“

„Něco už vymyslíme,“ uklidnil ho Santiago a upíjel kávu. „Mezitím se podíváme, k čemu se chystá náš přítel Dillon!“

Guerra se vypravil na nafukovacím člunu do Caneel Bay a vzal s sebou jednoho potápěče, mladíka jménem Javier Noval. Měli na sobě plavky, trička, na nose zelené brýle - vypadali jako pár neškodných

turistů. Prokličkovali mezi ostatními malými plavidly, Guerra vypnul motor a Noval přivázal člun. Za chvíli se na konci přístaviště objevil Dillon. Měl na sobě černou joggingovou soupravu a přes rameno několik ručníků.

„To je on,“ ukázal Guerra Novalovi. „Hod’ sebou, já zůstanu stranou, kdyby si mě pamatoval ze včerejška.“

Bob Carney právě překládal ocelové lahve se stlačeným vzduchem z vozíku na palubu malého osmimetrového člunu. Když uviděl Dillona, zamával na něj a šel mu naproti. Minul přitom Novala, který se zastavil a zapaloval si cigaretu.

„Pojďte, zajdeme teď do obchodu pro nějakou výzbroj,“ řekl Carney Dillonovi, když si potřásl rukou.

Odešli spolu a Noval je opatrně sledoval.

V Carneyho obchodě si bylo z čeho vybírat. Dillon si nakonec koupil tříčtvrteční nylonovou potápěčskou kombinézu, ploutve, rukavice a potápěčskou masku.

„Už jste někdy vyzkoušel tohle?“ Carney sáhl do krabice. „Marathon, počítač pro potápěče. Vymoženost dnešní doby. Automaticky ukazuje vaši hloubku, jak dlouho jste pod vodou, za jak dlouho se musíte vrátit. Dokonce i to, jak dlouho by vám mělo trvat, než se vynoříte.“

„To je pro mě jako dělaný,“ souhlasil Dillon. „Vždycky jsem měl problémy spočítat něco z hlavy.“

Carney dal dohromady účet a řekl: „Přidám to k vašemu hotelovému účtu.“

„Co jste na dnešek naplánoval?“ ptal se Dillon a podepsal účet.

„Nic moc náročného,“ smál se Carney. „Počkejte, a uvidíte.“

Noval seskočil do člunu, kde čekal Guerra. „Ten druhý chlap se jmenuje Carney. Má licenci na provozování vodních sportů. Paradise Watersports.“

„Takže se jedou potápět?“

„Určitě. Dillon si u něj v obchodě koupil výbavu.“ Podíval se na břeh a poznamenal. „Zrovna sem jdou.“

Dillon s Carneym přešli po hrázi nad nimi a nastoupili do potápěčského člunu. Za chvíli nato Carney nastartoval motor a Dillon odvázal člun. S kličkováním mezi zakotvenými plavidly se

člun vydal na volné moře.

„Ten člun ani nemá jméno,“ poznamenal Guerra.

„Jmenuje se *Privateer*,“ informoval ho Noval. „Ptal jsem se jednoho z hlídačů na břehu. Něco ti řeknu, já se většinou potápěl kolem Portorika, ale o tomhle Carneym jsem slyšel i tam. Je to eso.“

„No dobře,“ přikývl Guerra. „Raději se už vrátíme, abychom seňorovi Santiagovi řekli, co se děje.“

Noval odvázal člun, Guerra nastartoval motor a vyrazili k místu, kde kotvila *Maria Blanco*.

Moře bylo trochu neklidné a když *Privateer* uháněl rychlostí dvaceti uzlů, člun stoupal nahoru a zase padal dolů. Dillon se pevně držel zábradlí, pak si jednou rukou vyndal a zapálil cigaretu.

„Trpíte mořskou nemocí?“ zeptal se Carney.

„Myslím, že ne,“ křičel Dillon, aby přehlušil hluk motoru a vln.

„To je dobře, protože než se to zlepší, tak bude nějakou dobu ještě hůř! Ale už to není daleko.“

Dillon se kochal nádhernou scénérií moře, z něhož na všech stranách vystupovaly vrcholky ostrovů. Pak zamířili k jednomu malému ostrůvku a zajeli do tichého zálivu.

„Congo Cay,“ pojmenoval místo Carney. „Je tu hezký potápění.“ Přešel na zád, vyhodil kotvu a vrátil se zpět. „Není tu nic moc k povídání: hloubka osm až třicet metrů, skoro žádné proudy. Je tu útes asi tak tři sta metrů dlouhý. Když nechcete do žádný větší hloubky, můžete se držet nad ním.“

„To vypadá jako místo, kam vodíte nováčky,“ poznamenal Dillon a oblékal si svou černozelelou potápěčskou kombinézu.

„Vždycky začínáme tady,“ přisvědčil Carney.

Dillon si rychle dooblékl kombinézu a utáhl si opasek se závažím kolem pasu. Carney mezitím připevnil lahve se stlačeným vzduchem na jejich nafukovací vesty a pomohl Dillonovi, aby si jednu z nich oblékl. Nakonec si Dillon navlékl rukavice.

„Sejdeme se u kotvy,“ zavolal Carney na Dillona. Ten si stáhl masku na obličej, zkontroloval, že vzduch správně proudí do náustku a po zádech se skulil do moře. Podplaval pod lodí, až uviděl kotevní lano, pak klesal podél lana a cestou několikrát polkl, aby vyrovnal tlak v uších.

Sestoupil až na skalní útes a s rukou na kotvě se zastavil a díval se, jak se k němu Carney blíží hejnem stříbřitých ryb. V té chvíli se přihodilo něco neobyčejného: černě žíhaný žralok útesový - dobré tři metry dlouhý - vlétl do hejna prchajících ryb, mihnul se kolem Carneyho a zmizel tak rychle, jako se objevil.

Carney udělal ukazováčkem a palcem znamení, že je všechno v pořádku, Dillon znamení opětoval a plaval za Carneym kousek nad mořským dnem. Všude kolem rostly zářivě žluté houby a když přeplavali přes okraj útesu, vystřídaly je oranžové houby a korálové trsy všech barev. V jednu chvíli se Carney zastavil a ukázal Dillonovi na velké hejno rejnoků, které je pomalu míjelo za rozvážného mávání křídlatých ploutví.

Byla to velice klidná a zábavná podmořská podívaná, ale nebylo to moc vzrušující a za třicet minut si Dillon uvědomil, že kotevní lano je opět před nimi a že opsali tři sta šedesát stupňů. Pak následoval Carneyho, který pomaloučku stoupal podél lana, až nakonec podeplul kýl lodi a vynořil se u její zádi. Carney se s lehkostí získanou dlouhým cvikem vyhoupl do člunu a vytáhl za sebou svou výstroj. Dillon si rozepnul vestu s lahví vzduchu, svlékl si ji a podal ji Carneymu, který ji vytáhl do člunu. Za moment nato vylezl do člunu i Dillon.

Carney teď vyměnil prázdné lahve v nafukovacích vestách za nové a šel vytáhnout kotvu. Dillon si přes ramena přehodil ručník a zapálil si. „Ten útesový žralok,“ poznamenal, „ten se tu objevuje často?“

„Ani ne,“ řekl Carney.

„Spousta lidí by z takovýho setkání dostala infarkt!“

„Já se potápím už léta,“ oponoval Carney, „a v životě jsem neměl kvůli žralokům nějaký problém.“

„Ani s velkým bílým žralokem?“

„Jak často dneska uvidíte bílého žraloka? Většinou jsou tu ty menší druhy, co se jen tak válí u dna, a který si nikoho nevšímají. Tady v okolí se občas objeví žralok útesový, teoreticky by mohl být nebezpečný, ale prakticky není. Je sice dost velký, ale to jsme my taky, a tak se prostě radši vyhne. Mimochodem, jak se vám to líbilo?“

„Prima,“ pokrčil Dillon rameny.

„Čímž chcete říct, že byste uvítal něco trochu víc vzrušujícího!“ Carney nastartoval motor. „Dobře, podíváme se na jedno místo, kam vodím chlapy!“

Aniž by to věděli, minuli *Maria Blancu*, která stále ještě kotvila nedaleko Paradise Beach. Guerra stál na palubě a dalekohledem obhlížel moře. Carneyho člun poznal okamžitě a nahlásil ho kapitánu Serrovi, který vytáhl ze zásuvky knížku o lokalitách vhodných k potápění na Panenských ostrovech.

„Sleduj je!“ nařídil Guerrovi a začal v knížce listovat.

„Zakotvili,“ hlásil Guerra. „A vyvěsili potápěčskou vlajku.“

„Carval Rock,“ řekl Serra. „Kotví na Carval Rocku.“

V té chvíli se objevil Algaro a přidržel dveře, kterými vzápětí vešel Santiago v modrém saku a kapitánské čepici se zlatým lemováním. „Co se děje?“

„Jsou tam Carney a Dillon, jdou se potápět, señore.“ Serra ukázal směrem, kde kotvili a podal Santiagovi dalekohled.

Santiago viděl dva muže na zádi člunu s nápisem *Privateer*. „To ale nemůže být to místo, že ne?“

„To určitě ne, señore,“ potvrdil Serra. „Je to obtížné místo k potápění, ale každý rok se tam potápějí stovky lidí.“

„To je jedno, spusťte člun, podíváme se tam,“ rozhodl Santiago. „Aspoň zjistíme, co dokážou ti tvoji dva potápěči, Noval a Pinto.“

„Jak si přejete, señore! Hned to zařídím.“ Serra vyšel ven, následován Guerrou.

„Mám jet s vámi, señore?“ zeptal se Algaro.

„Proč ne? I kdyby tě Dillon uviděl, tak je to jedno. Stejně se už znáte.“

Byla to nádherná skála, vystupovala z vřícího moře jako bidýlko pro ptáky všeho druhu a hladina kolem byla pokrytá racky.

„Tohle je Carval Rock,“ řekl Carney. „Je to klasifikováno jako místo pro zkušené potápěče. Sestupuje do hloubky asi třiceti metrů. Tam dole je vrak cessny, která se zřítila na druhé straně skály asi před třemi lety. Je tam pár krásných jeskyní, prasklin a jeden nebo dva podmořské tunely, spousta krásných skal a korálů. Je to náročný místo kvůli proudům. Jsou způsobeny přílivem a odlivem v

Pittsburském průlivu.“

„Jak silný proud tam je?“ zeptal se Dillon, když si připínal opasek se závažím.

„Obvykle jeden až dva uzly. Když je větší než dva, nedá se tam plavat.“ Podíval se na moře a zavrtěl hlavou. „Dneska bych to odhad tak na tři.“

Dillon zdvihl vestu s lahví stlačeného vzduchu a oblékl si ji. „Takže by to mohlo být zajímavý!“

„Jako vlastní funus,“ poznamenal Carney.

Carney se oblékal k potápění a když se Dillon otočil a omýval si masku ve vodě, uviděl, že se k nim blíží bílý člun. „Budeme mít společnost!“

„To pochybuju,“ otočil se Carney. „Žádný instruktor, kterýho znám, by se tu dneska nepotápěl. Jel by na nějaké klidnější místo.“

Vlny teď byly ohromné a *Privateer* sebou házel na kotvě nahoru a dolů. Dillon se skulil do vody, zkontroloval přívod vzduchu a začal sestupovat do čehosi, co vypadalo jako podmořský les. Na dně počkal, až ho dohonil Carney a pak plaval za ním, užaslý, jak silný proud musí překonávat. Pak po levé straně uviděl proud bublinek a zahlédl padat kotvu.

Santiago seděl v kabině člunu za kormidelním kolem, zatím co Serra odešel na zád' a vyhodil kotvu. Algaro pomáhal potápěčům Novalovi a Pintoví navléknout si výstroj.

„Jsou připraveni, *señore*,“ hlásil pak Serra Santiagovi. „Jaké jsou vaše rozkazy?“

„Ať se tam jenom porozhlédnou,“ řekl Santiago. „Carneyho a Dillona ať nechají na pokoji.“

„Jak si přejete, *señore*.“

Potápěči seděli připraveni na zádi, a když jim Serra pokynul, překulili se pozadu do vody.

Dillon měl stále větší potíže plavat za Carneym, protože proud v hlubokém tunelu skrz skálu byl stále silnější. Síla proudu byla už tak velká, že i Carney se plazil s břichem přitisknutým ke skále porostlé korály a posunoval se dopředu jen tím, že se metr za metrem přitahoval za skalní výstupky. Dillon ho následoval v těsném závěsu,

Carneyho ploutve jen pouhý metr před sebou.

Na konci tunelu byla jakoby neviditelná silová stěna: Dillon viděl, jak se Carneyho pohyb zpomalil, až se zastavil, a pak najednou Carney zmizel na druhé straně. Totéž se opakovalo s ním; plazil se trýznivě pomalu, decimetr po decimetru, a najednou veplul do zcela nového a klidného světa.

Hladina byla asi patnáct metrů nad ním a všude kolem byla hejna ryb: atlantických tarponů, makrel obecných i makrel královských. Některé barracudy měly až půldruhého metru.

Carney se přitiskl ke skalní stěně, jejíž spodní okraj mizel v hloubce, chytil Dillona za ruku a spolu vystrčili hlavy do skalního otvoru, kterým vstoupili: Dillon si náhle uvědomil přítomnost proudu a uviděl Novala a Pinta, jak se snaží dostat tunelem k nim. Noval už byl téměř u nich, když se neudržel skalního chytu a proud ho unášel zpátky. Přitom narazil do Pinta a oba zmizeli na druhé straně tunelu.

Carney pak sestoupil dolů, do hloubky pětadvaceti metrů, kde na ně narazil prudký proud o rychlosti tří uzlů a cloumal s nimi proti skále, podél níž sestupovali. Byli obklopeni hejny stříbřitých ryb a celá scenérie byla jako sen. Dillon si uvědomil, že nikdy neviděl nic podobně krásného. Měl pocit, že jejich pouť trvá celou věčnost, pak náhle proud zeslábl a Carney začal zase plavat a stoupal vzhůru.

Dillon ho následoval, propluli jeskyní, která ústila do druhé jeskyně a kde voda byla jako černé sklo - podíval se na svůj počítač a udiveně zjistil, že jsou ve vodě teprve pětadvacet minut. Teď se odpoutali od skály a plavali jen asi metr nad porostem dna a za chvíli se objevilo kotevní lano. Carney se zastavil, aby si ho prohlédl, pak zavrtěl hlavou a zabočil doleva, kde byla jeho vlastní kotva. Pomalu stoupali vzhůru a teprve v pěti metrech odbočili od lana, podepluli loď a vynořili se vedle její zádi.

Carney natáhl ruku, aby vyzdvihl na palubu Dillonovu vestu s lahví na vzduch, pak vylezl po provazovém žebříku na palubu i Ir. Dillon byl plný nádherných dojmů, a když se vysvlékal z potápěčské kombinézy, řekl Carneymu, který uklízel lahve do držáků: „Bylo to nádherný!“

Carney se usmál: „Jo, nebylo to špatný!“

Otočil se a prohlížel si člun, který kotvil po jejich levé straně a

kymácel se na neklidném moři na kotvě. „Co se asi stalo s těma dvěma potápěčema, co se snažili dostat tím tunelem?“ nadhodil Dillon.

„Asi se jim to nepodařilo, dneska to bylo dole opravdu tvrdý!“ Člun se na kotvě potočil a ukázal jim nápis na zádi. „Ten člun je z *Maria Blanco*!“ poznamenal Carney.

„Opravdu?“

Dillon se pomalu utíral ručníkem a díval se na druhou loď. Poznal Algara, stojícího na zádi s dalším mužem. Pak z kajuty vyšel muž s kapitánskou čepicí na hlavě.

„Kdo je ten chlap v saku a čepici?“ zeptal se Carneyho.

„To je Max Santiago, vlastník. Jednou nebo dvakrát jsem ho viděl na St. Johnu.“

Santiago se díval na ně a v náhlém popudu mu Dillon zamával. Santiago mu zamával nazpátek a v té chvíli se vynořili Noval a Pinto.

„No, pomalu se vrátíme!“ řekl Carney, přešel na záď a vytáhl kotvu.

Cestou zpátky se Dillon zeptal: „Kde by nejspíš kotvila *Maria Blanco*, v Caneel Bay?“

„Spíš poblíž Paradise Beach.“

„Můžeme se tam podívat?“

Carney se na něj zvědavě podíval, pak pohlédl stranou.

„Proč ne? Máte přece tuhle loď pronajatou!“

Dillon vytáhl z ledničky láhev s vodou, vypil asi půl litru a podal ji Carneymu. Ten se napil a vrátil mu ji zpátky.

„Vy teda nejste žádný začátečník, Dillone!“ poznamenal Carney.

„To je pravda,“ potvrdil Dillon.

Mezitím se přiblížili k Paradise a Carney přiškrtil motor. *Privateer* projel mezi dvěma zakotvenými námořními jachtami a pak se před ním objevila *Maria Blanco*. „Tady ji máte!“ upozornil Carney.

Na palubě pracovalo několik námořníků, kteří k nim bez zájmu vzhledli. „Kristepane, ta teda musela udělat do Santiagovy peněženky pěknou díru,“ řekl Dillon. „Ta stála alespoň dva miliony!“

„A něco k tomu.“

Carney přidal plyn a otočil se zpátky do Caneel Bay. Dillon si zapálil cigaretu a opřel se o zábradlí. „Jsou tady poblíž nějaké

zajímavé vraky?“

„Pár,“ potvrdil Carney. „Nedaleko ostrova Buck, směrem k St. Thomasu, leží *Cartanser Senior*, stará nákladní loď. Tam se potápí spousta lidí. Pak je tady *General Rodgers*, který před nějakým časem potopila pobřežní stráž, když se ho chtěla zbavit.“

„No, ale mě napadlo něco exotičtějšího,“ přerušil ho Dillon. „Vy to tady znáte jako svoje boty - bylo by tu možné, na nějakém útesu, najít vrak, který ještě nikdo neobjevil?“

Carney zpomalil, jak zajížděl do zálivu. „Všechno je možné,“ řekl filozoficky. „Moře je velký!“

Privateer přirazil k pobřežní hrázi, Dillon popadl lano na zádi a přivázał člun, pak udělal totéž s lanem na přídi.

Carney vypnul motory, opřel se o kormidelní kolo a sledoval, jak se Dillon převléká do joggingové soupravy. „Pane Dillone, já ovšem nevím, o co vám jde. Vím jenom to, že jste skvělý potápěč a to mně imponuje. Co znamenají ty otázky o vracích, nevím a ani vědět nechci, protože svoje dobrodružný období už mám za sebou. Ale jednu radu vám dám. Zajímáte se o Maxe Santiaga?“

„Kdyby jo?“ řekl neurčitě Dillon a dál ukládal potápěčskou výzbroj do vaku.

„Mohl byste přijít k úrazu! Nemá dobrou pověst. Spousta lidí vám to potvrdí. Spoustě lidí se taky nelíbí, jak vydělává peníze.“

„Patří mu nějaké hotely, pokud vím.“

„Jenže pak jsou tu ještě lehký letadla a rychlý čluny, které v noci míří na Floridu... A vůbec, vám přece nemusím nic víc povídat!“ mávl Carney rukou, přešel na palubu a změnil námět. „Budete se chtít se mnou ještě potápět?“

„Zcela určitě. Ale dneska odpoledne musím něco zařídit na St. Thomasu. Jak se tam vlastně dostanu?“

Carney ukázal na druhý konec přístavu, odkud právě vyjížděla velká loď. „To je náš trajekt, jezdí sem a tam - ale tenhle už vám ujel.“

„Zatraceně,“ ulevil si Dillon.

„Pane Dillone, vy jste do Cruz Bay přiletěl vlastním hydroplánem a recepce v Caneel mě informovala, že platíte platinovou kartou American Expressu.“

„No, co na to můžu říct?“ usmál se Dillon přátelsky.

„Lodní taxík je drahý, ale ne pro vás. V recepci vám ho objednájí.“

„Díky!“ Dillon vystoupil na hráz a zarazil se. „Možná bych vás večer mohl pozvat na skleničku. Nestavíte se v *Jenny's Place*?“

„Tyhle dny tam jsem každý večer,“ řekl Carney. „Jinak bych měl hlad, protože žena je s dětma na prázdninách.“

„Tak se tam uvidíme!“ řekl Dillon a zamířil k hotelové recepci.

Lodní taxík byl dimenzovaný na deset pasažérů, ale Dillon ho měl sám pro sebe. Posádku tvořila jedna žena se špičatou čepicí a v džínách, která seděla u kormidelního kola a svižně uháněla k St. Thomasu. Člun byl hlučný, takže znemožňoval konverzaci, a to Dillonovi celkem vyhovovalo. Seděl tam, kouřil a přemýšlel, jak se jeho mise vyvíjí: Algaro, Santiago, *Maria Blanco*.

On věděl o Santiagovi a ten zase věděl o něm. To poslední čekalo na vysvětlení... Připadalo mu, že mu Santiago v Carval Rock zamával nazpět téměř přátelsky... Carney mu byl sympatický. Dokonce mu byl sympatický bez jakýchkoliv výhrad. Vyzná se ve své profesi, ale krom toho z něho vyzařuje síla a autorita. Patřil k vyrovnaným lidem, které člověk nemohl k ničemu přemluvit, pokud sami nechtěli.

„Jsme tady!“ zakřičela řidička taxíku přes rameno, Dillon vzhlédl a uviděl nábřeží Charlotte Amalie.

Město vypadalo náramně a jen kypělo životem. Na konci přístavu kotvily dva ohromné zaoceánské parníky. Nábřeží lemovaly domy natřené na bílo nebo pastelovými barvami, a v nich byly nejrůznější obchody a restaurace. Vzpomněl si, že to bývala dánská kolonie a ten vliv byl stále ještě na architektuře města patrný.

Vydal se úzkou uličkou nazvanou Drake's Passage. Ulička byla na obou stranách lemovaná barvitými obchody nabízejícími všechno od módního oblečení až po zlato a šperky - Charlotte Amalie byl svobodný přístav. Našel lístek s adresou od Fergusona, a když vyšel na hlavní třídu, zamířil k parkovišti taxíků.

„Můžete mě vzít do Kane Street?“ zeptal se prvního řidiče.

„To bych se od vás styděl vzít prachy, pane,“ řekl muž přátelsky. „Na druhém rohu zabočte do Back Street a Kane Street je pak třetí

doleva.“

Dillon poděkoval a vydal se naznačeným směrem. Bylo horko, skutečně horko. Chodníky byly plné lidí, po užoučké ulici se ploužila auta, ale jakmile se ocitl v Kane Street, vstoupil do zastíněné oázy klidu. Dům, který hledal, byl až úplně na konci, měl bílé štíty a střechu z vlnitého plechu natřeného na červeno. Před domem byla malinká zahrádka, z níž vedly schody na zápraží. Na něm seděl starý černoch v houpacím křesle a četl si noviny.

Když se Dillon přiblížil, starý muž vzhlédl a zeptal se: „Čímpak vám mohu posloužit?“

„Bydlí tady Earl Stacey?“ zeptal se Dillon.

„Doufám, že mě nechcete votrávit den nějakýma účtama!“ zadíval se černoch podezřívavě přes okraj brýlí na Dillona.

„Ferguson mně řekl, abych vás vyhledal,“ uklidnil ho Dillon. „Generál Ferguson. Já jsem Sean Dillon.“

Muž se usmál a sundal si brýle. „Už na vás čekám. Pojd'te za mnou!“

„Žena mi před rokem umřela, tak tady žiju sám,“ vykládal Stacey, když otvíral dveře. Rozsvítil a vedl Dillona po dřevěných schodech do sklepa. Podél stěn stály skříně a nad nimi byly až ke stropu dřevěné police s plechovkami s barvou. Stacey otevřel jednu skříň, uvolnil jakousi západku, načež se skříň otočila jako dveře a za ní se objevila další místnost.

„Pojd'te do mé komůrky,“ vyzval Dillona, když rozsvítil.

V místnosti ležely a visely zbraně nejrůznějšího druhu: pušky, samopaly, bedny se střelivem. „To je jako vánoční nadílka,“ poznamenal Dillon.

„Prostě mi řekněte co potřebujete, a Ferguson to zacvaká, tak jsme spolu domluvený!“

„Nejdřív samopal,“ řekl Dillon. „Nejspíš Armalite. Líbí se mi ty skládací.“

„Mám něco lepšího,“ řekl muž. „Mám tady AK výsadkářský samopal se skládací pažbou. Když chcete, střílí dávkama. Zásobník na třicet patron.“ Sejmul zbraň z podstavce a podal ji Dillonovi.

„Jo, ten mi bude vyhovovat,“ souhlasil Dillon. „Vezmu si ho a dejte mi k tomu dva rezervní zásobníky. Pak potřebuju nějakou

pistoli, nejraději Walther PPK s tlumičem Carswell. Se dvěma rezervními zásobníky.“

„Můžete mít.“

Stacey otevřel zásuvku dlouhého stolu, který stál podél jedné zdi. Uvnitř ležely všechny možné typy ručních zbraní. Vybral pistoli Walther a podal ji Dillonovi ke schválení. „Ještě něco?“

Dillon zahlédl levně vypadající pouzdro z umělé hmoty, z něhož vykukovala rukojeť pistole. „Co to je?“ zeptal se zvědavě.

„To je ,eso v rukávu!“ řekl Stacey a podal pouzdro Dillonovi. „Ten kovový pásek vzadu je magnet. Můžete to strčit kamkoliv a když je tam železo, bude to držet. Ta pistole nevypadá nic moc, je belgická, ráže 2.2, poloautomatická, sedmiranná - ale mám v ní náboje s dutou špičkou, který roztrhají kosti.“

„Dobře, vezmu si ji,“ rozhodl se Dillon. „A ještě něco. Máte trhavinu C4?“

„Myslíte tu, co používají záchranáři pro práci pod vodou?“

„Jo, přesně tu.“

„Nemám, ale mám něco stejně dobrého, semtex! Znáte to?“

„To víte, že jo,“ řekl Dillon. „Dalo by se říct, že semtex znám dobře. Jeden z československých nejúspěšnějších výrobků.“

„Oblíbená výbušnina teroristů.“ Stacey sundal z police krabici. „Palestinci, IRA, všichni používají semtex. Chcete s tím pracovat pod vodou sám?“

„Jenom potřebuju udělat díru do vraku.“

„Pak ještě potřebujete zápalnou šňůru a zařízení na dálkové odpálení - nebo vám místo toho můžu dát pár detonačních tužek. Jsou skutečně spolehlivé. Prostě ulomíte čepičku! Časovaný jsou buď na osm minut, nebo na půl hodiny.“ Během řeči pokládal před Dillona všechnu výzbroj, o níž mluvili. „Všechno?“

„Ještě bych potřeboval jeden dalekohled pro noční vidění a jeden obyčejný!“

„Ty vám můžu dát taky!“ Stacey otevřel jinou zásuvku. „Tady je máme!“

Prístroj pro noční vidění byl malý, ale výkonný. Dalekohled byl od Zeisse a vešel se do kapsy. „Výborně!“ řekl Dillon spokojeně.

Stacey vzal vojenský vak a všechny zbraně do něj uložil. „Pane Dillone,“ řekl na rozloučenou, „mám pocit, že chcete začít třetí

světovou válku!“

„Možná, že se mi podaří uzavřít příměří!“ připustil Dillon. „Kdo ví?“

„Mnoho štěstí, kamaráde. Účet posílám panu Fergusonovi.“

Stacey se opět posadil před dům, vyndal brýle na čtení a sebral ze země noviny. Dillon prošel zahrádkou a vydal se k přístavu.

Šel k místu, odkud vyplouvají lodní taxíky, ale cestou si všiml, že v přístavu je trajekt do Caneel a má vytaženou lávku na břeh. Když k němu došel, kapitán právě stál na břehu. „Jedete do Caneel, pane?“

„Rád bych!“

„Za moment odplouváme. Čekám jen na někoho, kdo jede z letiště.“

Dillon šel do krytého prostoru pro cestující, vak položil na sedadlo vedle sebe a od jednoho z členů posádky přijal sklenici s rumovým punčem. Přešel k oknu a zahlédl, jak do přístavu přijíždí mikrobuses taxi a v něm sedí jediný pasažér. Vrátil se na místo a popíjel svůj punč. Pak jeden z lodníků přinesl dva kufry a uložil je v rohu. Vzápětí bylo slyšet, jak sunou lávku zpět na loď a startují motory. Dillon se podíval na hodinky: bylo půl šesté. Odložil plastický šálek na stůl, zapálil si cigaretu a vzápětí kdosi ztěžka usedl do křesla vedle něho.

„Tomu říkám náhoda, co?“ řekl Charles Ferguson. „Ale to vedro je děsný!“

DESÁTÁ KAPITOLA

Dillon sešel na Paradise Beach a krátce si zaplavval v moři. Letným pohledem zjistil, že *Maria Blanco* tam stále ještě kotví, vrátil se domů, osprchoval se a oblékl si modré plátěné kalhoty a bílou košili s krátkými rukávy. Pak šel zaklepat na dveře 7E.

„Vstupte!“ zavolal Ferguson.

Dillon vešel. Fergusonovo apartmá vypadalo obdobně jako jeho, jen koupelna byla o málo větší a pokoj také. Ferguson, v šedých flanelových kalhotách a bílé košili, stál před zrcadlem v malé oblékárně a vázal si uzel kravaty svého gardového pluku.

„Pojďte dál,“ řekl přátelsky a navlékl si dvouřadové modré sako. „Jak vypadám?“

„Jako reklama z módního časopisu: blazeovaný anglický džentlmen v cizině!“

„Protože jste Ir, nemusíte mít ještě v jednom kuse komplexy méněcennosti,“ pravil Ferguson. „Mezi Iry bylo taky pár docela slušných lidí, jako na příklad moje matka, když už neuvedu přímo vévodu z Wellingtonu.“

„Který řekl, že jenom proto, že se člověk narodí ve stáji, nemusí být ještě kůň.“

„Ne, tohle že řekl?“ zasmál se Ferguson a vzal si z věšáku slaměný klobouk a hůl se stříbrnou rukojetí.

„Nikdy jsem si nevšiml, že potřebujete hůl,“ podotkl Dillon.

„Tuhle jsem si pořídil během korejské války. Pevná jako z oceli, protože má ocelové jádro, na špičce zalité v olovu. A pak má ještě jedno milé zařízení!“

Otočil stříbrnou rukojetí na stranu a z hole se vysunul asi dvacet centimetrů dlouhý bodec.

„Zajímavé!“ souhlasil Dillon.

„To víte, jsme tu v neznámé cizině - říkám tomu zapichovač vepřů.“ Ferguson s cvaknutím zatahl bodec zpět. „Takže, nabídnete mi něco k pití než vyrazíme, nebo ne?“

Dillon mezitím dojednal s pokojovou službou zásilku

šampaňského Krug, takže měl několik půllitrových lahví v nádobě s ledem. Naplnil dvě sklenice a šel za Fergusonem na terasu; cestou sebral se stolu dalekohled.

„Ta velká bílá námořní jachta před námi - to je *Maria Blanco*.“

„Neříkejte?“ Dillon podal Fergusonovi dalekohled a generál si ho dal k očím. „Takový menší plovoucí palác!“ konstatoval.

„Jo, tak nějak.“

„Za mých mladých let jsem byl v korejské válce,“ začal vykládat Ferguson, aniž by dal dalekohled od očí. „Jeden rok nefalšovaného pekla. Poslali mě na pozici zvanou Hook. Vypadalo to tam jako za první světové války. Kilometry zákopů, ostnaté dráty, minová pole a tisíce Číňanů, kteří chtěli ty zákopy obsadit. Oni nás v jednom kuse pozorovali, a my zase je. Bylo to jako nějaká neobyčejně odporná hra, která každou chvíli přerostla v zabíjení.“ Povzdechl si a vrátil dalekohled Dillonovi. „Proč vám to vlastně vykládám, Dillone?“

„Myslím, že jste mně chtěl mírnou oklikou sdělit, že podle vás zase Santiago pozoruje nás.“

„Asi něco takového. A teď mi řekněte, co se tady všechno stalo, a nezapomeňte na nic, absolutně na nic.“

Když Dillon skončil, dolil generálovi sklenici. Ferguson seděl a přemýšlel.

„Co by podle vás měl být další krok?“ zeptal se Dillon.

„No, teď, když jste se u Stacey vyzbrojil, předpokládám, že byste si to s nimi rád rozdál.“

„Jen jsem se trochu pojistil, to je všechno,“ namítl Dillon. „A semtex budeme potřebovat, abychom se dostali do té ponorky.“

„Jestli ji najdeme,“ podotkl Ferguson. „A po tom děvčeti ani stopa, co?“

„Však ona se vrátí.“

„A mezitím?“

„Rád bych se trochu víc sblížil s Carneym. Měli bychom ho za každou cenu získat na naši stranu.“

„V tom s vámi samozřejmě souhlasím, ale jak? Máme to zkusit s penězi?“

„Myslím, že ne. Jestli se nepletu, tak Carney je typ chlapa, který něco dělá jenom tehdy, když sám chce, anebo když si myslí, že je

správné to udělat!“

„Panebože,“ povzdechl si Ferguson, „ochraňuj mě od romantiků tohoto světa!“ Vstal a podíval se na hodinky. „Dillone, a teď se potřebuju najíst! Kam půjdeme?“

„Mohli bychom zajít do restaurace Želví zátoka. Říkají, že si tam trochu víc potrpí na oblečení, ale že skvěle vaří. Zamluvil jsem tam stůl.“

„Dobře, tak jdeme. Ale pro boha živýho, vezměte si sako. Nechci, aby si mysleli, že večeřím s nějakým místním povalečem.“

Z rychle houstnoucího šera se v zálivu Caneel Bay vyhoupl nafukovací člun s nápisem *Maria Blanco* na přídi a přirazil k zádi Carneyho *Sea Raideru*. Serra stál na přídi a Algaro na zádi člunu. Pak se Algaro vyšvihl na palubu Carneyho lodi a zmizel v kapitánské kajutě. Z kapsy vyndal malou krabičku plnou elektroniky a hmatl pod panelem s přístroji, až našel kus železa, ke kterému krabička magneticky přilnula.

Za chvílku už byl zase zpátky v nafukovacím člunu. „A teď ta menší loď,“ řekl Algaro a Serra odrazil a zatočil k *Privateeru*.

Max Santiago, oblečený v bílém plátěném obleku, seděl v baru v Caneel Bay a usrkával Mint Julep. Když se objevil Algaro v černém triku a špatně střiženém černém pytlovitém obleku, netrpělivě se ho zeptal: „Šlo to hladce?“

„Úplně. Dal jsem štěnici na oba dva čluny,“ hlásil. „Teď je budeme moct sledovat, ať pojedou kamkoliv a neuvidí nás... Pak jsem byl v recepci - Ferguson se tu ubytoval v šest. A Dillon zamluvil stůl pro dva v Želví zátocě.“

„Výborně,“ pochválil ho Santiago a dodal: „Docela by mě bavilo se k nim přidat.“

V té chvíli vešel kapitán Serra. „Nějaké další rozkazy, señore?“

„Jestli si Dillon zopakuje včerejší večer, tak skončí v tom baru *Jenny's Place*,“ uvažoval Santiago. „Řekl bych, že se tam taky podívám.“

„Takže mám pak přijet s člunem do Cruz Bay a vyzdvihnout vás?“

„No... Počkej, mám lepší nápad,“ zasmál se Santiago. „Vrat’ se

na *Maria Blanco*, seber pár lidí, zajed'te do Cruz Bay a zajděte si do *Jenny's Place*. Později si můžete na můj účet něco vypít a trochu se povyzazit, víš, jak to myslím!“

„Je mi to úplně jasný,“ usmál se Serra a odešel.

Byla už půlnoc, ale Jenny Grantová nemohla usnout. Šla si sice lehnout brzy, ale stále se převalovala na svém lůžku v klášteře kajícnic a spánek nepřicházel. Vstala, nahmatala krabičku cigaret a zapálila si, pak se posadila na židli u okna a dívala se do deštivé noci. Naproti viděla světlo v okně pracovny sestry Marie Bakerové, ale ta snad ani spát nepotřebovala. Případlo jí obzvlášť divné, jak Henry držel její existenci v tajnosti, jako by se za ni styděl, jako by se nemohl smířit s tím, že slouží Bohu.

Jenny se už cítila mnohem lépe, než když sem přijela. Připadala si už docela odpočatá - ale přitom nepřestala být plná neklidu. Pořád musela myslet na to, co se asi děje v St. John a jak Dillon pokročil. Dillon jí byl sympatický - to byl prostě fakt - a nic na tom neměnilo, že hluboce nesouhlasila s tím, co dělal dřív. Na druhé straně člověk soudí druhého podle vlastní zkušenosti, a k ní se Dillon choval laskavě, chápavě a s porozuměním.

Zhasla světlo a vlezla si znovu do postele. Konečně usnula a měla živý sen. Viděla ponorku kdesi v hlubině a Henry k ní plaval. Milovaný Henry. Takový nerozum, potápět se do takové hloubky a v takovém místě, neobvyklém a nebezpečném, kam nikdo normálně nechodí.

V té chvíli se probudila a nahlas vykřikla: „Panebože, že mě to nenapadlo, je to přece tak samozřejmé!“

Vyskočila z postele a šla k oknu: v pracovně sestry představené se stále ještě svítilo. Rychle na sebe navlékla džíny a svetr a běžela přes dvůr.

Zaklepala a vstoupila. Sestra Maria Bakerová překvapeně vzhledla od stolu. „Copak, Jenny, co se děje? Nemůžeš spát?“

„Musím zítra odjet, sestro. Jenom jsem vám to chtěla říct. Vracím se na St. John.“

„Tak brzy? A proč tak najednou?“

„Víte, jde o tu ponorku, kterou Henry našel a kterou teď hledá Dillon... Myslím, že ji můžu najít. Přišla jsem na to před chvílí, když

se mi o Henrym zdálo.“

Ferguson seděl na terase v Želví zátocce a díval se na průliv Sira Francise Drakea, na ostrůvky, které proti oranžové záři zapadajícího slunce na potměnělém nebi vypadaly jako černé půlměsíčky.

„Impozantní pohled!“ podotkl generál, když usrkával ovocný koktejl.

„Západy slunce umírající vybranou smrtí, jak řekl básník,“ zašeptal Dillon. „Cikády neúnavně cvrlikají a noční ptáci se svolávají.“ Dillon vstal a zasněně popošel na kraj terasy.

„Panebože, netušil jsem, že máte literární sklony!“ vyděsil se Ferguson.

Dillon si zapálil cigaretu a usmál se. „Budu k vám upřímný, pane generále, jsem vlastně literární génius. Víte, když jsem byl v Královské akademii, hrál jsem Hamleta a do dneška si pamatuju většinu textu.“ Hlas se mu náhle změnil v pozoruhodnou dikci Marlona Branda: „Moh jsem být někdo, moh jsem se ucházet o trůn...“

„Dillone, přestaňte mi tady naříkat na osud. Nikdy nemá cenu litovat toho, co bylo, protože tím už nic nezměníte. Už jste stejně promarnil spoustu času tím, že jste chtěl pomstít tu vaši tak zvanou křivdu. Věřím, že už vám to taky došlo. Takže teď k přítomnosti. Co mě nejvíc znepokojuje je, jak ten mizera Santiago může být tak dobře informovaný!“

„Myslíte, že mě by to nezajímalo?“

V oblouku brány na terasu se objevil ten, o němž šla řeč, Algaro po jeho boku. Santiago se rozhlédl po restauraci, pak uviděl Dillona s Fergusonem a došel k nim. „Pan Dillon? Já jsem Max Santiago!“

„Já vás přece znám, *señore!*“ odpověděl Dillon plynou španělštinou.

„Dovolte, abych vám gratuloval, *señore!*“ řekl užasle Santiago rovněž španělsky. „Mluvit tak dokonale cizím jazykem je vzácné!“ Pak se otočil k Fergusonovi a pokračoval anglicky. „Vítám vás v Caneel Bay, pane generále. Přeji vám dobrou chuť, pánové.“ Načež se otočil a sledován Algarem odkráčel.

„Věděl, kdo jste a že tady jste!“ zdůraznil Dillon.

„Všimnul jsem si!“ řekl Ferguson. „A teď už bych něco snědl,

mám hlad!“

Jídlo bylo dobré, obsluha vynikající a Ferguson byl naprosto spokojen. Objednali si láhev šampaňského a začali grilovanými ústřicemi v šafránové omáčce. Pak následoval Césarův salát a pečený bažant. Ferguson s ubrouskem kolem krku zbaštil všechno do posledního drobečku.

„Po pravdě řečeno,“ podotkl, „dávám přednost lehčí stravě. Ale když už jsem tady!“

„Angličan v cizině!“ podotkl Dillon. „To už tu jednou bylo.“

„Snad vám nemusím vykládat, že Ferguson je ze všech skotských jmen to nejskotštější. A moje matka, jak už jsem vám řekl, byla Irka.“

„No jo, jenomže ten váš původ dostal zabrat, když jste absolvoval Eton, Sanhurst a Gardový pluk Granátníků.“

Ferguson dolil šampaňské. „Krásná láhev!“ konstatoval. „Je vidět skrz ni, to je zvláštní.“

„Její tvar navrhl přímo car Nikolaj,“ poučil ho Dillon. „Chtěl, aby šampaňské v láhvi bylo vidět.“

„Zajímavé, to jsem nevěděl.“

„Moc mu to nepomohlo, když se ho bolševici rozhodli zavraždit.“

„Rád slyším, že jste to nazval vraždou! Myslím, že ještě nejste úplně ztracený. Copak dělá náš přítel Santiago?“

„Dal si večeři, sedí kousek za vámi. Ta obluda, co je s ním, se jmenuje Algaro. Zřejmě jeho pravá ruka. Ten mě tenkrát vytlačil ze silnice a střílel po mně.“

„Co navrhuje jako další krok?“ zeptal se Ferguson a požádal číšníka, aby přinesl místo kávy čaj. „Santiago evidentně přešel do útoku a chce, abychom to věděli.“

„Myslím, že si musíme promluvit s Carneym. Jestli nám někdo může pomoci tu ponorku najít, tak je to on.“

„To zní rozumně. Máte představu, kde ho najdeme?“

„Zcela přesnou.“

„Výborně.“ Ferguson vstal, nasadil si panama klobouk a do ruky vzal hůl. „Tak jdeme.“

Dillon zaparkoval před Mongoose Junction a vypnul motor. Pak vytáhl z kapsy saka pistoli v pouzdře. „Co to máte?“ udivil se Ferguson.

„Eso v rukávu. Nechám ho pod přístrojovou deskou.“

„Vypadá to jako nějaká dámská zbraň,“ řekl Ferguson přezíravě.

„A jako jiné dámské zbraně nakonec vítězí! Generále, nebud'te antifeminista!“ Dillon přicvaknul magnetický držák pistole pod přístrojovou desku. „Teď se můžeme jít podívat za Carneym.“

Když došli do *Jenny's Place*, nebylo tam příliš plno. Billy Jones se staral o bar, Mary a jedna číšnice roznášely večere. Jenom čtyři stoly byly obsazeny, u jednoho z nich seděl Carney.

Kapitán Serra a tři členové posádky seděli v rohovém boxu. Mezi nimi Dillon poznal Guerru, který tu byl spolu s Algarem ten první večer. Krom toho Guerra řekl polohlasně španělsky ke svým kumpánům: „To je on!“ takže Dillon ani neměl možnost pochybovat.

„Zdravíčko!“ přivítala Dillonu Mary Jonesová.

„Sedneme si k Bobovi Carneymu,“ usmál se Dillon. „Láhev šampaňského, jakéhokoliv.“

„A dvě sklenice,“ doplnil Ferguson a zdvořile smekl klobouk.

Mary vzala Fergusona za ruku a nadšeně se usmála.

„Tohle je sympatický pán, kdepak jste ho pane Dillone sebral? Miluju džentlmeny.“

„On za to nemůže,“ prohlásil Dillon. „Je to brigádní generál. To víte, podepsal se na něm armádní drill!“

„Brigádní generál,“ opakovala Mary uctivě, zatím co Ferguson se tvářil rozpačitě. „Dobře, běžte se posadit k Bobovi Carneymu. Mary u vás bude za moment.“

Carney právě dojídal biftek s hranolky, pivo měl před sebou a když uviděl příchozí, zavolal: „Pane Dillone!“

„Tohle je můj přítel, generál Charles Ferguson,“ řekl Dillon. „Můžeme si přisednout?“

Carney se usmál. „To je jistě významení! Ale musím vás varovat, pane generále, já to dotáhl jenom na kaprála v námořní pěchotě.“

„Já sloužil v Královské granátnické gardě,“ řekl Ferguson. „Doufám, že vás nebudeme rušit.“

„Samozřejmě, že ne. My chlapci z elitních jednotek musíme přece držet dohromady! Posad'te se.“ Když se oba usadili, Carney se opět věnoval večeři. „Vy jste byl taky v armádě?“ vzhlédl po chvíli k Dillonovi.

„Přesně vzato ne,“ řekl Dillon vyhýbavě.

„Co na tom může být nepřesného?“ podivil se Carney. „Fakt je, že o irské armádě toho člověk moc neslyší. Leda když někde bojují za Spojené národy, v Bejrútu nebo v Angole... Samozřejmě, pak je tady ještě ta druhá armáda, IRA!“ Zarazil se, ale pak pokojně spolkl poslední sousto. „Ne, to není váš případ, Dillone, že ne?“

„Vážený příteli,“ Ferguson odpověděl za Dillonu. „Mějte rozum, co by tady asi tak mohlo IRA zajímat? A kromě toho, co bych tady pak dělal já?“

„To nevím, pane generále. Ale vím, že Dillonova přítomnost tady je záhadná. A se záhadou je to jako s křížovkou: musíte ji rozluštit.“

V té chvíli vešel Santiago s Algarem a kapitán Serra s ostatními vstali. „Dostali jsme návštěvu,“ podotkl Dillon.

Bob Carney odstrčil talíř stranou. „Abych vám ušetřil otázky: Santiago a toho lotra Algara už znáte. Ten vousatý je Serra, kapitán *Maria Blanco*. Ostatní jsou zřejmě posádka.“

Objevil se Billy Jones s lahví Pol Roget v nádobě s ledem. Otevřel láhev a pak přešel do rohu převzít Santiagovu objednávku. Dillon rozlil šampaňské, pozdvihl sklenici a pronesl irsky přípitek.

„Kristepane,“ vyhrkl Carney. „Co to k čertu povídáte?“

„To byla irština, královský jazyk, a velice starodávný přípitek. Ať vám vždycky vanou příznivé větry! Přípitek pro kapitána lodi. Máte přece kromě jiného i kapitánskou licenci, ne?“

Carney se zamračeně otočil na Fergusonu. „Mám pocit, že tomu začínám rozumět. On pracuje pro vás, vidíte?“

„Tak říkajíc.“

V té chvíli zaslechli ženský hlas. „Prosím vás, nechtě mě.“

Číšnice, která obsluhovala Santiagův stůl, byla drobná, hezká blondýna. Bylo to ještě mladé děvče, zřejmě nepříliš zkušené. Algaro jí právě osahával zadek a pak ji začal hladit po noze.

„Tohle nerad vidím!“ řekl Carney zachmuřeně.

„Kdyby člověk řekl, že se chová, jako by vyrostl ve stáji, urazil

by koně!“ přidal se Dillon.

Děvče se konečně vyprostilo a celý stůl *Maria Blanco* se rozesmál. Santiago se podíval na Dillona a pak něco pošeptal Algarovi. Ten přikývl, vstal a došel k baru.

„Měli bychom si zachovat chladnou hlavu,“ varoval Ferguson.

Algaro se usadil na volné stoličce u baru. Když ho děvče mýjelo, uchopil ji kolem pasu a něco jí zašeptal. Děvče zrudlo a mělo slzy na krajíčku. „Nechtě mě být!“ protestovala a snažila se vyprostít.

Dillon se podíval ke druhému stolu: Santiago posměšně pozdvihl skleničku k přípitku, zatímco Algaro vsunul ruku děvčeti pod sukni. Billy Jones obsluhoval na druhém konci pultu a až teď se rozhlížel, co se děje. Carney vstal, sebral ze stolu sklenici s pivem a šel k baru. Vzal děvče kolem ramen a pomohl mu se vyprostít.

Pak nalil zbytek piva ve sklenici Algarovi do rozkroku. „Promiň,“ řekl přitom. „Nějak jsem tě přehlíd!“ A odešel si zase sednout.

V baru nastalo ticho a Dillon vzal láhev šampaňského a dolil skleničky. Algaro slezl s židličky a nevěřícně se díval na mokré kalhoty. „Ty kreténe, za tohle ti zlomím levou ruku,“ zařval.

S napřaženýma rukama se vrhl ke Carneyho stolu, Carney se rychle otočil a skrčil se, připraven se bránit, ale první, kdo zasáhl do boje, byl Dillon. Přehmátl rukama na láhvi se šampaňským a praštil Algara ze strany do hlavy, jednou a pak ještě jednou, až se láhev roztříštila a zbytek šampaňského se rozstříkl po baru. Algaro rukama svíral okraj stolu a snažil se vzpamatovat. Dillon, stále aniž by vstal, ho ze strany kopl do kolenního kloubu. Algaro vykřikl a spadl na bok. Chvilí nehnutě ležel, pak se znovu vzchopil a klekl si na jedno koleno.

Dillon vyskočil a kolenem ho kopl do obličeje. „Ještě tě nikdo nenaučil, jak se leží, co?!“

To už byli v pohybu ostatní členové posádky, jeden z nich zdvihl židli nad hlavu a Billy Jones vyběhl zpoza pultu s baseballovou pálkou v ruce. „Nechte toho, nebo zavolám policii! Dostal, o co si koledoval. Koukejte si ho odnýt!“

Námořníci zůstali stát, ani ne tak kvůli tomu, co řekl Billy, ale protože Santiago řekl španělsky: „Už dost. Seberte ho a jdeme.“

Kapitán Serra přikývl a Guerra s Pintem pomohli Algarovi na

nohy. Vypadal otřeseně, po tváři mu tekla krev a podpírán svými kamarády opustil bojiště. Pak vstal i Santiago, dopil sklenici a odešel.

Bar zase ožil, Mary přinesla lopatku a smetáček a zametla střepy. Ke stolu přiběhl Billy a děkoval Dillonovi. „Díky, mládenci. Nedostal jsem se k němu včas. Co byste takhle řekli nové láhvi šampaňského na účet podniku?“

„Pro mě ne, Billy,“ řekl Carney. „To jídlo mi napiš na můj účet, ale na takovouhle zábavu jsem už trochu starej, jdu do postele.“ Vstal. „Pane generále, bylo to zajímavé setkání.“

Když byl téměř u dveří, Dillon na něj zavolal: „Rád bych si vyjel někam potápět. Jste zítra volný?“

„V devět třicet!“ navrhl Carney. „Bud'te v přístavu!“

Carney měl zaparkovaný džíp na parkovišti u Mongoose Junction. Během cesty k vozu uvažoval o tom, co se v baru semlelo, a právě když odemykal dveře vozu, čísi ruka ho zezadu uchopila za rameno. Otočil se a Guerra ho udeřil pěstí do úst.

„Musíme tě naučit se chovat, ty parchante!“

Serra stál asi metr stranou a podpíral Algara, za nimi stál Santiago. Útok obstarával Guerra a další dva členové posádky. Carney se uhnul další ráně a pěstí udeřil Guerru do břicha. Pootočil se a úderem lokte dozadu zasáhl Pinta do obličeje. Pak se na něj sesypali všichni tři najednou. Carney upadl, ruce mu přitiskli k zemi a drželi ho, až se k nim přišoural Algaro.

„A teď'kon!“ řekl Algaro.

Přesně v téhle chvíli se na scéně vynořili Dillon a Ferguson, kteří se rozhodli schovat si šampaňské na příště. Dillon se rozběhl a odmrštíł Algara stranou, právě když zdvihl botu, aby dupl Carneymu do obličeje. Vzápětí uštědřil direkt jednomu z námořníků, ale to už byl Carney zase na nohou. Algaro byl sice ze hry, ale když se do boje zapojil kapitán Serra, naděje party z *Maria Blanco* opět stouply. Dillon s Carneyem se opřeli zády o džíp a s rukama v obranném střehu čekali na útočníky.

Vtom se ozval výstřel, který dlouze dozníval v tichu noci. Všichni se otočili - před Dillonovým džípem stál Ferguson, v ruce pistoli, kterou měl Dillon schovanu v džípu jako eso v rukávu.

„A teď' už toho bylo tak akorát dost!“ řekl Ferguson.

Chvilí bylo ticho, pak Santiago řekl španělsky. „Vracíme se na člun!“ Posádka se neochotně hnula směrem k přístavu, Serra a Guerro podpírali Algara, který už zase vypadal otřesený.

„Necháme to na příště, pane generále!“ řekl Santiago anglicky a šel za nimi.

Carney si otřel kapesníkem krev z úst. „Řekne mi už někdo laskavě, o co tady k čertu běží?“

„Máte pravdu, pane kapitáne, potřebujeme si promluvit,“ chopil se Ferguson ihned příležitosti. „Čím dřív tím líp.“

„Tak dobře,“ Carney se chabě usmál. „Pojďte ke mně, je to odsud kousek.“

„Tohle je ta nejpodivnější záležitost, o který jsem kdy slyšel,“ prohlásil Carney.

„Ale nepochybujete o její pravdivosti?“ ujišťoval se Ferguson. „Mám v Caneel kopii překladu diáře a beze všeho vám ji ukážu.“

„Ta ponorka tu klidně někde může být,“ připustil Carney. „Všeobecně se ví, že tady ponorky operovaly během druhé světové války, a jsou místní, kteří vyprávějí, že námořníci z ponorek v noci chodili na břeh.“ Nevěřicně zakroutil hlavou. „Hitler v bunkru, Martin Bormann - o tomhle jsem už četl řadu knížek... Ale fakt je, že kdyby Bormann vystoupil na Samson Cay a nepotopil se s tou ponorkou, vysvětlilo by to, proč tolik lidí tvrdilo, že ho zahlédlo v Jižní Americe.“

„Dobře, takže teď, když o té ponorce nepochybujete - kde může být?“

„Počkejte, přinesu si mapu.“ Carney odběhl a vrátil se s mapou Panenských ostrovů, ukazující oblast od ostrova St. Thomas po Virgin Gorda. „Samson Cay leží tady, jižně od Norman Islandu, který je britský. Jestli se ten hurikán uhnul stranou - což se stává - a jestli přišel od východu, pak byla ponorka určitě zahnána někam sem, jihozápadně od St. Johnu.“

„Ale kde tady mohla skončit?“ řekl Ferguson.

„Nemůže to být na žádném běžném místě. Tím myslím místa, kde se lidi běžně potápějí. A ještě vám řeknu jedno: nemůže být hlouběji než takových třicet metrů.“

„Proč myslíte?“ nechápal Dillon.

„Henry se potápěl jen tak pro zábavu, to znamená, že pokud se vynořoval podle příručky, nepotřeboval žádnou dekompresi. A pro takovýhle potápění je maximální hloubka pětáctyřicet metrů. A ještě by v ní mohl pobýt jen asi deset minut a už by se musel začít vynořovat. Když měl ještě stihnout prohlídku ty ponorky a najít kufřík?“ Carney zavrtěl hlavou. „To už by nestihl. Nezapomeňte, že Henrymu bylo třiašedesát! Věděl, co smí a co ne.“

„Takže, co z toho plyne?“

„Jestli měl stihnout prohlídnout ten vrak, vlézt do něj, rozhlídnout se uvnitř a najít ten kufřík,“ Carney se zamyslel, „dejme mu na to půl hodiny - takže jeho hloubka mohla být nejvýš pětadvacet metrů. Tohle je ale hloubka, do které instruktoři berou běžně turisty, kteří si chtějí zkusit potápění v moři. Proto si myslím, že ta loď musí být někde zcela stranou.“

Zamračil se a Ferguson řekl nadějně: „Vypadá to, že máte nějaký nápad.“

„To ráno, co Henry ponorku našel, to muselo být zrovna po tom, co se tady rozpadl hurikán. Henry vyrazil tak časně, že se už vracel, když já jsem kolem půl desáté vyjížděl s partou rekreačních potápěčů. Potkali jsme se před přístavem a mluvili jsme spolu.“

„Co vám řekl?“

„Ptal jsem se ho, kde byl. Řekl mi, že u French Capu. Že moře je jako rybník.“

„Pak je to jasné!“ ožil Ferguson. „Víte to jistě?“

Carney zavrtěl hlavou. „K útesu French Cap jezdím každou chvíli. Voda tam je obzvláště jasná, je to krásný místo pro potápění. Dokonce i ten den, co jsem Henryho potkal, jsem se tam jel potápět a moře bylo skutečně jako rybník.“ Znovu zavrtěl hlavou. „Ne, kdyby tam byl nějaký vrak, už by ho dávno někdo objevil.“

„Napadá vás tedy nějaké jiné místo?“

„Samozřejmě, mohlo by to být někde ještě dál, tam kde je South Drop,“ uvažoval Carney.

„A tam se někdy potápíte?“

„Příležitostně. Má to tam vadu, že moře je většinou dost bouřlivý. A je to dlouhá a nepohodlná cesta... Ale tam někde by to mohlo být. Dlouhý útes, který klesá do hloubky asi šedesáti metrů na jedné straně a do nějakých sedmi set metrů na druhé straně.“

„Mohli bychom se tam podívat?“

„Těžko říct,“ Carney vrtěl nerozhodně hlavou a znovu studoval mapu.

„Dobře bych vám zaplatil, pane kapitáne!“

„O to nejde,“ řekl Carney okamžitě. „Ale striktně vzato, je to v amerických výsostných vodách.“

„Podívejte se,“ řekl Ferguson naléhavě. „Tady přece nejde o žádné darebáctví. Domníváme se, že na té ponorce jsou dokumenty, které znepokojují britskou vládu. Jde nám jenom o to, abychom ty dokumenty dostali, co nejrychleji a nejklidněji.“

„A co s tím má co společného Santiago?“

„Evidentně chce to samé, co my,“ řekl Ferguson. „Proč, to zatím nevím. Ale slibuju vám, že se to dozvím.“

„Carney, chodíte přece do kina,“ ozval se Dillon. „Santiago a jeho parta jsou ti špatní. Záporní hrdinové!“

„A já jsem ten kladas?“ rozesmál se Carney. „Víte co, teď už běžte a nechtě mě vyspat. Uvidíme se ráno v devět.“

Santiago stál na zádi *Maria Blanco* a zaregistroval, jak se ve vilce číslo sedm rozsvítila v obou částech světla.

„Jsou zpátky,“ řekl Serrovi, který stál vedle něho.

„Teď, když se dali dohromady s Carneym, mohli by zítra vyrazit za tím vrakem,“ řekl Serra.

„Díky těm štěnicím je budete moci sledovat, ať už pojedou *Sea Raiderem* nebo tím druhým člunem, a přitom nás ani nebude vidět - je to tak?“

Serra přikývl. „Vezmeme s sebou potápěče?“

„Jak chcete. Ale stejně pochybuju, že z toho něco bude. Jsem přesvědčený, že Carney neví, kde ta ponorka je. Ptali se ho jenom na jeho úsudek. Vezmi s sebou oficiální seznam míst vhodných k potápění, a jestli zakotví někde poblíž, tak se s tebou vsadím, že jenom maří čas.“ Santiago skepticky zavrtěl hlavou. „Moje intuice mi říká, že jediný, kdo něco ví, je ta holka. Prostě musíme počkat, až se vrátí. Mimochodem, kdybychom přece jenom tu ponorku našli a potřebovali se do ní dostat - Noval a Pinto to zvládnou?“

„Zcela jistě, *señore*. Máme s sebou zásobu trhaviny C4 a potřebné detonátory taky.“

„Výborně. Přeu vám zítra mnoho štěstí, kapitáne,“ řekl Santiago. „A teď dobrou noc.“

Serra odešel a ze tmy se vynořil Algaro. „Můžu jet zítra s nima?“

„Pomsta bude sladká, co?“ zasmál se Santiago. „Proč ne? Pomsti se, když to svedeš!“ dodal a odešel do podpalubí.

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Ráno bylo nádherné. Když Ferguson s Dillonem došli k přístavu, *Sea Raider* byl přivázán k molu a *Privateer* právě odplouval se čtyřmi lidmi na palubě.

„Vypadá to, že jsme se splekli,“ prohodil Dillon.

„To se mi nezdá,“ zavrtěl Ferguson hlavou. „To by Carney neudělal.“

V té chvíli se také Carney objevil. Tlačil před sebou vozík plný ocelových lahví se stlačeným vzduchem a už zdálky je hlasitě zdravil.

„Už jsem myslel, že jste nás nechal plavat,“ ukazoval Dillon na vzdalující se člun.

„Ne, jeden z mých lidí bere pár turistů na Little St. James. Řekl jsem si, že pojedeme se *Sea Raiderem*, protože nás čeká delší cesta.“ Pak se otočil k Fergusonovi. „Jste dobrý námořník, pane generále?“

„Vážený příteli, právě jdu z obchodu se suvenýry, kde jsem si koupil prášky proti mořské nemoci. A nevzal jsem si jeden, ale raději hned dva.“

Ferguson vylezl po žebříku na můstek a tam se odevzdaně usadil, zatím co Dillon s Carneym překládali lahve se vzduchem. Když byli hotovi, Carney se vyšplhal k Fergusonovi a nastartoval. Zatím co vyplouvali, Dillon zanesl do palubního přístřešku olivově zelený armádní vak, ve kterém měl navrchu potápěčskou výzbroj a pod ní samopal AK se sklopenou hlavní a plným zásobníkem na třicet ran. Kromě rezervního zásobníku tam měl i svoje 'eso v rukávu', malou pistoli belgické provenience. Jako ve všech jachtách Sport Fishermen bylo v palubním přístřešku také kormidlo, aby člun mohl být ovládán i zevnitř, když je venku nevládně. Dillon sáhl pod přístrojovou desku, až nahmatal kus kovu a přicvakl k němu magnetické pouzdro s belgickou pistolí, kterou dosud vozil na podobném místě v džípu. Pak vystoupil po žebříku na můstek a přidal se k ostatním.

„Musíme hezký kus na jih, proplout skrz Pillsbury Sound a pak na jihozápad na French Cap.“ Carney se usmál na Fergusona, který

se kolébal ze strany na stranu, jak loď vjela do vln na širém moři. „Jste v pořádku, pane generále?“

„Ozvu se, kdybych nebyl. Taky předpokládáte, že nás naši přátelé z *Maria Blanco* budou sledovat?“

„Díval jsem se po nich, ale nikoho jsem zatím neviděl. *Maria Blanco* tu určitě poblíž není, ale asi by použili ten bílý člun, který jsme viděli v Carval Rocku. Je to výborný člun - udělá nějakých pětadvacet, možná šestadvacet uzlů. Já z tohohle nevymáčknu o moc víc než dvacet.“ Pak se otočil k Dillonovi. „V zásuvce je dalekohled, jestli se chcete kouknout kolem.“

Dillon našel dalekohled, zaostřil ho a obhlížel moře za lodí. Byla tam spousta jachet a malý trajekt naložený nákladními auty, který mířil na St. Thomas. Ani jachtu, ani bílý motorový člun neviděl. „Ani vidu, ani slechu,“ konstatoval.

„To mi připadá divné!“ podotkl Ferguson znepokojeně.

„Děláte si zbytečné starosti, pane generále,“ uklidňoval ho Carney. „A teď na to trochu šlápnem,“ prohlásil, pustil motory na plný výkon a *Sea Raider* zamířil na volné moře.

Člun tam samozřejmě byl, ale držel se téměř dva kilometry za *Sea Raiderem*. Kapitán Serra stál u kormidla a občas mrkl na černou obrazovku, na které blikal bílý bod: *Sea Raider*. Algaro stál vedle kapitána a Noval s Pintem si připravovali potápěčskou výzbroj na zádi. Na Algara nebyl nejlepší pohled: pod okem měl monokl a ústa měl podrápaná a oteklá.

„Nemůžeme je ztratit?“

„Ne! Koukej, ukážu ti to!“ řekl Serra. Otočil kormidelním kolem doleva a pravidelné pípání, které se dosud ozývalo z obrazovky, náhle změnilo výšku a dostávalo zběsilý rytmus. „Říká nám, že jsme odbočili ze správného kursu!“ podotkl Serra a otočil kolem zpátky doprava, až se pípání opět vrátilo k původnímu poklidnému tempu.

„Prima!“ řekl Algaro.

„Jak ti je?“

„No, až si to s těma parchanta vyřídím, tak mi bude líp. Zvláště s Dillonem mám nevyřízený účty!“

Jak se blížili k ostrůvku French Cap Cay, vlny byly delší a vyšší.

Dillon odešel na příď spustit kotvu, zatímco Carney opatrně manévroval lodí, nakláněl se pod plátěnou stříškou nad můstkem a dával mu pokyny.

„Tady dole je útes, kterému říkáme 'věžička'. Její špička je asi patnáct metrů pod hladinou a do tý se musíme trefit kotvou.“ Po chvíli spokojeně přikývl a zastavil motory: „To je ono!“

„Co podnikneme?“ zeptal se Dillon a zapínal si zip potápěčské kombinézy.

„Nic zvláštního podniknout nemůžeme!“ řekl Carney a připínal si opasek se závažím. „Průměrná hloubka je tu asi sedmnáct metrů a klesá až asi tak na třicet metrů. Uděláme kolečko kolem skály a přilehlého útesu. Viditelnost je tu skvělá, lepší než kdekoli jinde. Proto si myslím, že tohle asi není to pravý místo. Tady by tu ponorku už někdo dávno našel... Mimochodem, myslím, že jsme si včera omylem vyměnili rukavice.“ Hrábnul do Dillonova vaku a kromě ploutví tam nahmatl samopal. „Panebože,“ ulevil si a vyndal ho z pytle. „Co je tohle?“

„Pojistka, proti nepředvídaným okolnostem,“ sdělil Dillon klidně a obouval si ploutve.

„AK47 je mnohem lepší,“ poznamenal Carney.

„Rád bych vám připomněl, že to byli naši přátelé z *Maria Blanco*, kdo vypálili první ránu,“ ozval se omluvně Ferguson. „Umíte s tím zacházet?“

„Ve Vietnamu jsem z tohohle střílel každý den. Tyhle samopaly vydávají charakteristický, hnusný zvuk... Doufal jsem, že už ho nikdy neuslyším.“

Carney uložil samopal zpátky do vaku a oblékl si zbytek potápěčské výstroje. Pak nemotorně popošel na zád' a otočil se k Dillonovi. „Sejdeme se dole!“ Vložil náustek do úst a pozpátku se překotil do vody.

Serra je pozoroval starým dalekohledem ze vzdálenosti asi čtyř set metrů. Noval a Pinto už stáli připraveni v potápěčské výstroji. „Co dělají?“ dožadoval se Alvaro.

„Zakotvili a Dillon s Carneym už jsou dole. Na palubě zůstal jen generál.“

„Co máme dělat?“ zeptal se Noval.

„Dojedu rychle k nim, ale nebudu tam kotvit,“ rozhodl se Serra, „skočíte do vody, až tamtudy budeme projíždět.“

Rozjel člun na pětadvacet uzlů a Noval s Pintem rychle dokončovali poslední úpravy na výzbroji.

Carney nepřeháněl. Kolem rostly korály všech barev, žluté houby a rejdivy ryby nejrůznějších tvarů. Viditelnost byla tak neuvěřitelná, že ten tmavě modrý svět se zdál rozprostírat až do nekonečna. Nad Dillonem se přehnalo hejno makrel a párek rejnoků se líně loudal nad pískovcovým srázem.

Carney měl ale pravdu ohledně ponorky. Bylo jasné, že na podobném místě být nemůže. Dillon plaval za Carneym podél hrany útesu a skalnatého dna, nakonec se Carney otočil a rozhodil ruce. Dillon pochopil gesto a otočil se, aby začal stoupat zpátky k lodi. Přitom najednou uviděl Novala a Pinta nějakých šest metrů nad sebou. Chvíli je s Carneym vyčkávavě pozorovali, pak Carney mávl rukou dopředu a oba plavali ke kotevnímu lanu. Na chvíli se zastavili a pohlédli nahoru - a uviděli kýl motorového člunu z *Maria Blanco*, jak krouží velkým obloukem kolem nich. Carney vystupoval nahoru podél kotevního lana, za ním Dillon, až se vynořili u zádě *Sea Raidera*.

„Kdy sem dorazili?“ zeptal se Dillon Fergusona, jakmile ze sebe shodil vestu a láhev na vzduch.

„Asi deset minut po tom, co jste šli dolů. Přihřítli se jako blázni, nezastavili a jenom shodili ty dva potápěče.“

„Ty jsme dole viděli!“ Dillon si svlékl zbytek výstroje a zadíval se na motorový člun. „Je tam Serra a náš starý známý, Algaro.“

„Musí se jim nechat, že nás obratně vystopovali,“ poznamenal Carney. „Každopádně bych popojel.“

„Teď zkusíme to místo, o kterém jste mluvil, ano? South Drop!“ ujišťoval se Dillon.

„Jestli máte ještě zájem, tak jdeme na to. Vytáhněte kotvu.“

Noval a Pinto se v téhle chvíli vynořili poblíž motorového člunu a vyšplhali se na palubu. Dillon sešel na příď a zatáhl za kotevní lano, ale to se ani nehnulo. „Nastartuju a zkusím kotvu uvolnit!“ prohlásil Carney.

Ale kotva se ani nepohnula.

„Tak jo,“ rezignoval Carney. „Jeden z nás musí dolů a uvolnit ji.“

„No, to jsem pochopitelně já!“ Dillon si začal znovu oblékat vestu s lahví vzduchu. „Vy přece musíte řídit loď.“

„Máte tam v ty flašce ještě dost vzduchu?“ zeptal se starostlivě Ferguson.

„Pět set!“ zkontroloval Dillon stav. „To stačí bohatě.“

„A teď dojde na vás, pane generále,“ řekl Carney. „Běžte na příď a jakmile bude kotva volná, tak ji vytáhněte. A koukejte, ať si neuděláte kýlu.“

„Pokusím se.“

„Ještě maličkost, Dillone!“ zavolal za Irem Carney. „Až se budete vynořovat, tak nebudete mít lano k orientaci a dole je proud tak jeden, dva uzle. Pravděpodobně se vynoříte někde stranou - tak si nafoukněte vestu a já pro vás dojedu.“

„Co se děje?“ zeptal se Algaro, když uviděl, že Dillon skočil ze zádi znovu do moře.

„Asi se jim zasekla kotva,“ hádal Noval.

Shodou okolností v téže chvíli Dillon ke kotvě dorazil - vězela pevně v hluboké skalní trhlině. Nahoře Carney nechal pomaloučku rozjet loď a jakmile lano povolilo, Dillon kotvu uvolnil. Chvilí se prodírala korálovými trsy a pak začala stoupat. Snažil se plavat za ní, ale uvědomil si, že ho proud snáší stranou. Nebojoval s ním a prostě se zvolna vznášel k hladině. Skončil asi dvacet metrů od lodi, nafoukl si vestu a houpal se na vlnách a čekal, až k němu Carney dojde.

Generál vytáhl kotvu. V té chvíli Noval zahlédl Dillona a ukázal na něj: „Támhle je!“

„To je skvělý!“ vykřikl Algaro, odstrčil Serru stranou a stoupl si ke kormidelnímu kolu. „Teď mu ukážu!“

Přidal plyn a člun se řítí na Dillona, který zoufale plaval stranou a jen taktak se vyhnul. Carney viděl, jak Dillon zdvihl levou ruku s trubičkou, pomocí níž bylo možno vypustit vzduch z nafukovací vesty. To už se na něj člun přirýtil znovu a odmrští ho stranou, což Algaro přivítal bouřlivým smíchem, který se nesl široko daleko. Otočil člun obloukem a rozjel se k dalšímu útoku.

Generál vyjmul z vaku samopal a snažil se ho uvést do funkčního stavu, když k němu přiběhl Carney. „Počkejte, na rozdíl od vás s tím umím zacházet!“

Nastavil samopal na palbu dávkami a vystřelil dávku nad útočící člun. Serra se teď tahal s Algarem o kormidlo a Noval s Pintem zalehli na palubu. Carney vypálil další dávku, která odervala část příďe. Tou dobou Dillon zmizel pod hladinou a Serra konečně převzal zpátky řízení člunu a uháněl pryč.

„Kde je?“ rozhlížel se Ferguson po Dillonovi.

Po chvíli se Dillon vynořil kousek od lodi. Carney odložil samopal a sešel do palubního přístřešku ke kormidlu, aby k němu zajel blíž. Dillon se vyšplhal na záď a Carney k němu přiběhl, aby od něj vzal vestu s ocelovou lahví vzduchu.

„Kristepane, že tady ale bylo živo!“ poznamenal Dillon, když stál znovu na palubě. „Co se to tu dělo?“

„Algaro se rozhodl, že vás zlikviduje!“ konstatoval Ferguson.

Dillon se natáhl pro ručník a uviděl odloženou zbraň. „Měl jsem dojem, že slyším nějakou střelbu.“ Vzhlédl na Carneyho. „To vy?“

„Zatraceně, už jich mám plný zuby!“ prohlásil Carney. „Pořád ještě chcete jet na South Drop?“

„Proč ne?“ řekl Ferguson a díval se za mizejícím člunem. „Myslím, že už nás otravovat nebudou.“

„Těžko!“ ukázal Carney k jihu, kde se kupily mraky. „Bude pršet a to je dobře, protože já vím, kam jedu a oni ne.“

Člun z *Maria Blanco* urazil asi osm set metrů a zpomalil. Serra vzal dalekohled a sledoval, jak *Sea Raider* mizí v mlze a dešti. Podíval se na obrazovku: „Jedou na jih.“

„Máš poněti, kam jedou?“ naléhal Algaro.

Serra se natáhl po seznamu lokalit k potápění a podíval se na mapu. „Ted’ jsme byli na French Capu. Jediný další místo tímhle směrem je South Drop.“ Zalistoval v průvodci. „Jo, tady... Je tam útes asi pětadvacet metrů hluboko, na krajích až padesát. A na druhé straně útesu padá dno dolů, snad nějakých sedm set metrů.“

„Je možný, že by tam ten vrak byl?“

„Pochybuju. Už to, že je v knížce, znamená, že se tam lidi alespoň čas od času potápějí.“

„Podívejte, to je jednoduchý,“ vmísil se do hovoru Noval. „Takhle daleko berou instruktoři lidi jenom za dobrýho počasí. Jinak je to moc daleko a turisté dostanou mořskou nemoc. Takže sem, na South Drop, nejezdí potápěči tak často, ale jak kapitán řekl: jakmile je tohle místo v knížce, těžko tu ta ponorka bude, protože někdo už by ji dávno objevil.“

„Ted' jsi slyšel profíka,“ řekl Serra Algarovi. „*Señor* Santiago má pravdu. Carney nic neví. Prostě je vzal na jedno dvě místa, kde by ta ponorka mohla být, protože na nic chytřejšího nepřišli. *Señor* Santiago říká, že naše jediná naděje je to děvče, takže prostě musíme čekat, až se vrátí.“

„Ale stejně bych chtěl dát těm sviním lekci!“ naléhal ještě Algaro.

„Aby po nás zase stříleli?“

„To byl samopal AK, čím po nás Carney střílel,“ řekl Algaro. „Poznám ho po zvuku. Mohl nás dostat všechny, jenže to neudělal a příště to neudělá zase.“

Pinto mezitím pročítal popis lokality South Drop v průvodci. „Zřejmě je tam pěkný potápění,“ říkal Novalovi. „Až na jedno. Byli tam zpozorovaný útesoví žraloci.“

„Jsou nebezpečný?“ ožil Algaro.

„Záleží na situaci. Když je něco podráždí, můžou být pěkně nebezpečný!“

Algaro se prohnaně ušklíbl. „Máme ještě pořád ty zbytky od včerejšího oběda, na který jste chytali ryby?“

„Myslíš tu návnadu, co jsme používali?“ Noval se otočil na Pinta. „Zbylo ti něco?“

Pinto přešel na zád', sehnul se k velkému sudu z umělé hmoty a nadzdvihl víko. V sudu hnily zbytky ryb, masa a oleje a strašlivě páchly.

„Vsadím se, že žralokům to bude chutnat,“ řekl Algaro. „Příplavou si na tom pochutnat z široka daleka.“

„Budou z toho šílet!“ řekl Naval vyděšeně.

„Takže to provedeme takhle,“ otočil se Algaro k Serrovi. „Jakmile zastaví, přiblížíme se hezky tiše v mlze a dešti až k nim. S tím elektronickým pípátkem to nebude problém, ne?“

„To ne, ale...“ Serra nevypadal moc nadšeně.

„Žádný 'ale' nechci slyšet. Počkáme, aby se mohli hezky potopit, pak to rozpálíme, hodíme to svinstvo přes palubu a vypadneme.“ Blaženě se usmál při představě, co se pak stane. „Při troše štěstí by mohli Dillonovi ukousnout nohu.“

Na moři se převalovaly dlouhé a vysoké vlny a houpaly kotvícím *Sea Raiderem*. Ferguson seděl v palubním přístřešku a sledoval, jak se Dillon s Carneym chystají k potápění. Carney nakonec otevřel palubní skříňku a vyndal z ní dlouhou rouru s rukojetí na konci.

„Je tohle to, čemu se říká podvodní harpuna?“ zeptal se Ferguson.

„Ne, tohle je skutečná puška.“ Carney otevřel krabici s municí. „Někdo do ní používá normální střelivo, já mám raději náboje .45 ACP. Zasunu náboj do komory a pěkně zavřu. Tady vzadu je průbojník, takže když hlavní vrazím do terče, náboj se odpálí a proletí skrz cíl - a plyny v něm přitom nadělají díru velkou jako dlaň.“

„Takže tentokrát to spojíme s rybolovem?“ prohodil Dillon oblékající si nafukovací vestu s lahví vzduchu.

„To ne, ale když jsem tu byl naposled, byli tady útesoví žraloci a jeden z nich mě dost obtěžoval. Opatrnost je matka moudrosti.“

Dillon se skulil do vody první, doplaval ke kotevnímu lanu a pak sestupoval rychle dolů. U kotvy se otočil a uviděl Carneyho, jak plave za ním, pušku v levé ruce. Asi pět metrů nad Dillonem se zastavil a pokračoval podél útesu až k místu, kde se dno propadalo do hloubky.

Voda byla krásně průhledná. Carney pokynul Dillonovi a vrátil se znovu na mělkou stranu útesu. Dillon pozoroval hejno rejnoků, kteří se pomalu šinuli v dálce před ním. Náhle se objevil žralok, proletěl hejnem a zmizel Dillonovi za zády. Carney se otočil, zamával odmítavě na Dillona a vydal se opačným směrem.

Ferguson, který už měl dost deště a mlhy, zašel do palubního přístřešku a nalil si z termosky šálek kávy. Měl pocit, že slyší tlumené vrčení, a tak vyšel na příd' a poslouchal. Náhle zaburácel motor, jak Serra přidal plyn, z dešťové clony se vyřítil motorový člun a přejel těsně před přídí *Sea Raidera*. Ferguson zaklel, odložil hrnek

s kávou a běžel dovnitř pro zbraň. Viděl muže na palubě člunu, zaregistroval vědro, které vylili přes palubu, ale než měl samopal připravený k palbě, byli pryč, jen hluk motoru dozníval z deště.

Dillon vytušil, že nahoře se něco děje. Vzhlédl k hladině a uviděl rychle jedoucí kíl člunu, pak návnadu klesající z hladiny do hloubky. Chvilí se jen vznášel na místě a čekal, co se bude dít: první se jako blesk přitíčila barracuda a urvala kus masa.

Něco ho zatahalo za kotník a když se podíval dolů, uviděl Carneyho, jak mu ukazuje, aby sestoupil níž. Američan ležel přitisknutý ke dnu a sotva se k němu Carney přidal, voda poblíž se zvířila a kolem nich se jako torpédo přehnal žralok. Dillon si po vzoru Carneyho lehl na záda a sledoval, jak se do boje o žrádlo řítí další žralok, tlamu už předem rozevřenou. A pak se nad nimi mihl třetí. Vypadalo to, že se o návnadu rvou mezi sebou, pak jeden z nich chňapl po barracudě a z celé barracudy zbyla jen hlava, která zvolna klesala ke dnu.

Carney se otočil k Dillonovi, ukázal přes útes k lanu a začal se plazit naznačeným směrem. Dillon lezl za ním a cítil, jak voda bláznivě víří, ohlédl se a viděl, že návnada je už skoro celá pryč a žraloci obeplouvají nevraživě jeden druhého. Držel se těsně za Carneyem a plížil se tak při dně, až se mu břicho dřelo o skálu. Když se konečně dostali ke kotvě, začali opatrně vystupovat.

Najednou ho prudký náraz odhodil stranou, to se o něj jeden ze žraloků otřel. Žralok se otočil a vracel se k nim. Carney se jednou rukou držel kotevního lana a druhou do žraloka vrazil hlaveň pušky. Ozvala se exploze a žralok se se dal na ústup, za ním krvavá stopa.

Druzí dva žraloci ho okamžitě začali obeplouvat, pak jeden z nich s otevřenou tlamou zaútočil. Carney zatahal Dillonu za ruku a pokračoval ve výstupu. Třetí žralok se teď přidal k hostině a trhal zraněného druha, až se kolem šířil krvavý mrak. Dillon se už raději neohlížel a rychle se vyšplhal na palubu za Carneyem.

Posadil se na palubě a trochu roztřeseně se rozesmál. „Tohle se tu stává často?“

„Všechno se někdy stane poprvé,“ řekl filozoficky Carney. „Tohle mi ale ještě nikdo nikdy neudělal. Naši známí z *Maria Blanco*, co?“ otočil se na Fergusona. „Ty mizerové přijeli určitě

potichu až sem a pak na to šlápli, co?“

„Přesně tak. Než jsem se dostal k samopalu, byli pryč.“

Carney se usušil a vzal si čisté tričko, pak šel vytáhnout kotvu. „Stejně by mě zajímalo, jak se jim podařilo nás v tomhle počasí vystopovat.“

„Měl jsem vám říct, generále, že mám tady svoje 'eso v rukávu'. Možná byste se k němu dostal rychleji!“ Dillon zajel rukou pod přístrojový panel a nahmatal štěnici. Uvolnil ji a donesl ji na dlaní ukázat Fergusonovi.

„Podívejme se,“ konstatoval Ferguson. „Zázraky elektroniky!“

„Co to tam k čertu máte?“ ptal se Carney, když se vrátil z přídě.

„Tohle jste měl přicucnutý pod přístrojovou deskou!“ ukázal Dillon štěnici Carneymu. „Vysílačka! Pak není divu, že nás mohli tak snadno sledovat. Určitě vám napíchli i *Privateera*, pro případ, že bychom jeli s ním.“

„Ale ten zůstal dneska poblíž břehu.“

„Právě, jinak by se jim ty dva signály mohly plíst.“

„Poslyšte,“ zakroutil Carney hlavou. „S těma chlapama už budeme muset něco udělat!“

Když se motorový člun vracel na St. John, zdvihly se poryvy větru a schylovalo se k novému dešti, ale to už byl člun u *Maria Blanco* a Serra s Algarem lezli po žebříku na mateřskou loď. Santiago seděl na zádi pod přístřeškem.

„Vypadáš spokojeně,“ obrátil se na Algara. „Zase jsi někoho zabil?“

„Doufám,“ řekl Algaro a vylíčil dopolední aktivitu.

„Pochybuj, že se Dillonovi něco stalo,“ vrtěl Santiago hlavou. „Carney je příliš velký profesionál, aby tomu nezabránil... Maříme tu čas,“ vzdychl si. „Dokud se ta holka nevrátí, tak se nedá nic dělat. Už mi to tady jde na nervy, vrátíme se na Samson Cay. Jak dlouho tam poplujeme, Serro?“

„Dvě hodiny, *señore*, možná trochu méně. Poblíž Pillsbury Sound je bouřka, ale je to jenom místní přehánka.“

„Dobře, tak vyplujeme hned. Zavolej Prietovi, že jedeme.“ Serra se otočil k odchodu a Santiago dodal: „A zavolej jednomu ze svých známých rybářů v Cruz Bay, ať nám dá vědět, až se tam to děvče

objeví.“

Nárazy větru nabyly na síle a hnaly před sebou závoje deště. Ale kupodivu hladina moře byla celkem klidná. Carney vypnul motory, sešel z můstku dolů a přidal se k Dillonovi a Fergusonovi, kteří seděli v palubním přístřešku.

„Počkáme, až se to vyřadí. Nebude to dlouho trvat.“ Usmál se a dodal: „Normálně s sebou žádný alkohol nevozím, ale tohle je soukromá projížďka.“

Otevřel přenosnou ledničku a vyndal tři plechovky piva. „S díky se přijímá!“ řekl Ferguson. Otevřel plechovku a napil se. „Panebože, to mi to chutná!“

„V určitých chvílích je studené pivo to nejlepší!“ prohlásil Carney. „Ve Vietnamu jsem byl jednou u jednotky, která byla pod těžkou palbou. Mimochodem, dodnes mám odtamtud v rukou a nohou střepinky, které jsou příliš malé na to, aby je šlo vytáhnout. Seděl jsem v dešti na nějaké bedně a jedl sendvič, zatímco mně sanitář zažíval rány - a to mu došlo morfium. Byl jsem tak šťastnej, že žiju, že jsem ani nic necítil. Pak mi kdosi podal plechovku teplého piva.“

„A chutnalo vám jako nikdy, co?“ přikývl Dillon.

„Pak se kouř rozplynul a naproti mně seděl kluk, opíral se o strom a obě nohy měl pryč.“ Carney zavrtěl hlavou. „Panebože, jak já tu válku začal nenávidět! Když jsem si to odkroutil, námořní pěchota mě poslala studovat na státní univerzitu v Georgii. Pak se dostal k moci Nixon a policie začala mlátit protiválečný demonstranty, načež my, veteráni, jsme si všichni vzali vyznamenání a připíchli je na bílý trička, aby se styděli.“

„Hook v Koreji, to bylo úplně stejné,“ řekl Ferguson. „Mrtvol, že je člověk ani nestačil spočítat, úplný peklo, a člověk se divil, co tam vlastně dělá.“

„Heidegger kdysi řekl, že má-li člověk opravdu vědět, že žije, musí být konfrontován se smrtí,“ podotkl Dillon.

Carney se zasmál. „Já jsem Heideggera studoval, když jsem dělal bakaláře na univerzitě v Georgii. Vsadím se s vámi, že když to Heidegger psal, seděl pěkně v teple v pracovně u psacího stolu.“

„Svatá pravda,“ zasmál se Ferguson.

„Každopádně, co vy o tom víte, Dillone? Do který války jste se zaplet vy?“

„Já jsem ve válce celej život,“ řekl Dillon tiše. Vstal, zapálil si cigaretu a vystoupal po žebříku na můstek.

„Tak moment,“ zarazil se Carney. „Pane generále, když jsem tuhle v noci plácnul v *Jenny's Place* to o IRA - on s nima nakonec fakt má něco společnýho? S těma zabijákama, co o nich pořád píšou v novinách?“

„Kdysi k nim patřil, i když oni si říkají vojáci Irské republikánské armády. Jeho otec byl náhodně zabit britskými vojáky při přestřelce v Belfastu. Byl tenkrát ještě mladý kluk a tak se přidal k bojovníkům za tu vznešenou věc.“

„A teď?“

„Mám pocit, že jeho sympatie k posvátnému boji IRA ochladly. Bud' me zdvořilí a řekněme, že je teď jakýmsi žoldněrem.“

„Řek bych, že je ho na to škoda.“

„Je to jeho život,“ podotkl Ferguson.

„To máte pravdu.“ Carney vstal a podíval se na nebe. „Už se vyjasnilo, pojedeme.“

Vylezl na můstek, kde Dillon seděl v houpacím křesle a mlčky kouřil. Carney nastartoval motory a vyrazil k St. Johnu.

O chvíli později zaregistroval Carney námořní jachtu, mířící k nim. Vzápětí si uvědomil, že to je *Maria Blanco*. „Podívejme,“ řekl, „náš přítel Santiago! Zřejmě se stěhují na Samson Cay.“

Ferguson vylezl k ostatním na můstek a Carney kormidloval tak, že se dostali k *Maria Blanco* natolik blízko, že rozeznali Santiaga a Algara.

Carney se naklonil přes zábradlí a zavolal: „Zdravíčko!“ a Ferguson nadzdvihl klobouk.

Santiago pozdvihl na pozdrav skleničku, kterou držel v ruce a ucedil k Algarovi: „Co jsem ti říkal, ty troubo! Jestli někdo přišel k úrazu, tak ti žraloci!“

V té chvíli se objevil na palubě Serra s telefonem v ruce. „Volá vás Londýn, *señore*. Sir Pamer.“

„Francisi,“ řekl Santiago. „Jak se máš?“

„Napadlo mě, že jste třeba už nějak pokročili!“

„Ještě ne, ale neboj se, mám to všechno pod palcem.“

„Na něco jsem si vzpomněl. Vlastně se divím, že jsem si nevzpomněl už dřív. Víte, v tom starém hotelu na Samson Cay byli za války domovníci, černošský pár May a Josef Johnsonovi z Tortoly. Ona už je pár let mrtvá, ale on ještě žije, musí mu být tak něco přes sedmdesát. Když jsem ho naposledy viděl, tak dělal taxikáře v Cay.“

„Začínám ti rozumět,“ řekl Santiago.

„No, chci říct, byl na Samson Cay, když jsem tam dorazil s matkou, a pak, když tam přijel Bormann... Omlouvám se, měl jsem si na to vzpomenout dřív.“

„To jsi měl, ale nic se neděje. Zařídím to.“ Santiago položil sluchátko a otočil se k Algarovi. „Budeš mít práci, ale nespěchá to. Teď si půjdu na chvíli lehnout, až budeme na místě, tak mě vzbud’.“

Později odpoledne se Dillon vyhříval na lehátku, když se na terase objevil Ferguson.

„Přemýšlel jsem o tom milionářském letovisku na Samson Cay. Mohlo by být docela zábavné zajet si na večeri tam, přímo do jámy lvové.“

„Já jsem pro,“ souhlasil Dillon. „Můžeme tam zaletět hydroplánem, kdybyste si přál. Když jsem letěl sem, tak jsem si všiml, že tam mají přistávací dráhu.“

„Možná bychom přemluvili Carneyho, aby jel s námi. Zavolejte recepci a nechte si dát číslo a jméno ředitele.“

Dillon byl za chvíli zpátky. „Tady to máte, nějaký Carlos Prieto.“

Během pár minut mluvil Ferguson s ředitelem. „Pan Prieto? Tady generál Ferguson. Momentálně bydlím v Caneel a jelikož můj přítel má s sebou hydroplán, napadlo nás, že bychom k vám zaletěli na večeri. Potřebovali bychom tři místa.“

„Lituji, pane generále, ale naše zařízení jsou vyhrazena pouze pro naše hosty.“

„To je škoda. Tak to budu muset pana Santiaga zklamat.“

„Pan Santiago vás očekává?“ projevil ředitel zájem.

„Zeptejte se ho.“

„Mějte chvíli strpení, pane generále.“ Prieto zatelefonoval na

Maria Blanco, jelikož *Santiago* na *Samson Cay* bydlel na své jachtě. „Promiňte, že vás obtěžuji, *señore*, ale říká vám něco jméno *Ferguson*?“

„Generál *Charles Ferguson*?“

„Volá z *Caneel*. Chtěl by sem přiletět a povečeřet tu.“

„Výborně, *Prieto*, to je skvělé!“ jásal *Santiago*. „O to bych nechtěl přijít ani za nic.“

Prieto vzal do ruky první telefon. „V kolik hodin budeme mít to potěšení, pane generále?“

„Mezi půl sedmou a sedmou.“

„Výborně.“

Ferguson vrátil telefon *Dillonovi*. „Sežeňte *Carneyho* a řekněte mu, ať na sebe vezme to nejlepší, co má, a čeká nás v šest v *Jenny's Place*. Dáme si tam koktejl a pak odfrčíme na *Samson Cay*. Mohl by to být zábavný večer!“

DVANÁCTÁ KAPITOLA

Jenny Grantová dorazila na De Gaullovo letiště v Paříži kolem sedmé hodiny večer. Vrátila pronajaté auto a pak si u British Airways rezervovala letenku do Londýna. Spojení do Antiguy sice už v Londýně nestihne, ale může pokračovat druhý den ráno v devět hodin z Gatwicku do Antiguy, kam dorazí asi ve dvě odpoledne. Zamluvili jí dokonce místo na letu z Antiguy na St. Thomas, takže když bude mít štěstí, pozdě odpoledne už bude na St. Johnu.

Jakmile dostala letenky, potvrdila let do Londýna a podala zavazadla. Pak šla k baru a objednala si sklenici vína. Nejlepší bude, když přespí v jednom z hotelů přímo na letišti. Po prvé od Henryho smrti se cítila zase ve své kůži a těšila se domů; také byla rozčilená, jestli její nápad povede k odhalení ponorky. Nakonec si koupila telefonní kartu, zašla do budky a zavolala Cruz Bay, *Jenny's Place*. Telefon zdvihl Billy Jones.

„Billy? To jsem já, Jenny.“

„Panebože, slečno Jenny, kde jste?“

„V Paříži, na letišti. Tady je půl osmé večer. Zítra přijedu, Billy. Letím do Antiguy a pak na St. Thomas. Počítám, že bych byla u vás kolem šesté.“

„To je skvělé, Mary bude šťastná!“

„Billy, zastavil se u vás muž jménem Sean Dillon? Řekla jsem mu, ať vás navštíví!“

„Jo, byl tady, jasně. Taky byl párkrát na moři s Bobem Carneym a s tím generálem. Vlastně mi před chvílí Bob řekl, že se tady všichni mají dneska kolem šesté sejít.“

„Dobře. Vyříd' Dillonovi, že se vracím, protože si myslím, že vím, kde to je.“

„Kde je co?“ opakoval Billy nechápavě.

„To je jedno, hlavně mu to vyříd', je to důležité.“

Jenny zavěsila, popadla příruční zavazadlo a celá rozčilená prošla pasovou a celní kontrolou do čekárny.

Ferguson s Dillonem zaparkovali džíp na obvyklém místě u Mongoose Junction a pak popošli do *Jenny's Place*. Generál v modrém dvouřadovém saku a slaměném klobouku na hlavě vypadal neobyčejně důstojně. Dillon měl na sobě modrý hedvábný oblek a bílou košili. Když vstoupili do *Jenny's Place*, večerní provoz se právě rozbíhal. Bob Carney v bílých kalhotách a modré košili seděl u baru. Přes opěradlo židle měl přehozené sako.

Otočil se a hvízdnul: „Normální módní přehlídka! Ještě, že jsem se taky pořádně oblík!“

„Když se jde člověk setkat se zloduchem tváří v tvář,“ pravil Ferguson a odložil si hůl na barovou židli, „měl by si na tom dát záležet. Barmane, šampaňské!“

„Napadlo mě, že na něj dojde,“ řekl Billy. „Mám už láhev Pol Roget připravenou u ledu!“ Vyndal nádobu s láhví zpod baru a odzátkoval ji. „A teď mám pro vás jedno překvapení.“

„A sice?“

„Volala slečna Jenny z Paříže. Vrací se domů a měla by se tu objevit zítra touhle dobou.“

„To je dobře!“ řekl Carney.

Billy nalil tři skleničky a otočil se na Dillona. „A pro vás mám zvláštní vzkaz.“

„Povídejte, copak?“

„Říkala, že je to moc důležitý. Mám vám říct, že se vrací, protože myslí, že ví, kde to je... Rozumíte tomu? Protože já tedy ne.“

„Je to jasné jak facka!“ prohlásil Ferguson a zdvihl sklenici k přípitku. „Na zdraví všech žen - a na Jenny Grantovou speciálně. Je skvělá!“ Vypil šampaňské a odložil sklenici. „A teď do boje, pánové!“ prohlásil a zamířil k východu.

Vousatý rybář, který seděl na konci baru a bedlivě poslouchal, vstal a vyšel za nimi. Na nábřeží zamířil k telefonní budce, vytáhl z kapsy kus papíru, který mu Serra dal, a zavolal na *Maria Blanco*. Santiago už byl ve své kajutě a převlékal se na večeri, když Serra vlítl dovnitř s telefonem v ruce.

„Co se děje?“ vylekal se Santiago.

„Můj informátor ze St. Johnu. Zaslechl, jak se Dillon bavil s Jonesem, barmanem v *Jenny's Place*. Volalo to děvče. Je v Paříži a

zítra se vrací.“

„To je zajímavé,“ souhlasil Santiago.

„Ale to není všechno, *señore*. Vzkazuje Dillonovi, že se vrací, protože myslí, že ví, kde to je.“

Santiago zbledl a chňapnul po telefonu. „Tady Santiago. Zopakujte mi to.“ Chvilí poslouchal a nakonec řekl: „To jste provedl výborně, postarám se o vás. Zůstaňte tam a mějte oči otevřené.“

Vrátil přenosný telefon Serrovi. „Vidíš, kdo čeká, ten se dočká!“ Pak se opět věnoval své garderobě.

Ferguson, Dillon a Carney dorazili k rampě pro hydroplány. „To je šikovné, že jste tady vybaveni na provoz hydroplánu,“ liboval si Ferguson.

„Část roku je tady dokonce pravidelná hydroplánová linka,“ informoval ho Carney. „Pak můžete letět na St. Thomas nebo St. Croix nebo dokonce přímo do San Juanu na Portoriku.“

Došli k cessně, Dillon ji zběžně obešel a pak vytáhl špalky zajišťující kola. „Dobře, tak jdem na to!“ řekl a otevřel zadní dveře.

Ferguson nastoupil první, následován Carneym. Dillon otevřel přední dveře a vyšplhal se do pilotního sedadla. Odbrzdl, letadlo sjelo do moře a proud ho vynášel ven z přístavu.

Ferguson se podíval na záliv ozářený zapadajícím sluncem. „Nádherný večer, ale napadlo mě, že se budeme vracet za tmy.“

„Ale ne, dneska je úplněk!“ uklidňoval ho Carney.

„Já jsem volal na předpověď počasí,“ dodal Dillon. „Jasná, klidná noc, ideální letové podmínky. Let by neměl trvat dýl než čtvrt hodiny. Připoutejte se, nafukovací vesty jsou pod sedadly.“

Nastartoval, motor zakašlal a vrtule se roztočila. Vyroloval z přístavu, zkontroloval, že nikde není žádná loď a zamířil proti větru. Letadlo se odlepilo od hladiny a začalo stoupat, až se ustálilo ve výšce tři sta metrů. Přeletěli nad jižním okrajem St. Johnu, pak následovaly zátoky Reef Bay a Rám Hear, a už mířili k ostrovu Norman Island. Necelých deset kilometrů na jih od něho už ležel Samson Cay. Let byl naprosto bezproblémový a za patnáct minut od chvíle, kdy odstartovali z Cruz Bay, už po prvé obléťávali ostrov. V přístavu pod sebou uviděli *Maria Blanco*, která kotvila nějakých sto metrů od břehu. Byla tam i řada dalších jachet a sem tam někdo se

stále ještě vyhríval na plážích v zapadajícím slunci.

„Perfektní útočiště pracháčů,“ konstatoval Carney.

„Myslíte?“ řekl Ferguson bez známky nadšení. „Doufejme, že tam dostaneme slušnou večeři, to je jediné, co mě zajímá.“

Carlos Prieto vyšel pár kroků před hotel a díval se za cessnou, která mu přeletěla přímo nad hlavou. Vedle schodů ke vchodu parkovala staříčká fordka, o níž se zády opíral ještě starší černoch.

„Už jsou tady, Josefe!“ řekl mu Prieto. „Zajeď na letiště a přivez je.“

„Už jedu, pane!“ Josef si sedl za volant a vyrazil k letišti.

Když se Prieto vrátil k recepci, objevil se ve dveřích Algaro. „Á, tady jste. Poslyšte, není tady někde poblíž černoch jménem Josef Jackson?“

„Jistě, teď odjel na letiště, aby přivezl generála Fergusona a ty druhé dva. Potřebujete od něj něco důležitého?“

„To počká,“ prohlásil Algaro a zmizel uvnitř.

Cessna začala klesat a po chvíli už bezpečně přistála. Dillon doroloval k opačnému konci dráhy, otočil letadlo proti větru a vypnul motor. „To nebylo špatné, Dillone,“ pochválil ho Ferguson. „Prohlašuju, že umíte létat!“

„Ani nevíte, jakou jste mi tím udělal radost!“ řekl Dillon.

Vystoupili a Josef Jackson jim popošel naproti. „Auto už na vás čeká, pánové. Odvezu vás do restaurace. Jmenuju se Josef, Josef Jackson. Kdybyste cokoli potřebovali, stačí říct. Žiju na tomhle ostrově dýl než kdokoli jiný.“

„Neříkejte?“ ožil Ferguson. „Ale za války jste tu přece nežil? Tenhle ostrov byl neobydlený!“

„To nejní docela pravda,“ namítl Jackson. „Byl tady starej hotel, kterej patřil jedný americký rodině, Herbertům. Hotel byl během války prázdný, ale já a moje žena May jsme sem přijeli z Tortoly, abysme na něj dávali pozor.“

Mezi řečí došli k Jacksonově fordce a Ferguson se vyptával dál. „Říkáte Herbertovi? Těm to tady patřilo?“

„Pan Herbert ho daroval svý dceři jako svatební dar. Vzala si nějakýho Vaila,“ Jackson otevřel zadní dveře, aby Ferguson

nastoupil. „Ta pak měla taky dceru.“

Dillon se posadil vedle generála a Carney vedle šoféra. Starý pán měl zjevně radost, že se může vypovídat.

„Takže slečna Herbertová se stala paní Vailovou a ta měla dceru slečnu Vailovou?“ zopakoval si to Dillon.

Jackson nastartoval a uchechtl se. „Jenomže slečna Vailová se pak stala Lady Pamerovou! Co tomu říkáte? Opravdová anglická šlechtična - jako ve filmu!“

„Vypněte ten motor,“ nařídil mu Ferguson.

„Něco jsem řek špatnýho?“ polekal se Jackson.

Bob Carney pootočil klíčkem v zapalování. „Víte to jistě, že se slečna Vailová stala Lady Pamerovou?“ ujišťoval se Ferguson.

„Já ji přece znal, ne? Přijela sem koncem války se svým klukem, s malým Francisem. To bylo někdy v dubnu pětáctýřicátýho.“

Chvilí bylo hrobové ticho, pak se Dillon zeptal: „Byl tady tenkrát ještě někdo jiný?“

„Jeden Němec, jmenoval se Strasser. Najednou se tu v noci objevil. Myslím, že ho tu vysadil nějaký rybářský člun z Tortoly. Ale lady Pamerová ho čekala.“

„A Sir Joseph?“

„Ten přijel z Anglie v červnu. Pak pan Strasser odjel a nějakou chvilí po něm odjeli i Pamerovi. Sir Joseph sem pak jezdíval, když se tady stavěly ty hotely. Ale to už je spousta let.“

„A Sir Francis Pamer?“ zeptal se Ferguson.

„Malý Francis?“ Jackson se zasmál. „Vyrost z něho opravdový džentlmen. Toho jsem tu viděl mockrát. Můžeme už jet pánové?“

„Samozřejmě,“ řekl Ferguson.

Jackson pokračoval v cestě, Dillon si zapálil cigaretu a nikdo nepromluvil ani slovo, dokud nezastavili před vchodem do hotelu. Ferguson vytáhl peněženku a podal staříkovi desetilibrovou bankovku. „Dekujeme vám.“

„A já zase děkuju vám!“ řekl potěšené Jackson. „Až se budete vracet, budu tu na vás čekat.“

Trojice se zastavila na prvním schodu a Dillon podotkl: „Alespoň už víme, proč je Santiago tak dobře informovaný.“

„Panebože,“ zanaříkal Ferguson. „Člen vlády Jejícího Veličenstva a jedna z nejstarších rodin v Anglii!“

„Spousta těchhle lidí si ve třicátých letech myslela, že Hitler je jejich muž,“ konstatoval Dillon. „Mě to nepřekvapuje, mě ne. A co Carter?“

„Britská tajná služba měla už dost smůly: Kim Philby, Burgess, Mac Lean, ti všichni pracovali pro KGB a prodali nás komunistům bez mrknutí oka. Od té doby pak ještě Blunt, a povídá se i o pátém a šestém agentovi!“ Ferguson si povzdechl. „Ale přestože nemám o Carterovi valné mínění, věřím, že je opravdový patriot a naprosto čestný chlap.“

Ve dveřích hotelu se objevil Carlos Prieto. „Pane generále, je mi potěšením! *Señor* Santiago vás očekává v baru, právě dorazil ze své lodi *Maria Blanco*. Vždycky na ní bydlí, když nás navštíví.“

Jak se dalo očekávat, bar byl plný lidí zastupujících bohatství a dobro tohoto světa. Většina přítomných byli spíše starší lidé než mladší, a zvláště Američané měli blízko k penzijnímu věku. Ferguson zaregistroval spoustu bílých fraků a kostkovaných kalhot, napodobujících skotské vzory a klenoucích se přes zbytnělá břicha.

„Panebože,“ ulevil si Dillon. „V životě jsem neviděl tolik lidí, co vypadají jako dirigenti tanečního orchestru v důchodu.“

Ferguson vyprskl smíchy a Santiago, který seděl v boxu u baru, je zpozoroval. Vstal a přátelsky k nim napřáhl ruku: „Pane generále, je mi potěšením!“

„*Señore* Santiago,“ oslovil ho Ferguson formálně. „Na tohle setkání jsem se už dávno těšil.“ Pak ukázal hůlkou na Algara, stojícího jako vždy poblíž svého pána, a podotkl: „Je skutečně nutné, aby nás tenhle tvor doprovázel? Třeba by mohl jít krmit rybičky nebo něco na ten způsob.“

Algaro se zatvářil, jako by chtěl generála zabít rovnou na místě, ale Santiago se jen zasmál: „Milý Algaro, zdá se, že se panu generálovi nelíbíš!“

„Tak slyšíš, krasavce?“ ukázal Dillon prstem na Algara. „Běž si hezky hryzat kost, nebo čím se to bavíš ve volných chvílích!“

Santiago se otočil a řekl Algarovi španělsky: „Tvoje chvíle ještě přijde. Teď běž udělat to, co jsem ti řekl.“

Algaro odešel a Ferguson řekl: „Tak jsme tady. Co budeme dělat teď?“

„Trochu šampaňského?“ navrhl Santiago. „A pak dobrou

večeři?“ Santiago zamával na Prieta, který luskl prsty na číšníka. Vzápětí se ředitel objevil i s číšníkem a lahví Krugu v kbelíčku s ledem.

„Z osmdesátého třetího,“ konstatoval Dillon na vinětě. „To není špatné, *señore*.“

„Vaše ocenění je mi ctí!“ řekl Santiago, a když číšník nalil víno do skleniček, povstal k přípitku. „Na vaše zdraví, pane generále, na další rozkvět nehynoucího Etonu a další úspěchy Čtvrtého oddělení.“

„Jako vždy jste výborně informován,“ konstatoval Ferguson.

„A na vás, kapitáne Carney. Válečný hrdina, námořní kapitán, legendární potápěč - až o vás natočí film, kdo k čertu vás bude schopen zahrát?“

„Nejspíš to budu muset zase udělat sám,“ řekl Carney.

„A na vás, pane Dillone! Co říct o člověku, jehož jediný konkurent v profesi byl Carlos?“

„Takže o nás víte všechno,“ konstatoval Ferguson. „Dal jste si s tím dost práce. Musíte strašně potřebovat to, co je v té ponorce.“

„Nalijme si čistého vína, pane generále. Vy chcete najít to, co je zřejmě stále ještě v kapitánské kajutě: Bormannův kufřík se zplnomocněním od Vůdce, Modrou knihou a Windsorským protokolem.“

Nastalo ticho, které porušil Carney. „Zajímavé, že říkáte Vůdce a ne Hitler!“

„Hitler byl velký muž,“ prohlásil Santiago slavnostně. „Velký muž, který vytvořil vizi světa, jaký by měl být!“

„Neříkejte?“ ozval se Ferguson. „Vždycky jsem si myslel, že všichni ti mrtví Židé, Rusové, Cikáni a pětadvacet milionů padlých na frontách různých zemí světa prokazují pravý opak!“

„Oba dva chceme totéž,“ vrátil se Santiago k původnímu námětu. „Obsah toho kufříku. Nechcete, aby se dostal do nepovoláných rukou a spousta lidí byla skandalizována kvůli dávno minulým záležitostem. Například vévoda z Windsoru, který by zase zavlkl královskou rodinu do bláta. Noviny by si smlsly. Takže oba dva chceme totéž: já taky nechci, aby se to provalilo.“

„Takže vaše organizace je stále aktivní,“ řekl Ferguson. „Organizace Kamaradenwerk, že? Kolik jmen tam je na těch seznamech? Slavná jména, jména lidí, kteří založili svoje bohatství

na nacistických penězích?“

„Panebože,“ ulevil si Dillon. „Proti tomuhle jsou mafiáni jenom amatéři.“

„Podívejte,“ řekl Santiago. „Cožpak tyhle věci jsou ještě dneska důležitý?“

„Určitě jo - pro vás a pro vaše kamarády - jinak byste si s tím nedávali takovou práci,“ řekl Carney.

„A ono to skutečně důležité je, Carney,“ ozval se Ferguson. „Když organizace pracuje celá ta léta, když už potom zahrnuje i druhou generaci a třetí generaci, lidi, kteří zaujímají vysoká postavení - například v politice!“ napil se šampaňského. „Jen si představte, když někdo z vašich je vysoko postavený ve vládě. Jak je to užitečné - a na druhé straně, ten skandál, když po všech těch letech ta kariéra skončí.“

Santiago zamával na číšníka, aby dolil skleničky. „Myslel jsem, že budete mít rozum,“ obrátil se na Fergusona. „Ale zřejmě ne. Já vás ovšem nepotřebuju, ani vás, pane generále, ani vás, pane Carney. Mám svoje vlastní potápěče.“

„Najít ten vrak ještě není všechno,“ namítl Carney. „Musíte se do ty plechovky taky dostat - a to se musí umět.“

„Mám potápěče, mám spoustu C4 - jmenuje se tak ta výbušnina, ne? A zaměstnávám jenom lidi, kteří vědí, co dělají.“ Pousmál se a vstal. „Tohle nikam nevede, ale to nic nemění na tom, že se můžeme spolu navečeřet jako civilizovaní lidé. Prosím, pánové, následujte mě.“

Stará fordka zastavila na okraji letištní plochy a Jackson se otočil na Algara, sedícího za ním: „Tady jste chtěl vystoupit, pane?“

„Jo, tady,“ řekl Algaro a dodal: „Ti chlapi, co jsi je vezl z letiště, jaký byli?“

„Byli to tři slušní pánové,“ řekl Jackson.

„Tak jsem to nemyslel. Byli zvědaví? Nevypytaali se?“

„Jaký otázky myslíte, pane?“ řekl Jackson nejistě.

„Podívej se: oni mluvili a ty jsi taky mluvil,“ řekl Algaro. „A já chci vědět o čem.“

„No, toho anglickýho džentlmena zajímalo, jaký to tu bylo za války. Řek jsem, že jsme tu se ženou dělali domovníka v tom baráku

pana Herberta.“

„A co ještě jsi mu řekl?“

„Nic, pane, přísahám!“ Jackson se začal doopravdy bát.

Algaro ho chytil zezadu za krk a zmáčkl. „Tak zatraceně, povídej!“

„Já nic neřek, pane!“ Jackson se marně snažil vyprostit. „Jenom jsem se zmínil o Pamerových.“

„O Pamerových?“

„Jo, o paní Pamerové, že sem na konci války přijela.“

„Tak spust’“, nařídil mu Algaro. „Všechno.“ Poklepal chlácholivě Jacksona po tváři. „O nic nejde, ale vyklop to všechno.“

Když Jackson domluvil, Algaro ho pochválil. „No tak vidíš, ani to nebolelo, co?“

Uchopil Jacksona jednou rukou za hrdlo, druhou za temeno hlavy a pootočil; krk se zlomil tak rychle, že stařík byl mrtev během jediné vteřiny. Algaro vystoupil, otevřel dveře u šoféra, vytáhl tělo ven a položil ho pod vůz u zadního kola. Pak vyndal nůž, propíchl zadní pneumatiku a vůz vyheveroval.

Spokojeně si pískal, když uvolnil šrouby a sundal kolo. Pak ustoupil a kopl do zvedáku, takže vůz se zřítíl na zem a na Jacksonovu hlavu. Nakonec ještě vyndal z kufru rezervní pneumatiku a pohodil ji vedle té splasklé.

Jídlo bylo skvělé. Kachní prsíčka se sýrem s modrou plísní, ústřice a pečená ryba. Na moučník se už nikdo nezmohl, takže Santiago navrhl: „Kávu?“

„Já raději čaj“, řekl Dillon.

„Jako pravý Ir!“

„Nic víc jsem si jako kluk nemohl dovolit.“

„Já se k vám přidám“, řekl Ferguson. V té chvíli se ve dveřích objevil Algaro.

„Promiňte na okamžik“, omluvil se Santiago a šel k němu. „Co je?“

„Zjistil jsem, jak je to s tím Jacksonem. Byl to ten dědek, co tu jezdil s taxíkem.“

„A dál?“

Algaro mu vylíčil, co se stalo, a Santiago pozorně poslouchal.

„To znamená, že naši přátelé teď už vědí, že Sir Francis v tom jede s námi.“

„To ale na věci nic nemění, *señore*. Víme, že ta holka se zítra vrátí a že si myslí, že ví, kde ta ponorka je. Ti chlapi nám už nejsou k ničemu dobrý!“

„Algaro,“ řekl Santiago. „Co jsi proved?“

Když se Santiago vrátil ke stolu, Ferguson už vypil svůj čaj a vstával. „Ta večere byla skvělá, Santiago, ale už musíme jít.“

„To mě mrzí. Bylo to pro mě velice poučné setkání.“

„Moje řeč. Mimochodem, mám pro vás dárek!“ Ferguson vylovil z kapsy dvě miniaturní vysílačky, které našli na Carneyho lodích, a položil je na stůl. „Myslím, že jsou vaše. Pozdravujte ode mě Sira Francise, až bude příště volat. Eventuálně mu můžu, předpokládám, já vyřídít vaše pozdravy.“

„Řekl jste to velice taktně,“ konstatoval Santiago a posadil se.

Když došli k východu, Prieto stál na schodech a omlouval se: „Velice lituji, pánové, ale váš taxík nedorazil.“

„To vůbec nevádí,“ ujistil ho Ferguson. „Za pět deset minut tam dojdeme. Dobrou noc, pane. Vaše jídlo bylo skvělé.“

Carney byl první, kdo si všiml fordky stojící opodál. „Co tam ten chlap může dělat?“ podivil se a zavolal: „Jacksons?“

Nikdo neodpověděl. Když popošli blíž, uviděli tělo pod vozem. Dillon si klekl a podíval se zblízka. „Už je nějakou dobu mrtvý,“ konstatoval.

„Chudák starý!“ politoval ho Carney. „Smekl se mu hever a spadlo to na něj.“

„Pozoruhodná náhoda,“ poznamenal Ferguson.

„Taky bych řekl,“ souhlasil Dillon. „Poví nám o Francisovi Pamerovi - a bác, hodinu nato je po smrti.“

„Tak moment,“ přerušil je Carney. „Chci říct, kdyby Santiago věděl, že tady ten svědek těch starých událostí žije, proč by čekal až doted? To by se ho přece zbavil už mnohem dřív?“

„Jenomže třeba o něm prostě nevěděl!“

„Dokud mu o něm někdo neřekl, někdo, kdo mu dává i všechny ostatní informace.“

„Myslíte toho Pamera?“

„Ano, je to naprosto znechucující,“ uzavřel diskusi Ferguson. „Člověk už dneska nemůže věřit nikomu. A teď už odsud vypadněme!“

Nastoupil s Carneym dozadu a oba se připoutali. Dillon vyndal ze schránky baterku a prohlédl si zvenku letadlo. Pak se vyšplhal do pilotního křesla a zavřel dveře. „Vypadá to všechno v pořádku.“

„Nemyslím si, že by nás chtěl zabít,“ řekl Ferguson. „Vyvedli nám sice různá darebáctví, ale potřebují nás, abychom je dovedli k té ponorce. Tak to nastartujte a jedem.“

Motor naskočil a vrtule se roztočila. Dillon pečlivě kontroloval osvětlené ručičky přístrojů. „Palivo, tlak oleje,“ mumlal si obvyklý postup. „Všechno vypadá v pořádku. Jdeme na to.“

Cessna se rozběhla po dráze, vzlétla a zamířila k moři.

Noc byla nádherná, na nebi blikaly hvězdy a moře plné ostrovů bylo zalito bílým světlem úplňku. Před nimi se na obzoru vynořil St. John. Letěli právě nad jižním pobřežím ostrova Rám Head, když motor vynechal a pak pokračoval s nepřetržitým prskáním a kašláním.

„Co se děje?“ řekl Ferguson.

„To nevím,“ řekl Dillon a mrkl na přístrojovou desku. Jediný pohled na tlak oleje mu stačil.

„Malér,“ konstatoval. „Oblékněte si plovací vesty.“

Carney vyndal generálovu vestu a pomohl mu do ní.

„Myslel jsem, že výhoda těchhle strojů je, že nemusíte nouzově přistávat na pevnině - prostě přistanete na moři,“ podivil se Ferguson.

„To je jenom teorie,“ poučil ho Dillon a motor definitivně zmlkl. Byli ve třech stech metrech a Dillon začal strmě sestupovat. „Zátoka Reef Bay je přímo před námi,“ poznamenal Carney.

„Dobře, tak dávejte pozor: když budeme mít štěstí, tak prostě přistaneme na vodě a nic se neděje. Jestli budou vlny moc vysoké, můžeme se začít překlápět na bok - na nic nečekejte a vyskočte. Jak je tu hluboko, Carney?“

„Blízko břehu něco přes deset metrů.“

„Dobře. Pak je ještě třetí možnost, pane generále. Při té půjdeme

rovnou ke dnu.“

„To jste mě potěšil!“ konstatoval Ferguson.

„Kdyby se to stalo,“ pokračoval Dillon. „Spolehněte se na Carneyho, pomůže vám ven. Ale v žádném případě se nesnažte otevřít dveře. Budou zablokované do té doby, dokud dovnitř nenateče dost vody na to, aby se vyrovnal vnější a vnitřní tlak.“

„Díky za radu,“ ušklíbl se Ferguson.

„Tak to zkusíme.“

Hladina už byla docela blízko a vypadala celkem klidná. Dillon vyrovnal stroj k hladkému přistání, ale něco se zvrtilo, jakmile se dotkli vody. Letadlo se těžkopádně zhouplo a šlo rovnou pod hladinu, čumákem napřed.

Voda vypadala jako černé sklo, obklopovala letadlo ze všech stran, ale uvnitř bylo ještě vzduchu dost. Pak Dillon ucítil chladivý pocit kolem kotníků a najednou byl až po pás ve vodě.

„Panebože na nebesích,“ vyhrkl Ferguson.

„Odepnul jsem vám bezpečnostní pás, generále!“ řekl Carney. „Buďte připravený, za moment odsud vypadneme.“

V té chvíli cessna, pořád ještě nosem dolů, dosedla na písčité dno a opřela se špičkou levého křídla o korálový pahorek. Světlo úplňku dopadalo až sem a Dillon, který se díval pilotním oknem, zatím co mu hladina stoupala ke krku, žasl, jak daleko je vidět.

„Zhluboka se nadechněte, generále, otvírám dveře,“ instruoval Ferguson Carney. „Jenom vyklouzněte ven a pak poplaveme spolu.“

Dillon se také zhluboka nadechl a když mu hlava zmizela pod hladinou, otevřel přední dveře, hmátl po křídelní vzpěře a vysoukal se ven. Otočil hlavu a uviděl Carneyho, jak drží generála za rukáv, odráží se od křídla a stoupá s ním vzhůru.

Obvykle se tvrdí, že když se člověk vynořuje příliš rychle a nevypouští postupně vzduch z plic, že si může protrhnout plíce. Ale ve chvílích jako byla tahle na podobné finesy nezbyval čas a Dillon prostě plaval k hladině. Voda kolem byla nádherně průzračná a prosvětlená měsíčním svitem. Koutkem oka viděl Carneyho s Fergusonem, jak stoupají vlevo od něho a o něco výš. Všechno se odehrávalo jako ve snu, jako ve zpomaleném filmu, a pak najednou plaval na hladině a zhluboka se nadechoval slaneého vzduchu.

Carney s Fergusonem se houpali na vlnách pár metrů od něho. Dillon k nim rychle doplaval: „Jste v pořádku, pane generále?“

„Dillone,“ řekl Ferguson udýchaně. „Máte u mě večeři. Oběma dvěma vám dlužím večeři!“

„Připomenu vám to,“ slíbil Dillon. „Můžete mě vzít ještě jednou ke Garrickům.“

„Kamkoliv budete chtít. Ale teď - nemohli bychom se odsud nějak dostat?“

Otočili se a plavali ke břehu, starý pán uprostřed mezi Carneym a Dillonem. Pak společně vyklopýtali na břeh, posadili se na pláži a sbírali síly.

„Nedaleko odsud je jeden dům,“ vzpomněl si Carney. „Znám dobře ty lidi, co tam bydlí. Zavezou nás do města.“

„A co bude s tím letadlem?“

„Na St. Thomasu je jedna dobrá firma, která dělá záchranné práce. Zavolám šéfovi ještě teď večer. Nejspíš se do toho dají hned ráno. Mají záchrannou loď s velkým jeřábem, vyzdvihnou vaši cessnu jak nic.“ Otočil se k Dillonovi. „Co se stalo?“

„Přestalo fungovat mazání a motor se zadřel.“

„Musím říct, že vašemu přistání k dokonalosti dost chybělo,“ konstatoval unaveně Ferguson.

„Přistání bylo v pořádku,“ oponoval Dillon. „Zvrtlo se to v okamžiku, kdy jsme dosedli a musí pro to být nějaké vysvětlení. Chci říct, že když přestane fungovat jedna věc - je to smůla, ale když odejdou dvě věci, je to velice podezřelé.“

„Bude jistě zajímavé, co se zjistí, až to letadlo vytáhnou,“ podotkl Carney.

Když přecházeli pláž, Dillon se otočil ke generálovi. „Vzpomínáte si, když jsem kontroloval stroj na Samson Cay, řekl jste, že podle vás nás Santiago nechce zabít!“

„Ano,“ přikývl Ferguson, „ale proč o tom mluvíte?“

„Myslím si, že se o to právě pokusil.“

Carneyho známý vzal nákladák a zavezl je na Mongoose, kde se trojice rozešla. Carney slíbil, že zajistí vytažení letadla a ráno zavolá jak pochodil.

Když byli zpátky ve své vilce v Caneel, Dillon si ze všeho nejdřív dal horkou sprchu. Sprchoval se dlouho a přitom přemýšlel. Nakonec si vzal župan, nalil si skleničku šampaňského a vyšel do vlahé noci na terasu.

Po chvíli slyšel, jak se uvnitř otevřely dveře do jeho části, a vzápětí se objevil Ferguson. „Tady jste!“ konstatoval. Také měl na sobě župan, ale navíc si ještě omotal kolem krku ručník. „Taky bych si dal skleničku. A pak bych potřeboval telefon. Kolik vlastně je hodin?“

„Za chvíli bude půlnoc.“

„V Londýně je tedy pět ráno, správná chvíle, aby člověk vstával,“ prohlásil Ferguson a vytočil číslo inspektora Jacka Lanea.

Lane zaúpěl, rozsvítil lampičku na nočním stolku a dobelhal se k telefonu.

„To jsem já, Jacku,“ řekl Ferguson. „Asi jste ještě v posteli, vidíte?“

„Panebože, vždyť je teprve pět ráno!“

„Mám pro vás práci! Už vím, jak to náš přítel Santiago dělá, že je tak dobře informovaný.“

„Opravdu?“ Lane byl náhle docela svěží.

„Věřil byste, že to je Sir Francis Pamer?“

„Panebože! Ale proč?“

Ferguson mu stručně vylíčil, co se přihodilo a skončil tím, co se dozvěděli od Josefa Jacksona a jak havarovali s letadlem.

„To bych do Pamera nikdy neřek.“

„Že ne? Každopádně proveďte celou Pamerovu rodinu. Odkud vzal zesnulý Sir Joseph peníze, kde stále bere Sir Francis peníze na to, aby si žil jako princ. Použijte všechny obvyklé zdroje informací.“

„A co Carter, pane? Mám ho nějak informovat?“

„Simona Cartera?“ Ferguson se zasmál. „To by pro něho byla rána! Trvalo by mu to aspoň týden, než by tomu uvěřil.“

„Dobře, pane. Dám se do toho hned.“

„Takže to bychom měli,“ konstatoval Ferguson.

„Přemýšlel jsem o tom, co se stalo,“ ozval se Dillon. „Říkal jste, že si nemyslíte, že nás Santiago chce zabít, protože nás potřebuje...“

Pak ale jestli ta havárie nebyla náhoda, znamená to, že změnil názor. Ale proč?“

„Nemám ponětí, ale určitě na to přijdeme,“ prohlásil Ferguson a vyt'ukával další čísla na telefonu. „Letovisko Samson Cay? Pana Prieta, prosím.“

„Tady Prieto,“ ozvalo se vzápětí.

„Tady Charles Ferguson, volám z Caneel. Byl to nádherný večer a skvělá kuchyně. Poděkujte za mě panu Santiagovi, prosím!“

„Samozřejmě, pane generále. To je od vás hezké, že voláte.“

Ferguson zavěsil a podotkl: „Ať má ten darebák o čem přemýšlet! A teď byste mi mohl podat ještě trochu šampaňského a pak jdu spát.“

Dillon mu nalil sklenici a řekl: „Ale předtím mi ještě musíte něco povědět.“

„A co by to mělo být?“

„Vy jste věděl hned od začátku, že sem na St. John přijedete. Počítal jste s tím už tenkrát, když jste rezervoval tuhle půlku vily pro mě - a to bylo dřív, než vyšlo najevo, že Santiago zná moje jméno a kdo jsem a proč tu jsem.“

„Z čehož plyne?“

„Že jste věděl už před tím, než jsem odjel z Londýna, že vás Pamer zrazuje.“

„To je pravda,“ přiznal Ferguson. „Jenomže jsem neměl žádný důkaz.“

„Ale jak jste to věděl?“

„Vylučovací metodou! Kdo o téhle věci vlastně věděl? Henry Baker, Jenny, admirál Travers, já, Jack Lane, vy a předseda vlády. Každého z vás jsem mohl okamžitě škrtnout.“

„Takže zbyli Carter a Pamer.“

„Jak už jsem vám řekl, Cartera - vzhledem k předchozí zkušenosti s ním - považuju za naprosto čestného člověka.“

„Takže zbyl Sir Francis?“

„Přesně tak. Vypadalo to absurdně: baronet, potomek jedné z nejstarších anglických rodin, člen vlády.“ Dopil a odložil skleničku. „Ale jak řekl, tuším, sám velký Sherlock Holmes, když jste vyčerpali všechno, co je možné, pak je řešením to, co je nemožné.“

TRINÁCTÁ KAPITOLA

Ráno si Santiago zaplaval v moři, pak se usadil pod přístřešek na zádi *Maria Blanco* a posnídal kávu s toastem a trochu hroznového vína. Algaro stál trpělivě u zábradlí a mlčel.

„Přemýšlím, co se nepovedlo,“ řekl Santiago. „Ty přece neděláš chyby, Algaro!“

„Vím co dělám, *señore*, věřte mi, že jsem udělal všechno, co bylo třeba.“

V té chvíli se objevil kapitán Serra. „Zrovna mně volal můj člověk z Cruz Bay, *señore*. Podle něj se včera v noci cessna zřítila do Reef Bay, to je na jih od St. Johnu. Skončila na dně asi patnáct metrů pod hladinou. Ferguson, Carney i Dillon to přežili.“

„Čert aby je vzal!“ zaklel Algaro.

„Už se dočkáš,“ mínil Santiago.

„Máte nějaké rozkazy, *señore*?“ ptal se Serra.

„Ano.“ Santiago se otočil na Algara. „Po obědě si s Guerrou vezmi motorový člun a zajed' do Cruz Bay. To děvče se tam má objevit kolem šesté.“

„Mám ji přivést sem, *señore*?“

„To není třeba. Prostě zjisti, co ví - jsem přesvědčený, že to zvládneš.“

„Vaše přání je mi rozkazem, *señore*,“ ušklíbl se zlověstně Algaro a odešel.

Serra trpělivě čekal, až si Santiago naliže další kávu. „Jak dlouho jim to potrvá tím člunem?“ zeptal se Santiago po chvíli.

„Podle počasí, ale tak dvě až dvě a půl hodiny, *señore*.“

„Takže tam pojedou stejně dlouho jako my s *Maria Blanco*?“

„Ano, *señore*.“

„Možná, že se někdy během noci přesuneme na naše místo poblíž Paradise. Uvidíme, podle toho, jak se věci vyvinou. Každopádně mi zavolej Londýn, Sira Francise.“

Serrovi to trvalo asi dvacet minut, než Pamera konečně dohonil

na shromáždění v Dorchesteru. Když Pamer došel k telefonu, byl zjevně značně namíchnutý.

„Kdo je to? Doufám, že to je něco důležitého, mám za chvíli projev!“

„Ale Francisi, jsem přesvědčený, že ty to zvládneš dokonale!“

Pamer chvíli přemýšlel, pak řekl: „To jste vy, Maxi? Jak to vypadá?“

„Podařilo se nám najít toho starýho pána, o kterým ses zmínil, Jacksona. Úžasná paměť, pamatoval si o těch věcech v pětáctýřicátém každou podrobnost, neuvěřitelné!“

„Panebože!“ zaúpěl Pamer.

Santiago, který nikdy nezavíral oči před fakty, pokračoval: „Naštěstí pro tebe měl nehodu, když vyměňoval pneumatiku u svého vozu, takže se odebral na lepší svět.“

„Maxi, prosím vás, tyhle věci já nechci vědět!“

„Vzchop se, Francisi, teď přišla doba, kdy musíš mít pevný nervy. Zvlášť, když ten starý dobrák pověděl všechno co věděl Fergusonovi ještě dřív, než mu můj člověk pomohl na onen svět. Smůla.“

„Takže Ferguson to ví?“ Pamer měl pocit, že se dusí a horečně si uvolňoval vázanku. „O matce, o otci, o Bormannovi a Samson Cay?“

„Bohužel ano.“

„Co teď můžeme udělat?“

„Musíme se zbavit Fergusona, Dillona i Carneyho, to je jasné. To děvče se vrací dneska večer a podle mých informací ví, kde ta ponorka je.“

„Pro Kristovy rány,“ zaúpěl náhle Pamer. „Teď jsem si na něco vzpomněl. Dneska ráno se mě sekretářka ptala, jestli mám nějaké finanční potíže. Když jsem se divil, tak mi řekla, že si všimla, že na počítači běží program, který to prověřuje. Nic zlého mě nenapadlo, když je člověk ve vládě, pořád kolem něho prověřují kde co, kvůli jeho vlastní bezpečnosti.“

„Dobře,“ řekl Santiago. „Hned to ověř a dej mně vědět!“

Santiago vrátil telefon Serrovi a poznamenal: „Víš, vřdycky znovu mě udivuje, jak často musím jednat s hlupákama!“

Když Ferguson, Dillon a Carney dorazili džípem k zálivu Reef

Bay, uviděli, že cessna, zavěšena na velkém jeřábu, už odpočívá na zádi mohutného záchranného plavidla. Na palubě byli tři muži v potápěčských kombinézách a další muž, který měl džíny, džínovou košili a špičatou čapku. Carney zahvívá, muž se otočil a zamával na něj. Pak nasedl do nafukovacího člunu a zamířil ke břehu.

Když šel přes pláž k nim, uviděli, že nese v ruce Fergusonovu bojovou hůl. „Patří to někomu z vás?“

Ferguson se po holi radostně natáhl. „Jsem vám hluboce zavázán, příteli. Tahle hůlka má pro mě velkou cenu!“

Carney vzájemně představil přítomné a pak se zvědavé zeptal: „K jakému závěru jste došli? Nebo jste ještě neměli čas?“

„Prý vám přestal fungovat tlakový ventil mazání?“ otočil se kapitán záchranné lodi k Dillonovi.

„Přesně tak.“

„Tak to mě nepřekvapuje. V motoru byl takový tlak, že vyrval víčko plnicího otvoru! To se zpravidla stane jenom tehdy, když je v oleji spousta vody. Jak se motor ohřeje, voda se změní v páru a už to jede!“

„Není to trochu divný, mít tolik vody v oleji?“ zeptal se Carney.

„To já nechci posuzovat. Ale co vám můžu říct s jistotou je, že vám nějaký vandal prorazil dno plováků. Použil k tomu cosi jako hasičskou sekeru. Proto se vám pak nepodařilo přistát. Jakmile jste se dotkli hladiny, voda natekla do plováků.“ Pokrčil rameny. „Zbytek je jasný, odtáhneme vám cessnu na St. Thomas. Zařídím opravu a budu vás informovat.“ Zavrtěl hlavou a dodal: „Chlapi, vy jste ale měli kliku!“ Pak se vrátil do člunu a odjel zpátky na loď.

Seděli v boxu v *Jenny's Place* a Mary Jonesová jim přinesla guláš z ryb a plátky vecky. Billy dodal vychlazené pivo a kroutil hlavou: „Vy, pánové, to máte nahoře opravdu dobrý, jinak byste tady teď nasedli!“

Když Billy odešel, Dillon se otočil na Fergusona. „Takže jste se mýlil, pane generále! Snažili se nás zabít! Proč?“

„Možná to souvisí s tím, co nám řekl ten starý černochoch,“ navrhl Carney.

„Na tom samozřejmě něco je,“ souhlasil Ferguson. „Ale stejně mě to překvapuje. Kdybych byl na Santiagově místě, myslel bych si,

že mu můžeme být užiteční!“

„A to určitě bude pravda, jakmile se Jenny vrátí!“ potvrdil Carney.

„Doufejme!“ podotkl Ferguson, pak zamával na Bilyho a zavolal: „Ještě pivo, barmane, je skutečně vynikající!“

Když Pamer znovu zavolal Santiagu, bylo v Londýně šest hodin večer.

„Horší už to nemůže být,“ prohlásil. „Prověřují mě na příkaz detektiva inspektora Lanea, Fergusonova asistenta. Prověřují finanční operace v naší rodině daleko dozadu. Maxi, jsem vyřízený.“

„Neblázni a zachovej si chladnou hlavu. Musíš mít na mysli časový faktor! Jestli na tebe Ferguson přišel včera, měl tak akorát čas promluvit si s tím Lanem a říct mu, aby na tobě začal pracovat.“

„Ale co když už mluvil i s Carterem nebo s předsedou vlády?“

„Kdyby to udělal, tak už bys o tom teď věděl. Ale proč by to dělal? Ferguson tenhle případ řeší sólově a není důvod, proč by to najednou začal dělat jinak.“

„Ale co uděláme s Lanem?“

„O toho se postarám.“

„Panebože, ne, já už další zabíjení nevydržím.“

„Zkus se taky občas chovat jako chlap!“ řekl ironicky Santiago. „A jestli tě to uklidní, tak uvažuji, jaké to bude, až budeme mít Bormannovy dokumenty v ruce. Takový Windsorský protokol se může opravdu hodit! A co všichni ty lidi, co mají otce a dědečky uvedený v Modré knize? Udělají všechno, jen aby se to nedostalo na veřejnost!“ Zasmál se. „Neboj se, uvidíš, že s těma dokumentama v ruce si užijeme spoustu legrace!“

Zavěsil a po chvíli přemýšlení vytočil jiné londýnské číslo. „Santiago!“ řekl a pokračoval španělsky. „Potřebuju důležitou eliminaci, kterou musíte provést ještě dnes večer. Detektiv inspektor Jack Lane. Určitě si dokážete zjistit jeho adresu.“ Zavěsil, podal telefon Algarovi a usmál se na něj: „A teď, příteli, je čas, abyste se s Guerrou vypravili na St. John.“

V půl šesté vystoupila Jenny z trajektu, který ji přivezl do Cruz Bay. Do *Jenny's Place* to bylo jen pár set metrů po nábřeží. Když

vešla, Billy Jones stál za barovým pultem, před kterým už sedělo pár hostů. Obešel pult a běžel jí naproti.

„Slečno Jenny, moc rád vás zase vidím!“

„Je tu Mary?“

„Je v kuchyni a chystá jídlo k večeři. Jen pojd'te dál.“

„Hned půjdu. Mluvil jsi s Dillonem? Vyřídil jsi mu můj vzkaz?“

„Samozřejmě. Tyhle poslední dny je pořád pohromadě s tím svým přítelem a s Bobem Carneym. Nevím, o co jde, ale něco tu pečou.“

„Takže Dillon a generál Ferguson jsou pořád ještě v Caneel?“

„To určitě. Chtěla byste se s nima spojit?“

„Tak rychle, jak je to možné.“

„Dobře, víte, v Caneel sice nemají telefon - ale Dillon má svůj přenosný a dal mi číslo.“ Vrátil se za barový pult a ze zásuvky pokladny vylovil kus papíru. „Tady ho máte.“

Ve dveřích kuchyně se objevila Mary a užasle hleděla na Jenny. „Slečno Jenny, už jste konečně doma?“ Objala ji a políbila na tvář. „Vypadáte hrozně, co jste tam prováděla?“

„Nic zvláštního,“ Jenny se unaveně usmála. „Jenom jsem řídila přes půl Francie, pak jsem stíhala jedno letadlo do Londýna, druhý do Antiguy a třetí na St. Thomas. V životě jsem nebyla takhle utahaná.“

„Potřebujete se najíst, vysprchovat a vyspat!“ rozhodla Mary.

„To je svatá pravda, Mary. Ale musím předtím něco zařídit, takže zatím bych přivítala hrnek kávy. Přines mi ji do kanceláře, musím si odtamtud zavolat.“

Algaro a Guerra získali adresu domu v Gallows Point od rybáře, který byl Serrovým informátorem v Cruz Bay. Už se tam dokonce byli podívat, ale Algaro byl proti tomu, aby se tam v tu chvíli vloupali. Místo toho se vrátili na nábreží a počkali na příjezd trajektu ze St. Thomasu. Asi z dvaceti cestujících bylo jen pět bělochů a z nich byli tři muži. Jelikož jedné ženě bylo kolem šedesáti, nebyli na pochybách, kdo je mladá dáma s kufříkem. Sledovali ji z diskrétní vzdálenosti až ke vchodu do kavárny.

„A co teď?“ zeptal se Guerra.

„Počkáme,“ rozhodl Algaro. „Dřív nebo pozděj půjde domů.“

Guerra pokrčil rameny, vytáhl cigaretu a usadil se na pláži vedle Algara.

Když telefon začal zvonit, Dillon zrovna plaval v moři. Telefon spolu s ručníkem ležel na pláži, takže teď plaval jak nejrychleji mohl ke břehu.

„Tady Dillon!“

„Jenny!“

„Kde jsi?“

„U mě v baru. Zrovna jsem dorazila. Jak to tu vypadá?“

„No, dalo by se říct, že tu je živo. Sotva jsem se tu objevil, hned mně šli po krku. Je tu chlap jménem Santiago, který má na triku to vloupání do Lord North Street a který na tebe poslal ty dva zabijáky. Sídlí na jachtě *Maria Blanco* a je s ním spousta potíží.“

„Ale proč?“

„To je jednoduchý - chce Bormannův kufřík.“

„Ale jak se o existenci té ponorky vůbec dozvěděl?“

„Má v Londýně svého člověka, který pracuje v Tajné službě... Ohledně Boba Carneyho jsi měla sto procentně pravdu! Je to skvělý chlap - ale tu ponorku jsme zatím nenašli. Skutečně myslíš, že nám můžeš pomoci?“

„Mám jenom takový nápad - ale je tak jednoduchý, že se to skoro stydím říct, takže bych s tím počkala, až se uvidíme.“ Podívala se na hodinky. „Teď je šest, potřebuju horkou sprchu a trochu se dát dohromady - řekněme v půl osmé tady? A přiveď i Boba!“

„Dobře, budeme tam.“

Dillon zavěsil, osušil se ručníkem a pak zavolal Carneyho. Chvilí trvalo, než zdvihl sluchátko. „Tady Dillon.“

„Zrovna jsem se sprchoval.“

„Máme práci. Zrovna mi telefonovala Jenny. Právě dorazila.“

„Řekla, kde ta ponorka je?“

„Ne, mluví trochu záhadně. Chce se s námi sejít v půl osmé v baru.“

„Dobře, budu tam.“

Dillon zavěsil, popadl telefon a ručník a spěchal nahoru, aby informoval Fergusona.

Když Jenny vyšla z kanceláře, Mary stála za barovým pultem

vedle manžela. „Pořád ještě vypadáte jako po flámu,“ řekla Mary.

„Já vím, půjdu teď domů a dám si horkou sprchu a převléknu se. V půl osmé musím být zase zpátky, mám tu schůzku s Dillonem, generálem Fergusonem a Bobem Carneym.“

„Nikam nepůjdete, drahoušku! Billy, vem si džíp a zavez slečnu Jenny domů a koukni se, jestli je dům v pořádku. Až bude hotová, tak ji zase přivezeš. Řeknu Annie v kuchyni, aby za tebe zaskočila v baru.“

„Ale to je zbytečné!“ bránila se Jenny.

„Nehádejte se se mnou, holčičko! Už je to zařízený a teď už běžte!“

Když Jenny vyšla ze dveří baru, Billy šel vedle ní s kufrem. Algaro a Guerra zpovzdálí sledovali, jak Jenny s Billym nastupují do džípu na parkovišti u Mongoose Junction a odjíždějí.

„Určitě ji veze domů!“ prohlásil Guerra.

„Půjdeme pěšky,“ přikývl Algaro. „Je to kousek. Alespoň mezitím zase odejde a my si ji budeme moct podat.“

„Po Dillonovi a těch druhých dvou ani stopa. To znamená, že s nima ještě nemluvila.“

„A doufejme, že už nikdy nebude!“ poznamenal Algaro.

Guerra se zarazil a nervózně si olízl rty. „Koukej, s tímhle já nechci mít nic společného! Když jde o ženskou, tak ne - to nosí smůlu.“

„Heleď, drž hubu a dělej, co ti říkám!“ uklidnil ho Algaro. „A teď už jdeme.“

Okno Fergusonovy kanceláře na ministerstvu obrany stále ještě svítilo, i když už byla půlnoc. Jack Lane právě skončil předběžnou prohlídku údajů, které vytiskl počítač ohledně Pamerovy rodiny. Bylo to neobyčejně zajímavé čtení, ale pro dnešek už toho měl plné zuby. Strčil doklady do kufříku, zamkl ho do trezorové zásuvky ve svém stole, oblékl si plášť do deště, zhasl a odešel.

Vyšel na Horše Guard Avenue a zamířil k domovu. Mladík, sedící v ukradeném jaguáru na protější straně ulice, si posvítil baterkou na fotografii, kterou měl ležet na sedadle vedle sebe. Ověřil si, že muž naproti je jeho muž a schoval fotografii do kapsy. Měl

brýle a byl oblečený do perfektního modrého obleku, přes který měl plášť do deště. Vypadal jako docela obyčejný mladý muž.

Nastartoval a sledoval, jak Lane přechází ulici a pokračuje po Whitehall Court. Lane byl utahaný a přemýšlel o Pamerově skandálu. Letmo se podíval doprava, všiml si jaguára, ale ten byl ještě dost daleko. Náhle v nočním tichu zařval motor, Lane se otočil, ale to už bylo pozdě: jaguár do něj narazil s takovou silou, že ho odhodil několik metrů. Lane se pokusil vstát, přitom si všiml, že jaguár na něj couvá - a vzápětí mu zadní nárazník rozbil hlavu. Byl okamžitě mrtvý, ani už necítil, jak ho vůz přejel.

Mladík vystoupil a ověřil si, že inspektor je mrtvý. Ulice byla prázdná, jen déšť tiše šuměl. Nasedl do auta, objel mrtvolu a odjel. Za pár minut nato zaparkoval jaguára v postranní ulici odbočující ze Strandu a šel pryč.

V domě na Gallows Point se Jenny pořádně vysprchovala a umyla si vlasy, zatím co Billy dole otevřel okna, aby místnosti provětraly, pak vzal koště a zametl zápraží. Algaro s Guerrou ho sledovali, schováni za křovím.

„Zatracenej chlap, proč už nejde!“ nadával Algaro.

„To nevím, ale doporučuju, abychom si s ním nic nezačínali,“ řekl bázně Guerra. „Slyšel jsem, že je to bývalý přeborník karibské oblasti v těžký váze.“

„Celej se třesu!“ řekl Algaro ironicky.

Chvilí nato se ve dveřích objevila Jenny. Měla na sobě bílé plátěné kalhoty, blůzu s krátkými rukávy a vypadala jako znovuzrozená.

„Takhle se mi líbíte!“ pochválil ji Billy.

Nasedli do džípu a odjeli. Z křoví vylezli Algaro s Guerrou a dívali se za nimi. „A co teď?“ řekl Guerra.

„Nic se neděje,“ řekl Algaro klidně. „Dostaneme ji pozděj. Zatím si půjdeme sednout do baru!“

Když Bob Carney vstupoval do *Jenny's Place*, byla už skoro tma. Jenny stála za barovým pultem a pomáhala Billymu obsluhovat hosty. Když uviděla Carneyho, vyšla ven, políbila ho na tvář a zavedla ke stolu v jednom z boxů.

„Jsem rád, že jsi zpátky, Jenny,“ vzal ji za ruce. „Moc mě mrzí, že tu už Henry není. Víím, co pro tebe znamenal.“

„Byl to strašně hodný chlap, Bobe.“

„Viděl jsem ho ten poslední den než odjel,“ vzpomínal Carney. „Vracel se z moře, zrovna když jsem vyjížděl s jednou skupinou k potápění. Musel tenkrát vstát opravdu brzy... Řekl mi, že se potápěl na útesu Franch Cap.“ Carney zavrtěl hlavou. „To ale nebyla pravda. Prohledali jsme s Dillonem Franch Cap, dokonce jsme byli i kolem útesu South Drop!“

„Ale tohle jsou lokality, kam se lidi jezdí potápět, Bobe,“ namítla Jenny. „Ta ponorka by tam přece nemohla být celý ty roky, aniž by ji někdo uviděl!“

Ve dveřích se objevil Dillon s Fergusonem. Generál nadzdvihl klobouk a lehce se uklonil: „Dobrý večer, slečno Grantová!“

Podala Dillonovi ruku, ten ji chvíli držel ve své a oba upadli do rozpaků. „Všechno v pořádku?“ zeptal se nakonec.

„Ano, navštívila jsem Henryho sestru... Nezbobte se, že jsem s tím dělala takové tajnosti. Jde o to, že je v klášteře, dokonce je Matka představená v klášteře kajícnic.“

„To slyším poprvé,“ poznamenal Carney.

„Henry o ní nikdy nemluvil,“ přikývla Jenny. „Byl ateista a podle jeho názoru si bezdůvodně zkazila život. Pohádali se kvůli tomu.“

Objevil se Billy a zeptal se, co si dají k pití.

„Později, Billy,“ rozhodla Jenny. „Teď musíme něco dojednat.“

Billy odešel a Ferguson řekl: „Všichni už hoříme zvědavostí. Doufáme, že nám povíte, kde ta ponorka je.“

„Jasně, Jenny - tak kde vlastně je?“ přidal se Carney.

„Stručně řečeno - to já nevím.“

„Vy to nevíte?“ opakoval Ferguson užasle. „Ale měl jsem zato, že jste sama řekla, že ano.“

Dillon poklepal generálovi na rameno, aby se uklidnil. „Počkejte, nechte ji!“

„Řekla bych to takhle,“ pokračovala Jenny. „Myslím, že víím, kde by ta informace mohla být. Ale připadá mi to až příliš jednoduché.“ Nadechla se, jako by si dodávala odvahu. „Dobře, jde o tohle,“ otočila se ke Carneymu. „Bobe, Rhoda je stále ještě

zakotvená v přístavu. Vezmeš nás na ni?“

„Samozřejmě, Jenny.“

Ferguson užasle opakoval: „Rhoda?“

„Henryho loď,“ vysvětlil Carney. „Ta, se kterou se plavil ten den. Jestli je klíč v ní, tak pojďme!“

Sešli po schodech na nábreží a podél moře k přístavu. Algaro s Guerrou sledovali, jak nastoupili do nafukovacího člunu a odplouvají.

„Co teď?“ dožadoval se Guerra.

„Teď musíme čekat a pak uvidíme.“

Carney rozsvítil v palubní kajutě Rhody a všichni se namačkali dovnitř. „Slečno Grantová, všichni jsme tu, tak povídejte!“ vybídl ji Ferguson.

„Je to jenom takový nápad,“ řekla Jenny a otočila se na Carneyho. „Bobe, co udělá většina potápěčů, když se vrátí na palubu?“

„No, zkontrolují si výzbroj, ne?“

„Myslím něco mnohem jednoduššího. Co udělají, aby nezapomněli podrobnosti o tom místě, kde se zrovna potápěli?“

„Samozřejmě, máš pravdu,“ vydechl Carney.

„O čem to, panebože, mluvíte,“ řekl Ferguson netrpělivě.

„Já už jí rozumím,“ přikývl Carney. „Podobně jako letci si i spousta potápěčů vede deník. Zapiší si do něj všechny podrobnosti o potápění, je to dost běžná praxe.“

„Henry si na tom obzvláště zakládal,“ řekla Jenny. „Byla to většinou první věc, kterou udělal, když vylezl na palubu a utřel se. Obvykle ho měl tady!“ Sáhla do schránky vedle kormidla a bez problémů ho nahmátla. Deník měl červené desky, na nichž bylo zlatými písmeny vytištěno BAKER. Podala deník Dillonovi. „Trochu se bojím, že se mýlím, podívej se sám!“

Dillon nalistoval poslední záznam. „Jeho poslední potápění bylo v třiceti metrech v místě zvaném Thunder Point.“

„Thunder Point?“ opakoval Carney. „To by mě nikdy nenapadlo. Nikoho by to nenapadlo.“

„Poslední záznam zní: spousta makrel, žlutoocasých snapperů, žraloků křídlatých, ryb papoušcích a jedna německá ponorka U180

model VII, na římse východního okraje.“

„Díky bohu,“ řekla Jenny spokojeně. „Tak jsem měla pravdu.“

Dillon zavřel deník a chvíli bylo slavnostní ticho, pak Ferguson řekl: „A teď by se hodilo něčím to zapít!“

Algaro a Guerra se dívali, jak se skupinka vrací. „Něco jim řekla, vím to! Zůstaň tady a sleduj je, zajdu k telefonu a ohlásím, co se děje!“

Usadili se k tomu samému stolu, který před chvílí opustili, a když k nim přišel Billy, Ferguson řekl: „Teď je šampaňské zcela na místě!“ Zamnul si ruce. „Konečně můžeme jít na věc!“

„Vypadalo to, že vás to místo překvapilo!“ obrátil se Dillon na Carneyho. „Co je na tom Thunder Point tak divného?“

„Je to asi dvacet kilometrů stranou. Nikdy jsem se tam nepotápěl. Nikdo se tam totiž nepotápí! Je to ten nejnebezpečnější útes v celé oblasti. Když je moře trochu neklidný, je hrozně těžký se tam dostat. A když se vám to přece jen podaří, je tam takový proud, že nevíte, kde skončíte.“

„Jak to víte, když jste se tam nikdy nepotápěl?“

„Znal jsem jednoho starého potápěče, jmenoval se Tom Poole, už je po smrti. Před lety se tam jednou sám potápěl. Řekl mi, že se tam ocitnul náhodou a moře bylo výjimečně klidný. Podle jeho popisu je to místo podobný útesu South Drop. Na jedné straně se útes táhne asi šedesát metrů pod hladinou, pak vystoupí až na takových pětadvacet a najednou se zlomí a spadne do hloubky víc než sedm set metrů. Přestože počasí bylo tak příznivé, málem tam zůstal. Říkal, že už to znova nikdy nezkoušel.“

„Proč ale nenašel tu ponorku on?“ napadlo Fergusonu.

„Možná, že to tam neprozkoumal dost daleko,“ řekl Carney. „Nebo se ta ponorka časem hnula. Jedno je jisté: je tam, protože ji tam Henry našel.“

„Jenom žasnu, že se do takovýhohle potápění pustil!“ podotkla Jenny.

„Víš přece, jaký Henry byl!“ namítl Carney. „Ačkoliv to je hloupost, vždycky se rád potápěl sám. A pak, to ráno po hurikánu bylo moře nejklidnější, co jsem kdy zažil. Myslím, že tam dojel náhodou, a pak zjistil, kde je a že moře je výjimečně příznivé. Tak

prostě shodil kotvu na ten útes a byl raz dva pod hladinou.“

„Podle kontradmirála Traverse,“ vzpomínal Dillon, „který to s Bakerem podrobně probíral, bydlel Bormann v kapitánově kajutě. Ta je na levé straně lodi, naproti místnosti pro spojovacího důstojníka, to znamená na přídi lodi. Stavěli to tak proto, aby měl kapitán blízko do operační místnosti.“

„To mi připadá celkem jasný,“ souhlasil Carney.

„To jo, ale jediný přístup z operační místnosti do kapitánovy kajuty je přes vodotěsné dveře, a Baker řekl Traversovi, že otevírací mechanismus je naprosto zkorodovaný a dveře jsou zablokované.“

„Dobře,“ přikývl Carney, „pak je musíme vyrazit trhavinou. Chce to C4, jak říkal Santiago, když jsme byli na Samson Cay.“

„Na tohle jsem už myslel,“ sdělil Dillon. „Nesehnal jsem C4, ale semtex bude stejně dobrý. Taky mám chemické detonační tužky.“

„Je vůbec něco, na co jste nemyslel?“ řekl Carney ironicky.

„Doufám, že ne.“

„Takže, kdy se do toho dáme?“ zeptal se Ferguson.

„To musíme nechat tady na Carneym,“ prohlásil Dillon, „on je expert.“

„Právě o tom přemýšlím,“ přikývl Carney. „Jak já to vidím, tak bychom měli být tam a zpátky dřív, než Santiago zjistí, co se děje.“

„To je rozumné,“ přikývl Ferguson.

„Ted’ už nás nemůžou sledovat, protože jsme se zbavili těch elektronických hraček. Navrhuju, abychom odjeli kolem půlnoci a využili tmy k tomu, abychom se tam dostali. Svítá mezi pátou a půl šestou. Můžeme jít dolů, jakmile se rozední.“

„Co se mě týče, tak já jsem pro!“ prohlásil Dillon.

„Dobře, *Sea Raider* kotví v Caneel, takže vyrazíme odtamtud. Musíte přinést ten semtex. Pár ostatních drobností vezmu ze svého obchodu.“

„Ale to počká!“ prohlásil Ferguson. „Ted’ se najíme. Z toho všeho rozčilení jsem pěkně vyhladověl.“

Začalo pršet a Algaro s Guerrou se schovali pod stromem. „Panenko Maria,“ úpěl Guerro, „cožpak tady budeme tvrdnout celou noc?“

„Budeme tady tak dlouho, jak bude třeba,“ prohlásil Algaro.

Uvnitř zatím dobře povečeřeli Maryin proslavený guláš z rybího

masa a pak si ještě dali grilovaného platýze. Právě popíjeli kávu, když Dillonův přenosný telefon zapípal. Dillon zdvihl sluchátko, pak je podal Fergusonovi. „Pro vás. Někdo ze Zvláštního oddělení v Londýně.“

Generál vzal sluchátko a představil se. Chvilí poslouchal, pak náhle zbledl a celý jako by se scvrkl. „Moment,“ řekl unaveně a vstal. Pak se otočil k ostatním: „Omluvte mě, za chvíli jsem zpátky.“

„Co se k čertu děje?“ zeptal se nervózně Carney.

„Ať je to cokoliv, dobrá zpráva to není,“ poznamenal Dillon. V té chvíli se vrátil i Ferguson.

„Jack Lane, můj spolupracovník, je mrtvý.“

„Panebože!“ zašeptala Jenny.

„Přejelo ho auto kolem půlnoci, řidič ujel. Vracel se zrovna z práce. Auto našli v postranní ulici ze Strandu. Bylo samá krev a samozřejmě kradené.“

„Další zvláštní náhoda,“ poznamenal Dillon. „Řeknete mu, aby prověřil Pamerovu rodinu a vzápětí leží mrtvý na ulici.“

„Nemyslete si, že mi to není jasné!“ řekl Ferguson a po prvé vypadal skutečně vyvedený z míry. „Ujišťuju vás, že mi za to zaplatí!“ Pak vstal a řekl: „Dobře, dejme se do toho! Pojedete s námi, Jenny?“

„Raději ne,“ zavrtěla Jenny hlavou. „Po všem tom cestování si vyjízďku po moři docela ráda odpustím. Ale vyprovodím vás. Pojedu za vámi ve svém džípu. Musím si ještě promluvit s Mary a pak vás dohoním.“

Odešla do kuchyně a Dillon přivolal Billyho. „Mohl byste s Mary přespat u Jenny?“ zeptal se.

„Myslíte, že by mohla mít potíže?“

„Potíží už bylo víc než je zdrávo!“ ujistil ho Ferguson.

Dillon vyndal z kapsy belgickou pistoli. „Vezměte si s sebou tohle!“

„Je to tak nebezpečný?“

„Určitě.“

„Pak si radši vezmu tohle!“ Billy sáhl pod pult a vytáhl kolt ráže .45.

„Dobře.“ Dillon schoval pistoli zpátky do kapsy. „Buďte opatrný a ráno na shledanou.“

Mary byla v kuchyni v jednom kole. „Kam se chystáte, děvenko?“ zeptala se, když se tam objevila Jenny.

„Musím teď do Caneel, Bob Carney veze Dillona a generála na speciální misi. Chci je vyprovodit.“

„Měla byste radši jít do postele.“

„Já vím. Ale tu chvilku to ještě vydržím.“

Vyběhla z baru a spěchala po schodech na nábreží. Algaro ji zahlédl. „Támhle je! Jdeme na to.“

Ale Jenny se rychle rozběhla a dohonila Fergusona, Dillona a Carneyho na parkovišti. Algaro s Guerrou jen přihlíželi, jak nasedá do džípu, Carney vedle ní, a sleduje vůz s Fergusonem a Dillonem.

„Jedeme za nima,“ rozhodl se Algaro a rozběhl se k jejich vozu.

Zpátky ve své vilce vzal Dillon zelený vojenský vak a naskládal do něj všechnu výzbroj: semtex s roznětkami, samopal, walthera s tlumičem. Když pytel zavazoval, vešel Ferguson v tlustém svetru a manšestrových kalhotách.

„Znova do války?“ podotkl.

„Doufám, že ne,“ povzdechl si Dillon. „Já s Carneym budeme mít práce nad hlavu dole pod vodou. Ale kdybyste to vy potřeboval, tak víte, kde to najdete.“

„Myslíte, že to zvládnete?“

„Uvidíme.“ Dillon konečně našel vršek svého joggingového úboru. „Moc mě mrzí, co se stalo Laneovi!“

„Mě taky. Ale teď už budeme na tahu my, Dillone, to vám slibuju! Pojdme!“

Když byli ve dveřích, Dillon se vrátil, otevřel bar a vyndal malou láhev koňaku. „Čistě z léčebných důvodů,“ vysvětlil, když ji přidal do vaku. „Takhle brzy ráno tam bude zatraceně zima!“

Carney připlul se *Sea Raiderem* na konec přístavu v Caneel. Jenny se usadila na lavičky a sledovala, jak kontroluje lahve se vzduchem. V nedalekém baru hrála tříčlenná kapela a nad vodou se v nočním tichu nesl smích a hudba. Ferguson s Dillonem šli podél moře, minuli restauraci Terasy, až došli do přístavu ke Carneyho lodi. Ferguson skočil na palubu a Dillon mu podal vak.

„Jak je ti?“ otočil se Dillon na Jenny.

„Dobře,“ řekla.

„Jak jeden básník řekl,“ citoval Dillon, „všechny pochybnosti zmizely, všechny vášně vyčpěly.“

„Co budeš dělat pak?“ řekla Jenny.

Dillon ji lehce políbil na tvář. „Kristepane, děvče, nesmíš na mě tak zhurta!“

Vyndal z kapsy belgickou pistoli. „Tohle si dej do kabelky a neříkej, že s tím neumíš zacházet. Prostě to odjistiš, zamíříš a vystřelíš!“

„Myslíš, že to je nutný?“ váhala.

„To předem nikdy nevíš! Ale Santiago nás zaskočil už mockrát! Až se vrátíš do baru, tak zjistíš, že Mary a Billy budou přes noc s tebou.“

„Ty myslíš na všechno, vid’!“

„Snažím se. Ujišťuju tě, že na Billyho si hned tak někdo netroufne.“

Nastoupil na loď a Carney z můstku zavolal na Jenny: „Odvážeš nás, Jenny?“

Nastartoval motory, Jenny uvolnila lano na zádi a hodila ho Dillonovi, pak udělala totéž s lanem na přídi. Loď se odpoutala od břehu a vyrazila na moře.

„Dobrou noc!“ volal za Jenny Ferguson.

Zamávala *Sea Raideru* na cestu a ve světle pouliční svítilny viděla, že Dillon stojí na zádi a dívá se na ni. Pak zmizel ve tmě.

Jenny minula bar a obchod, přešla kolem restaurace Cukrový mlýn a došla na parkoviště, kde stály taxíky. Algaro s Guerrou ji z povzdálí sledovali.

„Co uděláme?“ šeptal Guerra.

„Dřív nebo pozděj půjde domů,“ řekl Algaro. „Tam si to s ní rozdáme nejlíp. Pěkně v tichu a teple, ani ji nebudeme muset sledovat.“

Počkali, až Jenny nastartovala džíp a odjela, a pak vyrazili ke svému land-roveru.

Když se Jenny vrátila do baru, bylo tam ještě pár posledních hostů. Mary pomáhala jedné z číšnic uklízet stoly. Jenny došla k

barovému pultu a Billy přišel k ní.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se.

„Už jsou na moři.“

„Řeknete nám o co jde, slečno Jenny? Všichni si počínáte děsně tajemně.“

„Snad za pár dní, ale teď ještě ne, Billy.“ Zívla a najednou na ni padla všechna únava posledních dvou dní.

„Nezdržuj ji svýma hloupýma otázkama, potřebuje se vyspat!“ okřikla Billyho Mary a otočila se k Jenny. „Pan Dillon nás požádal, abychom přespali ve vašem domě, takže to tak uděláme!“

„Dobře,“ souhlasila Jenny, „půjdu napřed.“

„Možná byste měla počkat na nás, slečno Jenny,“ řekl Billy. „Během pěti minut zavěme!“

Otevřela kabelku a ukázala pistoli. „Mám tohle, Billy, a umím s tím zacházet. Zatím na shledanou.“

Džíp na ni čekal hned pod schody vedoucími k baru. Vklouzla za volant a vyrazila domů, tak unavená, že jí chvíli trvalo, než si všimla, že nemá zapnutá světla. Během pěti minut byla doma. Zaparkovala na příjezdové cestě, vystoupala pár schodů ke dveřím, nahmatala klíče a otevřela hlavní vchod. Rozsvítila světlo na zápraží a vešla.

Měla pocit, že v životě nebyla takhle utahaná. Pomalu vyšla po schodech do patra, otevřela dveře do ložnice a rozsvítila. V místnosti bylo horko, přestože se pod stropem točil velký ventilátor. Přešla k francouzskému oknu vedoucímu na balkón a otevřela je. Na balkón dopadlo několik těžkých kapek deště a pak krátce sprchlo - touhle roční dobou to bylo docela obvyklé. Stála tam a vychutnávala ochlazení, které deštík přinesl. Když se otočila do místnosti, ve dveřích stál Algaro s Guerrou.

Dívala se na Algarův obličej s jizvou od oka k ústům a téměř holou lebku a na okamžik zatoužila, aby to byl jen zlý sen. Ale nebyl: Algaro se zasmál a řekl Guerrovi španělsky: „Bude zábava!“

Jenny na okamžik zapomněla na únavu a bleskově se vrhla ke dveřím - skoro se jí podařilo se k nim dostat, ale Guerra ji v poslední chvíli chytil za zápěstí a strhl nazpátek. Algaro ji uhodil do obličeje a přivlekl k posteli. Snažila se vytáhnout z kabelky pistoli, ale Algaro

jí vykroutil zbraň z ruky, povalil ji na břicho a levou ruku jí zkroutil za zády, až vykřikla bolestí.

„Líbí se ti to, vid’?“ řekl šťastně Algaro a odhodil pistoli na druhý konec místnosti. „Zkusíme to znova.“

Tentokrát byla bolest ještě nesnesitelnější a Jenny nepřičetně křičela. Otočil ji na záda a znovu ji udeřil do obličeje. Pak vytáhl vystřelovací nůž a když se čepel vysunula, viděla, že je ostrý jako břitva.

Chytil ji za vlasy a řekl: „A teď ti dám pár otázek.“ Přejel jí nožem po tváři, až jí vytryskla krev. „Když neodpovíš, začnu tím, že ti uříznu nos!“

„Všechno vám povím,“ zašeptala vyděšeně.

„Tak dobře. Kde leží ta ponorka?“

„Thunder Point!“ vydechla.

„A kdepak to je?“

„Je to na mapě. Asi dvacet kilometrů jižně od St. Johnu, víc nevím.“

„Dillon, generál a Carney odpluli z Caneel. Plujou do toho místa a chtějí se dostat do ty ponorky, je to tak?“

Chvíli váhala a dostala další políček.

„Ano,“ vydechla. „Za úsvitu se tam potopí.“

Poplácal ji pochvalně po tváři, schoval nůž a řekl Guerrovi. „Zamkni!“

„Proč?“ podivil se Guerra.

„Říkám ti, abys zamknul, kreténe!“ Algaro došel ke dveřím, zavřel je a otočil klíčem. Když se obrátil zpátky, usmíval se a byl to nejkrutější úsměv, který Jenny kdy viděla. „Teď se trochu pobavíme!“ řekl a začal si sundávat sako.

Jenny hystericky vykřikla, vyskočila a vrhla se otevřeným francouzským oknem na balkón, šílená hrůzou narazila do zábradlí, přeletěla přes ně a spadla na zahradu.

Guerra si klekl vedle ní a snažil se jí nahmatat puls. Pak zavrtěl hlavou a řekl: „Podle mě je mrtvá.“

„Dobře, nešahej na ni, alespoň to vypadá jako nešťastná náhoda. A teď vypadneme.“

Jenny bezvládně ležela napůl na pískem vysypané cestičce, napůl

v záhonu květin. Když ji asi za pět minut našli Billy s Mary, hustě pršelo. „Panebože,“ vykřikla Mary, klekla si vedle ní a dotkla se její tváře. „Je studená jako led.“

„Vypadá to, že spadla z balkónu,“ konstatoval Billy.

V té chvíli Jenny zaúpěla a trochu pohnula hlavou. „Díky Bohu, žije,“ zašeptala Mary. „Odnes ji dovnitř a já zavolám doktora!“

ČTRNÁCTÁ KAPITOLA

Algaro zavolal Santiaga z veřejného automatu na nábřeží. Santiago pozorně poslouchal a pak se ujistil: „Takže ta dívka je mrtvá?“

„Jo, ale nebojte se,“ uklidňoval ho Algaro. „Vypadá to jako nehoda. Co máme dělat teď?“

„Zůstaňte, kde jste, a zavolej mi tak za pět minut.“

Santiago položil sluchátko a obrátil se k Serrovi. „Thunder Point, asi dvacet kilometrů jižně od St. Johnu!“

„Podíváme se na mapu, *señore*.“ Santiago následoval Serru na můstek a Serra rozsvítil u stolu s mapami. „Jo, tady je.“

Santiago se podíval, kam Serra ukazuje, a zamračil se. „Dillon tam už jede, chtějí začít s potápěním brzy ráno. Když teď vyrazíme, můžeme se tam dostat první?“

„To pochybuju, *señore*, a taky uvažte, že je to na otevřeném moři. Uviděli by *Maria Blanco* na pár kilometrů!“

„Rozumím, co chceš říct. Taky si pamatuju, že jsou ozbrojení,“ uvažoval nahlas Santiago. „Ne, myslím, že je necháme, ať to za nás vyloví. Když se jim to podaří, budou spokojení a možná i trochu bezstarostný. Budou si myslet, že už to mají v kapse.“

„A pak, *señore*?“

„Udeříme na ně, až se vrátí do Caneel. Možná v jejich vile. Uvidíme.“

„Takže co poručíte?“

„Poplujeme zpátky k St. Johnu a zakotvíme u Paradise Beach.“ V rádiové místnosti zazvonil telefon. „To volá Algaro,“ řekl Santiago a vrátil se do salonu.

Když Algaro zavěsil, otočil se ke Guerrovi. „Necháme zatím ty parchanty, ať ukážou, co umí, a až budou zpátky, tak je zmáčkнем.“

„Cože, my dva?“

„Ne, ty troubo, *Maria Blanco* bude ráno zpátky u Paradise Beach. Máme se tam s ní setkat. Teď se vrátíme na člun a zkusíme se

trochu prospat.“

Jenny byla neobyčejně bledá, hlava jí bezvládně ležela na polštáři, a nepohnula se, ani když jí doktor dal injekci.

„Jak to s ní vypadá, pane doktore?“ řekla Mary.

„Zatím nemůžu nic říct,“ zavrtěl hlavou. „Že ještě nepřišla k sobě, nemusí nic znamenat. Žádné zlomeniny jsem na ní nenašel, ale samozřejmě nějaké vlasové praskliny lebky vyloučit nemůžu. Ráno budeme moudřejší, to už, doufejme, bude při vědomí.“ Potřásl hlavou. „Spadla z velké výšky... Nechám ji převézt do nemocnice na St. Thomas, vyšetří ji na tomografu. Zůstanete dneska u ní?“

„Ani já, ani Billy se od ní neheme celou noc!“

„Dobře!“ Lékař zavřel brašnu. „Kdyby se cokoliv změnilo, tak mi zavolejte.“

Billy vyprovodil lékaře a pak se vrátil do ložnice. „Můžu ti nějak pomoci, Mary?“

„Ne, můžeš si jít lehnout, Billy. Budu tady u ní sedět,“ řekla Mary.

„Jak myslíš.“

Billy odešel, Mary si přisunula židli a vzala Jenny za ruku. „Všechno dobře dopadne, holčičko!“ šeptala. „Ničeho se neboj, Mary je s tebou.“

Ve tři hodiny ráno vjeli do prudkého deště. Ve chvílce začala voda zatékat pod plachtu zastřešující můstek a Carney vypnul motory. „Raději se dole na chvíli schováme,“ navrhl.

Dillon slezl za Carneym do palubního přístřešku, kde už ležel na skládacím lůžku Ferguson, hlavu opřenou o vak se zbraněmi. „Co se stalo?“ zívnu a posadil se.

Sea Raider se naklonil nalevo, jak se do něho opřel vítr a déšť. „Místní bouřka,“ řekl Carney. „Za půl hodiny bude pryč, zatím si můžeme dát kávu.“

„To je dobrý nápad!“

Dillon našel termosku a hrnky a Carney vybalil krabici s plátky bílého chleba, sýra a šunky. Chvíli mlčky pojídali a jen bubnování deště rušilo ticho.

„Možná, že teď je vhodná chvíle, abychom se domluvili, jak to

provedem,“ otočil se Carney na Dillona. „Bez dekomprese můžeme zůstat v pětadvaceti metrech asi čtyřicet minut.“

„Takže budou problémy, až se potopíme po druhý?“

„Heleďte, nemohli byste mi ty technické podrobnosti nějak vysvětlit?“ ozval se Ferguson.

„Jistě, jde o to,“ vykládal Carney, „že vzduch, který dýcháme, obsahuje dusík a kyslík. Když se potápíte, okolní tlak způsobuje, že dusík se trochu vstřebává do tkáně těla. Čím se potopíte hlouběji, tím víc dusíku vaše tělo absorbuje. A když dole zůstanete moc dlouho, nebo se vynoříte moc rychle, může dusík ve vašich cévách a tkáních udělat bublinky, jako když zatřepete s lahví sodovky. Následuje to, čemu se říká dekompresní nevolnost.“

„A jak se tomu dá zabránit?“

„V první řadě tím, že omezíte dobu, po kterou jste dole, zvláště při prvním sestupu. Při druhém je pak zapotřebí při vynořování přestávka v pěti metrech hloubky.“

„A to znamená co?“

„Vystoupíme do téhle hloubky a musíme v ní chvíli zůstat, aby mohla dekomprese proběhnout.“

„Jak dlouho?“

„To záleží na okolnostech.“

Dillon si zapálil cigaretu a shrnul výklad: „Prostě tu ponorku musíme najít co nejdřív.“

„A uložit nálože hned při prvním sestupu,“ dodal Carney.

„Podle Bakera leží vrak na skalní římse na východním okraji útesu.“

„Já tomu rozumím tak,“ soudil Carney, „že jde o hranu útesu - takže nebudeme plýtvat časem a poplaveme rovnou tam.“ Carney, dopil kávu a vstal. „Při troše štěstí ho hned uvidíme, vlezeme do operační místnosti a umístíme semtex.“ Ušklíbl se. „Měli bychom to všechno zvládnout za dvacet minut!“

„Což by nám pomohlo při druhým potápění,“ přikývl Dillon.

„Přesně tak.“ Bubnování na střechu ustalo a moře se uklidnilo. „Vyrazíme, pánové!“ rozhodl Carney a vydal se k žebříku na můstek.

Tou dobou bylo v Londýně devět hodin ráno a Francis Pamer si právě pochutnával na snídani, kterou mu hospodyně připravila. Z

pojídání vajec na slanině ho vytrhl telefon.

„Simon Carter,“ ozvalo se ve sluchátku.

„Dobré ráno, Simone,“ řekl Pamer. „Nějaká zpráva od Fergusona?“

„To ne, ale stalo se něco, co se Fergusona týká. A je to dost hrozný.“

„A sice?“

„Vzpomínáte si na toho jeho spolupracovníka, kterého si vypůjčil ze Zvláštního oddělení? Detektiv inspektor Lane!“

Pamerovi zaskočilo v hrdle sousto, a jen stěží vykoktal: „Samozřejmě, pamatuju!“

„Včera v noci ho srazilo auto, když vycházel z ministerstva obrany. Byl na místě mrtvý. Zřejmě to bylo kradený auto, policie ho už našla.“

„To je hrozné.“

„Zvláštnímu oddělení Scotland Yardu se to zdá divný: předběžné ohledání totiž ukazuje, že byl přejetý dvakrát... Ale to víte, Lane dostal spoustu lidí do kriminálu, takže na něj má leckdo pítku.“

„Takže to vyšetřuje Zvláštní oddělení?“

„Jo, samozřejmě. To víte, policie vždycky řadí, když zabijou jednoho z nich. Jestli máte v poledne čas, mohli bychom spolu poobědvat!“

„Jistě,“ souhlasil Pamer. „Ale musíte přijít do parlamentu. Zúčastňuju se diskuse o krizi v Chorvatsku.“

„V půl jedné na terase, ano?“

Pamer třesoucí se rukou položil sluchátko a podíval se na hodinky. V Samson Cay jsou čtyři hodiny ráno, uvažoval, takže volat teď Santiaga nemá smysl. Bude to muset počkat. Náhle mu bylo nanic a s odporem odstrčil nedojedenou snídani. Přitom si uvědomil, že takhle vyděšený ještě nikdy nebyl.

V dáli na východě vycházelo slunce a *Sea Raider* pomaloučku postupoval k Thunder Point. Carney sledoval hloubkoměr a když uviděl na černé obrazovce žluté obrysy útesu, zamával na Dillona: „Tady to je, běžte ke kotvě. Budu muset trochu popojíždět sem tam, abychom zakotvili v pětadvaceti metrech.“

Pak sebou loď škubla, jak přiškrcené motory táhly, ale kotva se

zakousla a loď stála na místě. Dillon zamával na můstek a Američan vypnul motory.

Carney sestoupil z můstku na palubu a podíval se na hladinu. „Je tu pěkný proud,“ konstatoval. „Alespoň tři uzly!“

„Ta voda je neuvěřitelně čistá,“ poznamenal Ferguson. „Je vidět až na dno!“

„To proto, že jsme tak daleko od pevniny,“ vysvětlil Carney. „Ve vodě nejsou téměř žádné pevné částičky, takže mě něco napadlo.“

„A sice?“

Carney si sundal tričko a džíny. „Ta voda je tak čistá, že se zkusím ponořit jenom tak tři metry a poplavu podél útesu. Při trošce štěstí bych tu ponorku mohl uvidět.“

Navlékl si potápěčskou kombinézu a Dillon mu pomohl do vesty se vzduchovou lahví. „Chcete lano?“

„Snad ho nebudu potřebovat,“ zavrtěl Američan hlavou.

Carney si nasadil potápěčskou masku a skočil do moře. Voda byla tak průzračná, že hezkou chvíli mohli sledovat, jak postupuje.

„O co se teď vlastně snažíte?“ zeptal se Ferguson.

„Potápění v takhle malé hloubce nemá žádný vliv na pozdější potápění do větší hloubky,“ vysvětlil Dillon. „Když teď Carney ten vrak najde, ušetříme čas, a čas je v téhle věci to nejdůležitější. Kdybychom ho prohospodařili, nebudeme moct znova dolů - třeba i několik hodin.“

Carney se vynořil asi sto metrů od nich a mával na ně. Ferguson vytáhl dalekohled. „Ukazuje, abychom jeli k němu!“

„Zajed'te sem!“ dolehl k nim teď slabě jeho hlas.

Dillon nastartoval motor. „Pane generále, zkuste vytáhnout kotvu. Pohnu trošku lodí, abych ji uvolnil.“

Ferguson odešel na příď a táhl za kotvu, zatím co Dillon se snažil popojet správným směrem a uvolnit lano. Po chvíli Ferguson vyrazil vítězný pokřik, vytáhl kotvu a Dillon mohl zajet ke Carneymu.

Když byli u něj, Američan zavolal: „Zakotvete přímo tady.“

Ferguson poslechl, Dillon vypnul motor a Carney se vyšplhal na palubu.

„Tohle je nejčistší voda, jakou jsem kdy viděl,“ prohlásil. „Teď jsme přímo nad hranou útesu. Je tam spousta utržených korálových

trsů, nejspíš památka na hurikán. A přísahám, že jsem tam viděl něco trčet přes okraj útesu!“

„Víte to jistě?“ řekl Ferguson.

„Pane generále, co už člověk na tomhle světě ví jistě? Ale jestli to je ta ponorka, můžeme v ní být během pár minut. A to se může nakonec ukázat po čertech důležitý! A teď se podíváme, co máte v tom vašem vaku, Dillone!“

Dillon vyndal semtex a podotkl. „Nejlepší bude, když z něj uděláme šňůru a obtočíme s ní to zarezavělé kolo uzávěru na dveřích.“

„Kdo by to měl vědět líp než vy?“ podotkl Carney.

„Už jsem se semtexem dělal,“ přisvědčil Dillon.

„Dobře, a teď ukažte ty chemický roznětky!“ Dillon je podal Carneymu, který si je znalecky prohlédl. „S těmahle jsem zase pracoval já! Jsou dobrý! Jsou časované na deset nebo na třicet minut. Použijeme ty desetiminutové.“

Dillon si mezitím už zapínal zip na své potápěčské kombinéze. Pak ukrojil velký kus semtexu, nejprve ho prohnětl, a pak sroloval do několika dlouhých šišek. Nakonec semtex přidal do potápěčského vaku, kde už měl detonátory.

„Hotovo!“ hlásil. „Až budete připravený, tak řekněte.“

Carney mu ještě pomohl do vesty s lahví vzduchu a podal mu podvodní svítilnu. „Sejdeme se u kotvy,“ řekl nakonec. „A pamatujte si, že teď všechno záleží na rychlosti. A počítejte s tím proudem!“

Voda byla neuvěřitelně čistá a modrá, útes dole byl pokrytý korály a velkými trsy houby v tlumené oranžové barvě. Když Dillon čekal u kotvy na Carneyho, mýjela ho hejna ryb - rozpoznal barracudy a makrely.

Proud byl tak silný, že když se držel kotvy, jeho tělo bylo nataženo vodorovně po proudu jak vlajka ve větru. Když znovu vzhlédl, uviděl Carneyho, jak k němu plave. Sotva se ale Carney zastavil, proud ho okamžitě odnášel stranou. Dillon k němu doplaval, přitom mrknul na počítač a zjistil, že jsou v hloubce dvaceti dvou metrů. Plaval za Carneyem na druhou stranu útesu a uviděl pod sebou nekonečnou modrou hlubinu. Vlevo se prostírala velká jizva v korálovém porostu; také tam trčela příď ponorky U180.

Sestoupili na věž ponorky a drželi se zábradlí na jejím můstku, pak slezli přes dělovou plošinu k pět metrů dlouhé trhlíně v boku lodi pod velitelskou věží. Dillon čekal, až se Carney vsouká dovnitř; počítač ukazoval, že od chvíle, kdy opustili *Sea Raider*, uplynulo sedm minut. Rozsvítil svítilnu a lezl za Američanem.

Ačkoliv i Carney měl rozsvícenou svítilnu, místnost zůstávala tmavá a pochmurná, změť zkrouceného kovu. Carney stál u vodotěsných dveří na příď a marně se snažil otočit kolem uzávěru.

Dillon otevřel vak a podal Carneymu provazec semtexu. Pracovali společně, Dillon začal nahoře, Carney dole a tiskli plastickou trhavinu po obvodu dveří, až vytvořili uzavřenou smyčku. Když byli hotovi, Carney napřáhl k Dillonovi ruku a Dillon mu do ní dal dva chemické detonátory. Carney odtrhl čepičku prvního a vrazil ho do trhaviny v horní části dveří; od konce tužky se ihned začal odvíjet řetízek bublinek. Mezitím Carney udělal totéž na spodním konci dveří.

Sedmnáct minut, tvrdily hodinky na počítači. Carney kývnul, Dillon se otočil a vylezl ven. Sledován Carneym zamířil ke kotvě a když k ní doplaval, jednou rukou se přidržoval kotevního lana a začal vystupovat. V pěti metrech hloubky oba lano opustili a plavali k zádi lodi. Dvacet jedna minuta. Dillon se vynořil vedle lodi, vyprostil se z vesty s lahví a vyškrábal se na palubu.

„Našli jste ji?“ zeptal se dychtivě Ferguson.

„Šlo to jako po másle,“ řekl Dillon. „Všehovšudy jenom pitomých dvacet minut!“

Carney vyměňoval vzduchové lahve za plné a přitom nadšeně vykládal: „Panebože, něco takovýho jsem ještě neviděl. Dvacet let se potápím a musím vám říct, že tohle je můj největší zážitek!“

„Santiago se na vás bude zlobit!“ podotkl Dillon.

„Toho bych rád vzal s sebou dolů i s kusem olova a nechal ho tam,“ odplivl si Carney. „Až na to, že by to byla urážka pro ty vojáky, který tam zahynuli.“

Pak se hladina moře nadzdvihla, voda vystříkla do výšky, zpěnila se a kolem místa exploze se šířily rozbíhavé vlny. Stáli u zábradlí a dívali se, dokud se hladina neuklidnila.

„A je to,“ řekl konečně Carney. „Jdeme na to.“

Navlékli si znovu potápěčskou výzbroj a Dillon se zeptal: „Jak jsme na tom teď? Myslím, jak dlouho to může trvat?“

„Když budeme mít štěstí, tak najdeme ten kufřík hned a o nic nepůjde. Celá přední část lodi byla roky uzavřená,“ Carney si zapínal pás se závažím, „to znamená, že v ní nebudou žádné usazeniny, žádné nečistoty. Zbytky lidí se už dávno rozpustily až na pár kostí. Zkrátka a dobře, mělo by tam být čisto.“ Posadil se na lavici a obouval si ploutve. „Kdybych došel k závěru, že si máme dát při výstupu přestávku, zůstanu stát a dám vám signál rukou.“

Dillon plaval za Carneym dolů k vraku a cítil, že v moři jsou divné proudy, které tam dřív nebyly. Carney se zastavil na kraji útesu, a když k němu Dillon doplaval, hned viděl, co se stalo. Síla výbuchu nadzdvihla zád' a před', která už předtím visela nad sedmisetmetrovou propastí, se začala propadat.

Když připlavali na můstek ponorky a chytili se zábradlí, Dillon cítil, jak se loď pohybuje. Podíval se na Američana a ten zavrtěl hlavou. Měl samozřejmě pravdu: kdyby se zád' nadzdvihla ještě tak o metr, celá ponorka by sklouzla do nedostupné hlubiny. Dillon se otočil a začal sestupovat níž, Carney se ho snažil zadržet, ale vytrhl se mu a zamířil do otvoru v boku ponorky. V operační místnosti všechno vířilo - důsledek výbuchu a pohybu lodi. Rozsvítil svítilnu a uviděl ve dveřích na před' zející díru.

Uvnitř bylo tmavěji než předpokládal, opět důsledek výbuchu. Když se protahoval dírou dovnitř, zaslechl zvláštní zvuk, jako by nějaké zvíře zavylo bolestí a zároveň cítil, jak sebou loď škubla. Ale na návrat už bylo stejně pozdě, i kdyby mu to snad jeho tvrdohlavost dovolila.

Spojovací místnost byla po pravé ruce, závěs oddělující kapitánskou kajutu nalevo už dávno zetlel. Uviděl kovovou skříňku s vyvrácenými dvířky a kostru lůžka. Pomalu přejížděl kuzelem světla po místnosti a pak ho v rohu uviděl: pokrytý usazeninami ležel tam kovový kufřík, stejný jako ten, který Baker přivezl do Londýna.

Přejel přes něj rukou a víko se stříbitě zalesklo, pak se najednou podlaha povážlivě naklonila a všechno se začalo hýbat. Uhodil se do hlavy o strop, až upustil kufřík, pak ho rychle znovu uchopil a vrhl se

k otvoru do operační místnosti. Když se jím protahoval, vesta se zachytila o roztržený kovový okraj otvoru a zatím co se zuřivě snažil vyprostit, trup lodi se stále více nakláněl. Najednou se před ním objevil Carney a vytáhl ho ven.

Američan se otočil a vrhl se k průrvě v trupu, Dillon za ním; loď už viditelně klouzala a vydávala skřípavý zvuk, jak se kov třel o hranu útesu. Pak Carney zmizel na druhé straně trhliny trupu a Dillon vzápětí za ním.

Když se zastavili na kraji útesu a otočili se zpět, ohromné těleso ponorky definitivně sklouzlo přes hranu skály a propadalo se do hlubiny. Carney gestikuloval, zda je všechno v pořádku, a když Dillon přikývl, plavali vzhůru ke kotevnímu lanu. Dillon se podíval na počítač, dalších dvacet minut - což znamenalo, že by neměli mít žádné problémy s vypořádáním. Ale Carney nic neriskoval, v pětimetrové hloubce se zastavil a kývl na Dillona. Ten připlaval k němu a zdvihl ruku s kufříkem. Viděl, jak se Carney spokojeně usmál.

Po pěti minutách vyplavali u zádi, kde je už Ferguson úzkostlivě vyhlížel. „Díkybohu, už jsem myslel, že nastal konec světa!“

„Najednou moře vybuchlo,“ vykládal Ferguson. „Nikdy jsem nic takového neviděl. Jako kdyby se začalo vařit. Co se stalo?“

„Jak víte, pane generále, ponorka ležela na skalní římse,“ vysvětloval Carney a přitom s Dillonem uklízeli výzbroj a převlékali se. „Přečnívala hezký kus přes okraj a po tom výbuchu se dala do pohybu.“

„Panebože!“ ulevil si Ferguson, vzal termosku a nalil jim kávu, do které přilil koňak z Dillonovy láhve.

„Páni, že mi ale ta káva chutná!“ pochvaloval si Carney. „A tenhle cvok se rozhodl, že přesto vleze dovnitř!“ ukázal na Dillona.

„Vždycky jsem si říkal, že jste blázen!“ povzdechl si Ferguson.

„Ale zato máte ten kufřík, ne?“ smál se Dillon. „Byl v rohu kapitánovy kajuty na podlaze, jenomže pak se ta pitomá loď dala do pohybu a já s ní, protože jsem se zasek, když jsem se protahoval tou dírou zpátky.“

„A co se stalo pak?“

„Pak jsem zjistil, že druhý blázen jménem Bob Carney tam vlezl za mnou a výtah mě k sobě.“

Carney vstal a díval se přes palubu. „Spadla do pěkný hloubky! Tohle bylo naposled, co ji kdy kdo viděl. Jako by ani neexistovala.“

„To zase ne,“ namítl Ferguson. „Existovala - a tohle je důkaz!“ ukázal na kufřík.

Na kufříku dohromady ani nebylo vidět, že dlouho odpočíval v moři. Carney přinesl drátěný kartáč a starý ručník a za chvíli kufřík vypadal skoro jako nový, insignie Kriegsmarine jasně zářily v pravém horním rohu. Carney uvolnil dva zámečky a snažil se otevřít víko, to ho ale odmítlo poslouchat.

„Mám to víko vypáčit, pane generále?“

„Ano, otevřte to!“ řekl Ferguson, celý bledý rozčilením.

Carney vsunul čepel nože pod víko a zapáchil. Ozval se skřípavý zvuk a víko se pohnulo. V té chvíli začalo pršet. Ferguson popadl kufřík a odnesl ho do palubní kajuty, položil si ho na kolena a otevřel.

Doklady byly v zalepených obálkách. Ferguson otevřel první z nich, vyndal z ní dopis a rozevřel ho. „Moje němčina je už trochu z formy,“ podal dopis Dillonovi, „vy jste jazykový expert!“

Dillon začal nahlas číst: „Toto je rozkaz Vůdce a kancléře Říše. Reichsleiter Martin Bormann koná na základě mého osobního pověření ve věci nejvyšší důležitosti pro Říši. Za své činy je zodpovědný pouze mně. Všechny civilní i vojenské orgány bez ohledu na hodnost mu budou vycházet vstříc tak, jak to uzná sám za vhodné.“ Dillon podal dopis zpátky Fergusonovi. „Je to podepsáno ‚Adolf Hitler‘.“

„Neříkejte?“ Ferguson vrátil dopis do obálky. „To by v aukci v Christie's vyneslo pár tisíc liber.“ Podal Dillonovi druhou velkou obálku. „Zkuste teď tuhle.“

Dillon otevřel obálku a vyjmul z ní objemný svazek listin. Prolistoval několik stránek a konstatoval: „Tohle musí být ta Modrá kniha. Je tu abecední seznam jmen s adresami; o každém jménu jeden odstavec, jakási osobní charakteristika.“

„Podívejte se, jestli tam je Pamer.“

„Ano, major Sir Joseph Pamer,“ konstatoval Dillon po krátkém hledání. „Válečný kříž, poslanec britského parlamentu, Hatherley Court, Hampshire. Další adresa v Mayfair. Pak tu stojí, že je

stoupenec Sira Oswalda Mosleye, politicky spolehlivý a bezvýhradně oddaný myšlenkám národního socialismu.“

„To jsou věci!“ povzdechl si Ferguson.

Dillon prolistoval pár dalších stránek a šokované hvízdнул. „Já vím, že jsem jenom chudý irský vesnický balík, ale některý jména tady udělají dojem i na vás, pane generále. Jsou to ty nejprestižnější anglický jména. A pár amerických taky.“

Ferguson přijal fascikl nazpět, prohlédl si několik stránek a zatvářil se ustaraně. „Koho by to napadlo?“ Vrátil fascikl do obálky a podal Dillonovi další. „Podívejte se na tohle.“

Uvnitř obálky bylo několik dokladů a Dillon je zběžně prohlédl. „Tohle jsou podrobnosti o účtech v řadě bank ve Švýcarsku, Jižní Americe a Spojených státech.“ Vrátil obálku Fergusonovi. „Ještě tam máte něco?“

„Už jenom tohle,“ podal mu Ferguson poslední obálku. „A víme, co v tom musí být: Windsorský protokol.“

Dillon vyjmul dopis z obálky a rozložil ho. Byl napsán anglicky na neobyčejně kvalitním papíru, který připomínal pergamen. Rychle ho přečetl a podal zpátky. „Psáno ve vile Estoril v Portugalsku, v červenci 1940, adresováno Hitlerovi a podpis dole vypadá jako podpis vévody z Windsoru.“

„A co Hitlerovi psal?“ zeptal se Carney.

„Vévoda v dopisu píše, že na obou stranách už padlo příliš mnoho lidí, že válka je nesmyslná a že by měla skončit co nejdříve. Pokud by Němci uspěli v invazi do Anglie, zavazuje se, že převezme trůn.“

„Panebože,“ ulevil si Carney. „Jestli to je pravé, tak to je dynamit.“

„Přesně tak,“ souhlasil Ferguson, když ukládal dopis do obálky. „Pokud je pravý! Nacisti byli mistři v padělání!“ Ale když zavíral víko kufříku, vypadal ustaraně.

„A co teď?“ zeptal se Carney.

„Vrátíme se na St. John. Já s Dillonem se sbalíme a vrátíme se do Londýna. V St. Thomasu už na nás čeká letadlo.“ Zdvihl kufřík do výšky a zasmál se. „Předseda vlády je muž, který se rád dozvídá špatné zprávy co nejrychleji.“

Maria Blanco zakotvila poblíž Paradise Beach kolem desáté ráno. *Algaro* s *Guerrou*, čekající v motorovém člunu, se ihned vydali na palubu. *Santiago* seděl v salonu u masivního psacího stolu a poslouchal jejich líčení událostí předchozího večera. Pak se obrátil na *Serru*, stojícího vedle něj.

„Jak to vidíte vy, kapitáne?“

„To místo je dost daleko, *señore*,“ začal *Serra*. „Zpáteční cesta jim může trvat tak dvě, dvě a půl hodiny, protože poplují proti větru. Myslím, že budou zpátky dost brzy, možná těsně před polednem.“

„Takže kdy na ně vlítnem,“ dožadoval se *Algaro*. „Večer?“

„Ne,“ *Santiago* zavrtěl hlavou. „Myslím si, že *Ferguson* se bude chtít vrátit do Londýna co nejdřív. Podle mých informací už na něj čeká na *St. Thomasu* letadlo.“ Znovu zavrtěl hlavou. „Musíme na ně udeřit okamžitě.“

„Takže, jaké jsou rozkazy?“

„Nejjednodušší plán je většinou taky nejlepší,“ prohlásil *Santiago*. „Ty a *Guerra* se přeplavíte v nafukovacím člunu na břeh jako turisti. Člun necháte u Paradise Beach, pod číslem sedm, kde *Dillon* s *Fergusonem* bydlí. *Serra* vám dá přenosné vysílačky, abyste mohli udržovat spojení jeden s druhým a taky s lodí. Ty, *Algaro*, zůstaneš poblíž vilky, čti si třeba na pláži knížku, opaluj se, snaž se vypadat tak nenápadně, jak to půjde.“

„A já, *señore*?“ zeptal se *Guerra*.

„Ty půjdeš do *Caneel* a tam budeš čekat. Až se objeví *Carneyho* loď, zavoláš *Algara*. *Ferguson* a *Dillon* se musí vrátit domů, aby se převlékli a zabalili. To bude chvíle, kdy na ně udeříte. Jakmile budete mít *Bormannův* kufřík, nastoupíte do svého člunu a vypadnete odtamtud. Ten kufřík snadno poznáte, je hliníkový a stříbřitě se leskne.“

„Pak se vrátíme do *San Juanu*?“ zeptal se *Serra*.

„Ne,“ zavrtěl *Santiago* hlavou. „Na *Samson Cay*. Chci si v klidu rozmyslet, jak budu dál postupovat. To co je v kufříku, je neobyčejně zajímavé, *Serro*. Můj celý další život může dostat úplně nový smysl.“ Otevřel zásuvku po pravé ruce. V zásuvce leželo několik ručních zbraní, vybral *browning* a hodil ho *Algarovi*. „Nesmiš mě zklamat, *Algaro*!“

„Nebojte se! Jestli ten kufřík mají, přineseme vám ho.“

„Mají ho, určitě ho mají,“ usmál se Santiago. „Mám naprostou důvěru v našeho přítele Dillona!“

Když *Sea Raider* proklíčkoval mezi všemi zakotvenými jachtami do přístavu v Caneel Bay, slunce už bylo vysoko na obloze. V zátoce se projíždělo několik surfů a pláž byla plná lidí, holdujících sluníčku. Guerra byl mezi nimi, seděl na lehátku v květované košili a tmavých brýlích. Uviděl Dillona, jak vystoupil na břeh a uvazuje loď. Pak sledoval, jak se Dillon vrátil na palubu a po chvíli se objevil s velkým khaki vakem. Za ním šel Ferguson, v ruce kufřík, Carney po jeho boku.

Guerra si posunul slaměný klobouk do očí, upravil si brýle a odcházel z pláže podél restaurace k místu, kde ústila cesta z přístavu. Objevil se tam téměř současně se třemi muži ze *Sea Raideru*. V tu chvíli vyběhla mladá černoška z recepce restaurce a mávala na Carneyho.

„Pane kapitáne, zahlédla jsem vás, jak jdete - máte u mě naléhavý vzkaz.“

„A sice?“

„Od Billyho Jonese. Mám vám vyřídit, že slečna Grantová měla včera v noci vážnou nehodu, spadla z balkonu ve svém domě v Gallow Point. Momentálně je ještě tam, ale brzy ji mají převézt do nemocnice.“

„Panebože!“ vydechl Carney. „Děkuju vám, slečno!“ pokynul recepční. „Pojedu se tam podívat.“

„Další náhoda, při který tekla krev,“ řekl Dillon trpce a podal vak Fergusonovi. „Musím ji vidět!“

„Samozřejmě,“ souhlasil Ferguson. „Půjdu se vysprchovat, zabalím a tak.“

„Zatím na shledanou,“ řekl Dillon a otočil se ke Carneymu. „Jdete se mnou?“

„To si pište!“ řekl Carney a spěchal s Dillonem na parkoviště.

Ferguson pokračoval dál, v jedné ruce vojenský vak, ve druhé Bormannův kufřík. Guerra se ukryl za nedalekým křovím a zavolal vysílačkou Algara, který seděl na pláži Paradise.

„Slyším,“ ozval se Algaro okamžitě.

„Ferguson je na cestě domů a je sám. Druhý dva šli navštívit to

děvče.“

„Kam že šli?“ zeptal se udiveně Algaro, ale rychle se vzpamatoval. „Dobře, sejďeme se pod tou jeho vilou.“

Guerra schoval vysílačku a sledoval Fergusona, který šel nějakých sto padesát metrů před ním.

Ferguson odložil kufřík na postel a svlékl si svetr. Vlastně bych měl být spokojený, uvědomoval si, když se díval na kufřík, ale za jakou cenu? Josef Jackson na Samson Cay, chudák starý, který nikdy nikomu nezkřivil vlas na hlavě, a Jack! Povzdechl si, vyndal z baru miniaturní lahvičku whisky, nalil ji do sklenice, přilil vodu a pomalu upíjel. Jack Lane, ten nejlepší polda, se kterým kdy spolupracoval. A teď ještě Jenny Grantová. Jejímú náhodnému neštěstí nevěřil - Santiago toho měl opravdu na svědomí hodně! Vzal kufřík a postavil ho na zem vedle stolu, zkontroloval, že dveře jsou zamčené a šel se vysprchovat.

Guerra a Algaro vyšli po schodech do malé haly a Guerra velice opatrně zkusil otevřít dveře Fergusonova pokoje. „Zamčeno,“ zavrtěl hlavou.

Algaro mu pokynul, aby ho následoval, vrátil se do přízemí a vyšel ven. Všude byl naprostý klid, porost v zahradě obklopující vilu byl hustý a chránil ji před všetečnými pohledy. Nad jejich hlavami se rozkládala terasa, pod ní vedla cestička a kus dál byla malá zídka, vedle ní strom.

„Koukej,“ řekl Algaro, „stoupneš si na tu zídku, opřeš se o strom, a já ti udělám rukou stoličku, ze který pak dosáhneš na terasu. Počkám na tebe přede dveřma!“ Sáhł do kapsy a vyndal browning. „Tohle si vezmi s sebou.“

Během několika vteřin byl Guerra na terase. Žaluzie byly sice staženy, ale šterbinou mezi nimi viděl dovnitř - po Fergusonovi nebylo ani stopy. Opatrně stiskł kliku dveří na terasu a ty se nehlučně otevřely. S browningem v ruce se rozhlédl po pokoji a zaregistroval zvuk sprchy z koupelny. Kufřík nikde neviděl, tak přešel ke dveřím a otevřel je.

Algaro vešel a vzal si zpět pistoli. „Je ve sprše, co?“

„To jo, ale nevidím ten kufřík!“ šeptal Guerra.

V té chvíli ho Algaro zahlédl. Rychle se shýbl pod stůl a zdvihl kufřík triumfálně nad hlavu. „To je on, jdeme!“

Když už brali za kliku, otevřely se dveře koupelny a v nich se objevil Ferguson a zapínal si župan. Na moment strnul úžasem, ale pak se bez zaváhání vrhl na vetřelce. Algaro ho uhodil pistolí do hlavy, a když Ferguson klesl na koleno, praštil jím o zeď.

„Jdeme!“ zavelel Algaro, otevřel dveře a běžel po schodech dolů.

Ferguson se pomalu zdvihl ze země. Byl otřesený a v hlavě mu hučelo. Doklopýtal na terasu a jen bezmocně sledoval, jak Algaro s Guerrou běží k pláži, nastupují do člunu a vzdalují se od břehu. Až teď si také všiml, že kus před nimi kotví *Maria Blanco*. V životě se necítil tak potupen, v životě necítil tolik bezmocného vzteku. Vrátil se do koupelny, omotal si hlavu mokrým ručníkem, vyndal z vaku dalekohled a zaostřil ho na jachtu. Viděl, jak Algaro s Guerrou šplhají po žebříku na palubu a spěchají na zád', kde pod plachtou seděl Santiago. Algaro před něj položil kufřík, Santiago na něj majetnický položil ruce a řekl něco kapitánovi, který stál vedle. Serra odešel a vzápětí se objevil na můstku. Po chvíli *Maria Blanco* zdvihla kotvu a odploovala.

Santiago, jako by vytušil, že je pozorován, náhle zdvihl v jedné ruce kufřík nad hlavu a druhou zamával směrem k Fergusonovi. Pak odešel do salonu.

Dveře v Gallows Point jim otevřel Billy. „To jsem rád, že jste přišli,“ řekl Carneymu a Dillonovi.

„Jak se jí daří?“ ptal se Carney.

„Moc dobře ne. Vypadá to, že spadla z balkonu ložnice. Když jsme ji s Mary našli, ležela na zahradě a pršelo na ni.“

„Doktor ji chce převézt do nemocnic na St. Thomas. Mají pro ni přijet asi za hodinu,“ dodala Mary.

„Může mluvit?“ zeptal se Dillon a zamířil nahoru k ložnici.

„Přišla k sobě asi před hodinou a chtěla mluvit hlavně s vámi, pane Dillone!“

„Řekla vám, co se jí stalo?“

„Ne, vlastně neřekla skoro nic. Dáte si kávu?“ Mary vzala manžela za ruku a oba odešli.

„Ten obličej má pěkně zřízený!“ zašeptal Carney.

„To jo,“ řekl Dillon otřeseně. „A nemá to z toho pádu. Kdyby z té výšky spadla na obličej, měla by ho rozbitý mnohem víc.“ Vzal Jenny za ruku a dívka otevřela oči.

„Dillone?“

„Ano, jsem to já,“ řekl tiše.

„Nezlob se na mě, shodila jsem tě... Strašně mě to mrzí!“

„Nikoho jsi neshodila, Jenny. Tu ponorku jsme našli a spolu s Carneym jsme se do ní dostali.“

„Přesně tak, Jenny,“ přidal se Carney. „Udělalí jsme do ní díru a našli jsme ten Bormannův kufřík.“

Zřejmě nevěděla, co říká, ale pokračovala: „Já mu to řekla, Dillone. Řekla jsem mu, že jste jeli na Thunder Point.“

„Komus to řekla?“

„Tomu chlapovi s jizvou. Měl jizvu od oka až k ústům.“

„Algaro,“ zamumlal Carney.

„Hrozně to bolelo,“ zašeptala Jenny a stiskla Dillonovi ruku. „V životě mi nikdo... neudělal takovou bolest!“ Zavřela oči a zmlkla.

Když se Dillon otočil, v jeho tváři byl vepsán rozsudek smrti. „Jako by už byl mrtvý!“ utrousil ke Carneymu, když odcházeli. „Máte na to moje slovo.“

Venkovní dveře byly otevřené, Billy seděl na zápraží a Mary už nalávala kávu. „Udělala jsem vám tu kávu! Jak je jí?“

„Usnula,“ řekl Carney.

Dillon kývl na Carneyho a poodešel s ním na druhý konec zápraží. „Měli bychom si vyjasnit situaci: někdy kolem půlnoci přinutil Algaro Jenny, aby mu řekla, že jsme jeli na Thunder Point.“

„Takže co?“

„Nezkusil nám zkrřížit naše plány - ani tam, ani cestou zpátky. Myslíte si, že Max Santiago je člověk, který by to vzdal?“

„To určitě ne,“ souhlasil Carney.

„Takže je pravděpodobné, že se pokusí zmocnit se Bormannova kufříku při nejbližší příležitosti.“

„Já si to myslím taky!“

„Dobře,“ Dillon kvapně dopil kávu a odložil hrnek. „Musíme se vrátit co nejrychleji do Caneel. Omrkněte to tam: na pláži, v baru a v přístavu. Já poběžím za Fergusonem. Sejdeme se později v baru.“

Vrátili se ke dveřím, kde seděli Billy a Mary. „Už odcházíte?“ ptala se Mary.

„Musíme,“ řekl Dillon. „A co vy?“

„Billy to bude muset zvládnout v baru sám. Pojedu s Jenny na St. Thomas a zůstanu tam s ní.“

„Řekněte jí, že ji tam navštívím,“ požádal ji Dillon. „Nezapomeňte!“ a už utíkal s Carneym po schodech k autu.

Když Dillon zabušil na dveře apartmá 7D, dveře se samy otevřely a uviděl Fergusona, jak si drží u hlavy ručník s ledem.

„Co se stalo?“

„Algaro! Sprchoval jsem se, dveře byly zamčené. Ví bůh, jak se dostal dovnitř, ale když jsem vyšel z koupelny, byl uvnitř ještě s jedním chlapem. Udělal jsem, co jsem mohl, ale ten pacholek měl browning. Naštěstí mě s ním jenom vzal po hlavě!“

„Ukažte,“ sklonil se k němu Dillon. „Mohl jste dopadnout hůř!“

„Měli na pláži schovaný člun a pak ujeli na *Maria Blanco*. Kotvila tady hned naproti.“

Dillon vytáhl žaluzie a vyhlédl na moře. „Každopádně teď už tam není.“

„Zajímalo by mě, kam jeli, nejspíš do San Juanu,“ přemítal Ferguson. „Viděl jsem dalekohledem, jak mu Algaro předával náš kufřík. Jako by Santiago věděl, že se na ně dívám, zdvihnul ho nad hlavu a mával mi!“ stěžoval si Ferguson.

„Domluvil jsem se s Carneym, že se s ním sejdem v baru,“ řekl Dillon. „Tak pojďme, ať mu povíme tu dobrou novinu a poradíme se, co uděláme.“

Dillon s Fergusonem se usadili v nejtmašším koutě baru. Generál utápěl žal ve velké skotské s ledem, Dillon si dal jen minerální vodu. Carney přišel chvilku po nich a objednal si pivo.

„Co se stalo?“

„Mluvil jsem s jedním známým rybářem. Projeli kolem něho na jihovýchod. To znamená, že jeli na Samson Cay.“

Dillon se mrazivě zasmál. „Výborně, parchanti mizerný. Teď vás mám v hrsti!“

„Jak to proboha myslíte?“ nechápal Ferguson.

„*Maria Blanco* bude kotvit u Samson Cay,“ vysvětloval Dillon. „A jestli si pamatujete, co nám řekl ředitel hotelu Prieto, tak Santiago vždycky bydlí na lodi. Takže to je jednoduchý. V noci k nim tiše připlujeme a já ten kufřík přinesu zpátky. Pokud bude Carney tak laskav a doveze nás tam na *Sea Raideru*!“

„Zkuste mi v tom zabránit!“ usmál se Carney.

Ferguson zavrtěl užasle hlavou. „Vy se nikdy nevzdáváte Dillone, vidíte?“

PATNÁCTÁ KAPITOLA

Navečer čekali Dillon s Fergusonem na nábřeží v Caneel Bay. Seděli na lavičce, Ir kouřil cigaretu a na zemi mezi nimi ležel vojenský vak v barvě khaki.

„Myslím, že už jede,“ ukázal Ferguson na moře a Dillon uviděl *Sea Raider*, jak vplouvá do přístavu a vyhýbá se zakotveným jachtám. Na pláži bylo stále ještě dost lidí a někteří se dokonce při zapadajícím slunci koupali. Nad vodou se nesly veselé hlasy a smích.

„Jak já znám Santiaga,“ ozval se Ferguson, „bude na možný útok připravený. Skutečně si myslíte, že by se vám to mohlo podařit?“

„Všechno je možné, pane generále,“ pokrčil Dillon rameny. „Ale vy s námi přece jet nemusíte, já bych vám nic nevyčítal.“

„Pro tentokrát vám tu nehoráznost prominu,“ řekl Ferguson mrazivě. „Ale neopovažte se mi něco takového říct ještě jednou, Dillone!“

Dillon se usmál. „Hlavu vzhůru, pane generále! Nemám rozhodně v úmyslu natáhnout bačkory v díře, která se jmenuje Samson Cay. Mám přece před sebou světlou perspektivu naší společné večeře v klubu Garrick!“ *Sea Raider* konečně dorazil, Dillon vstal a zamával na Carneyho. Pak přeskočil na palubu, připravil na boku lodi odrazníky a hodil poutači lano Fergusonovi na břeh. Carney vypnul motory a sešel na nábřeží.

„Doplnil jsem palivo a loď je připravená,“ hlásil. „Můžeme odjet, kdykoliv budete chtít.“

Ferguson podal vak Dillonovi a ustoupil, aby Dillon mohl přenést vak na palubu.

V té chvíli se na břehu objevila recepční, která jim včera vyřizovala vzkaz ohledně Jenny. „Paní Mary Jonesová volala z nemocnice na St. Thomas. Jestli by jí pan Dillon mohl zavolat.“

„Půjdu s vámi,“ řekl hned Carney.

Generál přikývl a dodal: „Počkám tady a budu vám držet palce.“

Dillon vyrazil po nábřeží a Carney vedle něj.

„Bude to v pořádku,“ referovala Mary. „Ale bylo dobře, že ji dali

na ten tomograf. Objevili něco, čemu říkají vlasová prasklina lebky! Ale ten odborník tvrdí, že to není nic, co by dobrá péče a opatrnost nevyléčily.“

„To jsem rád,“ řekl Dillon. „Nezapomeňte jí vyřídit, že se u ní zastavím.“

Carney stál ve dveřích telefonní budky a ustaraně čekal, co mu Dillon řekne. „Má vlasovou prasklinu lebky,“ vyřizoval Ir, když zavěsil. „Ale bude v pořádku.“

„To je dobře,“ řekl Carney s úlevou.

„Jistě, ale to je jenom jedna stránka věci,“ poznamenal Dillon, když se vraceli k lodi. „Druhá stránka je, že Santiago s Algarem toho mají na svědomí už trochu moc. Nemluvě o tom parchantovi Pamerovi.“

Když je Ferguson uviděl přicházet, vstal a vyšel z palubního přístřešku. „Je to dobré?“

„Mohlo by to být horší,“ přikývl Dillon a zopakoval rozhovor s Mary.

„Díky bohu,“ oddechl si Ferguson. „Snad abychom vyrazili!“

„Jasně,“ řekl Carney. „Ale předtím bych rád věděl, jak tuhle akci provedeme. I když bude tma, *Sea Raider* se může přiblížit jen do určité vzdálenosti, jinak si nás všimnou.“

„Podle mého názoru bude nejchytřejší dostat se k nim pod vodou,“ vysvětloval Dillon. „Ale Carney, dneska v noci není žádné *my*! Už jsem vám jednou řekl, že vy jste slušnej a čestnej chlap. Kdežto Santiago a jeho posádka jsou lumpové. A já jsem taky lump! Zeptejte se generála, on vám to potvrdí. Proto mě taky na tuhle práci najal. Těmahle věcma se žívím a říkám vám, že tohle je akce pro jednoho muže!“

„Podívejte,“ namítl Carney, „já přece taky nejsem žádný amatér!“

„To já vím a taky vím, že máte z Vietnamu řády, který to dokazují. Generál mi ukázal záznamy o tom, co všechno jste vykonal - jenomže Vietnam, to bylo něco jinýho! Byl jste až po krk v pitomý válce, do který vám vlastně nic nebylo, a prostě jste se snažil zůstat naživu.“

„A to jsem dokázal. Jsem snad tady, ne?“

„Vzpomínáte si, jak jste si s generálem vykládali o svých

válkách? Ve Vietnamu a v Koreji! Ptal jste se mě tenkrát, co vím o válce já - řekl jsem vám tehdy, že *já* jsem ve válce celý život!“

„Jak to myslíte?“

„Když jsem byl ve věku, kdy bych měl začít běhat za holkama, já už byl ve válce a běhal jsem v postranních uličkách Belfastu a po střechách domů, když jsem honil britské parašutisty a mě zase honili lidi ze SAS, a ti jsou opravdu dobří.“

„Ale co tím chcete říct?“ nechápal Carney.

„Chci tím říct, že až *já* přelezu přes zábradlí *Maria Blanco*, abych dostal zpátky ten kufřík, zabiju každého, kdo se mi pokusí v tom zabránit.“ Dillon pokrčil rameny. „Udělám to bez mrknutí oka, protože tak to mezi lumpy chodí. Ale myslím, že vy byste to nedokázal a to je dobře.“

Chvilí bylo ticho, pak se Carney nerozhodně zadíval na Fergusona. „Obávám se, že má pravdu!“ řekl generál.

„Tak dobře,“ souhlasil neochotně Carney. „Uděláme to takhle. Dojedu tak blízko k *Maria Blanco*, jak jen to půjde bez rizika, že nás objeví, a zakotvím. Pak vás, Dillone, dovezu k *Maria Blanco* v nafukovacím člunu!“ Dillon chtěl něco říct, ale Carney ho nepustil ke slovu. „Žádný námitky, takhle to bude. Nafukovací člun mám přivázaný u *Privateera*. Vezmeme ho, až pojedeme kolem.“

„Dobře,“ souhlasil Dillon, „ať je po vašem.“

„A jestli něco nevyjde, Dillone, půjdu do toho taky! Slyšíte, Dillone, přijdu vám na pomoc!“

„Na zpěněném oři a za zvuku polnice!“ smál se Dillon. „Jih znovu povstane! Vy jste se, chlapi, nikdy nesmířili s tím, že jste prohráli tu občanskou válku!“

„Žádná občanská válka u nás nebyla,“ namítl Carney a začal vystupovat na můstek. „Zřejmě mluvíte o boji Konfederace za nezávislost... Tak a jedem!“

Carney nastartoval motory a Dillon vystoupil na břeh, aby odvázal loď. Za chvíli nato už mířili do zálivu.

Maria Blanco kotvila v zálivu u Samson Cay, Santiago seděl v salonu a už po třetí pročítal dokumenty z Bormannova kufříku. V životě ho ještě nic tak nefascinovalo! Znovu zkoumal Bormannův průvodní dopis podepsaný Hitlerem, pak znovu přečetl Windsorský

protokol. Ale nejzajímavější četbu poskytovala Modrá kniha. Užasle pročítal všechna ta jména: poslanci, peerové ze Sněmovny lordů, lidé z nejvyšších společenských vrstev, a všichni podporovali - třeba tajně - věc národního socialismu. I když, na druhou stranu, to nebylo tak překvapující. V době světové krize byly v Anglii asi čtyři miliony nezaměstnaných, takže tenkrát spousta lidí vzhlížela k Německu s pocitem, že Hitler ví, jak na to. Přesl k baru a nalil si skleničku suchého sherry. Pak se vrátil ke stolu, zvedl sluchátko a přikázal: „Zavolejte do Londýna a sežeňte mi Francise Pamera!“

Pamer byl ve své pracovně v parlamentu, když ve dvě hodiny odpoledne zazvonil telefon. Zvedl sluchátko, z něhož se ozval Santiagův hlas.

„Francis? Tady Max!“

Pamer byl okamžitě ve střehu. „Co se stalo?“

„Mám ho, Francisi! Leží přede mnou na stole, Bormannův kufřík - a Korvettenkapitan Paul Friemel měl pravdu. Reichsleiter si nepouštěl v opilosti pusu na špacír jen tak! Je tu všechno: Hitlerův rozkaz Bormannovi, podrobnosti o bankovních účtech, Windsorský protokol. To je neuvěřitelný dokument a jestli ho padělali, tak klobouk dolů, udělali to dobře.“

„Panebože!“ vyklouzlo Pamerovi.

„A pak tu je Modrá kniha, fascinující čtení, Francisi. Taková slavná jména - a u každého velice poučný odstavec s osobní charakteristikou. Tak třeba tenhle je neobyčejně zajímavý: major Sir Joseph Pamer, Válečný kříž, poslanec dolní komory, Hatherley Court, Hampshire, stoupenec Sira Oswalda Mosleyho, politicky spolehlivý, zcela oddaný věci národního socialismu.“

„Ne,“ záúpěl Pamer a studený pot mu vystoupil na čele. „To není možné!“

„Tak mi napadá, jak by se to asi líbilo vaší místní pobočce konzervativní strany? Nicméně, jak praví přísloví: konec dobrý, všechno dobré! Naštěstí to mám v rukou já a ne někdo jiný.“

„Zničíte to, doufám!“ řekl Pamer. „Myslím, celou tu zatracenou knihu!“

„Nech to na mně, Francisi!“ uklidňoval ho Santiago. „Udělám, co je třeba! Jako vždycky, ne? Brzy se ti ozvu!“

Zavěsil a rozesmál se. Stále se ještě smál, když vešel kapitán Serra. „Máte pro mě nějaké rozkazy, *señore*?“

Santiago se podíval na hodinky. Bylo něco po sedmé. „Ano, zajedu si na pár hodin na břeh a navečeřím se v hotelu.“

„Jak si přejete, *señore*.“

„A zaříd', ať jsou přes noc na palubě hlídky! Kdyby se náhodou naši přátelé rozhodli nás navštívit.“

„Nemyslím, že se musíme něčeho obávat, *señore*. Kdyby se k nám chtěli přiblížit, museli bychom je vidět. Ale opatrnosti nikdy není dost!“

„Dobře, ať připraví člun! Za moment přijdu!“ řekl Santiago a odešel i s kufříkem do ložnice.

Sea Raider se doplížil na západní okraj Samson Cay, oddělený skalnatým výběžkem od hotelového komplexu a hlavního přístaviště. Carney vypnul motory, sešel dolů z můstku a Dillon na přídi spustil kotvu.

„Tahle zátoka se jmenuje Shunt Bay,“ vysvětlil Carney. „Už jsem tu kdysi byl, ale dávno. Je tu hloubka asi dvanáct metrů, čistá voda a písčité dno. Ale z ostrova se sem nedá jít, protože tu jsou u břehu skály. Když se tady hosti chtějí koupat, vozí je sem z hotelu ve člunu... Takže touhle dobou jsme tu v bezpečí.“

Ferguson se podíval na hodinky. „Je deset, kdy chcete vyrazit?“

„Možná tak za hodinu,“ řekl Dillon. „Uvidíme.“ Odešel do palubního přístřešku a vrátil se se samopalem AK47. „Pro všechny případy!“ podal ho Fergusonovi.

„Doufám, že ho nebudu potřebovat,“ řekl Ferguson a položil ho na lavičku.

Dillon vyndal z vojenského vaku walthera, překontroloval ho, a spolu s tlumičem ho uložil do potápěčského vaku. Pak do vaku ještě přidal zbytek semtexu a dva třicetiminutové detonátory.

„Vidím, že opravdu jdete do války!“ poznamenal Ferguson.

„To si pište!“ ujistil ho Dillon a přidal ke zbraním dalekohled pro noční vidění.

„Zavezu vás ve člunu, jak to nejdál půjde,“ slíbil Carney. „A doufám, že se mi do člunu zase vrátíte!“

„Prima!“ usmál se Dillon. „Pane generále, otevřte termosku,

dáme si kávu. A pak vstoupíme do válečného stavu.“

Santiago si pochutnal na večeři. Začal kaviárem, následovala roštěná na grilu s artičoky a to vše zapíjel lahví Chateau Palmer, ročník 1966. Byla to oslava úspěchu, který - jak se domníval - z něj udělal jednoho z nejmocnějších mužů na světě. Měl rád, když se mu jeho plány dařily - a tahle věc s Bormannovým kufříkem se doopravdy vydařila. Připadal si, jako kdyby zvítězil v jakési fantastické hře. Vyhrál informace, jejichž dopad byl ohromující, a jejichž uplatnění mu připadalo téměř neomezené.

Poručil si doutník - samozřejmě, že kubánský, tak jako za starých časů, než ten šílenec Castro všechno zničil. Prieto mu přinesl „Romeo a Julii“, odřízl špičku a doutník nahřál.

„Byl jste spokojen s večeří, *señore* Santiago?“

„Jídlo bylo vynikající, Prieto!“ poklepal ho Santiago pochvalně po rameni. „Zítra na shledanou!“ Vzal ze země Bormannův kufřík a šel ke dveřím, kde už čekal Algaro. „Vrátíme se na loď, Algaro!“ poručil.

„Jak si přejete, *señore*!“

Santiago vyšel po několika schodech z hotelu a pokračoval do přístaviště, kde čekal motorový člun. Vychutnával krásnou noc a vůni doutníku - život je skutečně nádherná věc!

Carney objel skalnatý výběžek a pak ubral plyn, takže motor si jen tiše brumlal. V zálivu kotvila řada jachet a několik menších lodí. *Maria Blanco* byla ze všech lodí daleko největší a kotvila asi sto metrů od břehu.

Carney vypnul motor, vytáhl vesla a vsadil je do otvorů na bocích člunu. „Zbytek cesty budu veslovat!“ poznamenal. „Jak na to koukám, tak díky té spoustě lodí kolem bych vás mohl dovízt nepozorovaně asi tak patnáct metrů od nich!“

„To bude stačit!“ souhlasil Dillon.

Ir už měl oblečenu kompletní potápěčskou výstroj. Vyndal z potápěčského vaku walthera, našrouboval na něj tlumič a schoval revolver do potápěčské vesty.

„Měl byste se modlit, aby vám to fungovalo!“ poznamenal Carney. „Voda dokáže udělat s revolverem hrozný věci. Znam to z

Vietnamu.“

„S waltherem ale ne,“ ujistil ho Dillon. „To je rolls royce!“

Byla už taková tma, že viděli své obličejy jen jako bledé skvrny v prázdnu. „Baví vás to, pouštět se do něčeho takovýhohle?“ zeptal se Carney.

„Myslím, že zábava asi není to správný slovo!“ zavrtěl Dillon hlavou.

„Víte, znal jsem ve Vietnamu chlapy jako jste vy - většinou patřili ke zvláštním útvarům. Posílali je na tyhle šílený akce a nakonec se vám stala zvláštní věc: začalo se jim to líbit! Těšili se na příští akci! Jste na tom taky tak?“

„Existuje jedna báseň od Browninga,“ řekl Dillon, „říká v ní, že člověk má v zásadě rád dobrodružství... Když jsem byl ještě jako lehkomyslný mladík u IRA a protiteroristický komando ze SAS mě honilo jak šílený po celým South Armagh, taky jsem si všiml zvláštní věci. Bavilo mě to víc než co jinýho. Měl jsem pocit, že za jeden den jsem toho prožil tolik, co předtím v Londýně za celý rok.“

„Já vám rozumím,“ přikývl Carney, „je to cosi jako droga. Ale může to skončit jenom jedním způsobem. Jednou vás najdou ležet v příkopu někde na kraji Belfastu!“

„To ne, nebojte se!“ pousmál se Dillon. „Tyhle dny už jsou nenávratně za mnou a nikdy se nevrátí!“

„Mám pocit, že cítím doutník,“ zašeptal Carney.

Kolébali se ve tmě a kus dál, za několika jachtami, se objevil člun, který mířil k *Maria Blanco*. Teď uviděli, že Serra stojí na palubě *Maria Blanco* a čeká, až člun přirazí, a Guerra přispěchal, aby chytil lano a člun přivázal. Pak po ocelových schůdcích v boku lodi vystoupil na palubu Santiago následován Algarem.

„Zdá se, že nese kufřík s sebou,“ zašeptal Carney.

Dillon vyndal z vaku infračervený dalekohled a zaostřil ho. „Máte pravdu. Asi se bojí nechat ho z dohledu.“

„Co teď?“

„Chvilí budeme muset počkat, aby měli čas se usadit.“

Santiago a Serra sestoupili po krátkém žebříku z můstku na palubu. U paty žebříku stáli Guerra a Solona, ozbrojeni samopaly M16. U zábradlí čekal Algaro.

„Dvě hodiny hlídka, čtyři hodiny spánek. Budeme se střídát během noci a necháme zapnutá nouzová světla.“

„To stačí stoprocentně,“ souhlasil Santiago. „A můžete rovnou začít. Dobrou noc, kapitáne!“

Santiago odešel do salonu, Algaro s odstupem za ním. „Budete mě ještě potřebovat, señore?“

„Myslím, že ne. Můžeš si jít lehnout!“

Algaro odešel, Santiago položil kufřík na stůl, svlékl si sako a nalil si koňak. Pak se posadil ke stolu, usrkával koňak a kochal se pohledem na kufřík. Nakonec - jak dobře tušil - neodolal, znovu ho otevřel a začal si prohlížet jednotlivé dokumenty.

Dillon pozoroval infračerveným dalekohledem loď. Rozeznal Solonu, stojícího ve stínu vedle záchranného člunu na přídi. Guerra na zádi se ani nesnažil ukrývat; seděl na židli pod plátěnou stříškou a kouřil cigaretu, samopal před sebou na stole.

Dillon podal dalekohled Carneymu: „Vezměte si ho! Já jdu na to!“

Překulil se přes okraj člunu, sestoupil tři metry pod hladinu a plaval k *Maria Blanco*, vynořil se vedle zádi motorového člunu, který byl přivázán ke kovovému schodišti vedoucímu na palubu. Náhle se nad ním na začátku schodiště objevil Solona a Dillon zmizel pod hladinou. Ještě si stačil uvědomit, že Solona sestupuje po schodišti ke člunu. Námořník se zastavil na půl cestě ke člunu. a zapaloval si cigaretu. Dillon viděl ohníček ve spojených dlaních, tichounce se vynořil u zádi člunu, vyndal walthera a držel ho v natažené ruce.

„Tady?“ zašeptal španělsky.

Solona vzhlédl, hořící zápalku stále ještě v dlaních. Walther dvakrát štěknul, jak ho Dillon střelil mezi oči. Solona spadl naznak, sklouzl přes zábradlí a spadl do vody.

Nešplouchlo to nijak moc, ale Guerra to zaslechl a vyskočil. „Hej, Solono, tos byl ty?“

„Jo,“ šeptal Dillon španělsky. „Nic se neděje.“

Slyšel jak Guerra nahoře jde po palubě, ponořil se pod vodu a plaval ke kotvě. Rozepnul si vestu a vsunul walthera pod potápěčskou kombinézu. Pak si vestu s lahví vzduchu svlékl,

přicvaknul ji ke kotevnímu lanu a vyšplhal po něm na levou stranu přídě.

V kajutě bylo vedro a Algaro ležel na posteli jen v trenýrkách. Měl otevřené okénko a proto slyšel Guerra jak volá na Solonu a slyšel taky, jak mu Dillon odpověděl. Zamračil se, stoupl si k okénku a poslouchal.

Guerra tiše opakoval: „Kde jsi, Solono?“

Algaro vyndal revolver ze zásuvky své skříňky a vyšel ven.

„Solono?“ volal tiše Guerra se samopalem připraveným ke střelbě. „Kde jsi?“

„Tady, *amigo*,“ řekl Dillon a když se Guerra otočil, střelil ho dvakrát do srdce.

Dillon se sklonil k tělu před sebou, aby se ujistil, že Guerra je mrtev. Nic za sebou neslyšel, protože Algaro byl bos, až najednou ucítil hlaveň revolveru na krku.

„Tak a teď tě mám, ty parchante!“ Algaro natáhl ruku a sebral Dillonovi walthera. „Správná profesionální zbraň!“ řekl pochvalně. „Líbí se mi. Tak se mi líbí, že si ji nechám,“ rozhodl se a zahodil svůj revolver obloukem do moře. „A teď se otoč, naperu ti to do břicha, aby to trvalo pěkně dlouho!“

Bob Carney, který to všechno sledoval dalekohledem, se ještě nikdy necítil tak bezmocný. Viděl, jak se Algaro plíží k Dillonovi a nemohl nic dělat. Jak se z toho Dillon dostal mu navždy zůstalo záhadou - bylo to příliš rychlé.

Dillon se otočil, jeho levá ruka srazila Algarovu pravačku, takže walther vystřelil do paluby, a vrhl se na Algara. „Když chceš něco udělat, tak to udělej a nežvaň o tom!“ posmíval se Dillon. Chvíli spolu zápasili a hledali slabiny toho druhého. „Proč nevoláš o pomoc?“

„Protože tě zabiju vlastníma rukama!“ procedil Algaro skrz zaťaté zuby. „Chci si to vychutnat!“

„Mlátit holky umíš, co?“ dráždil ho Dillon. „S chlapama ti to moc nejde, vid’!“

Algaro se s vynaložením vší síly vykroutil ze sevření a přitlačil Dillona k zábradlí lodi. To byla jeho poslední chyba. Dillon se

přehoupl přes zábradlí a strhl Algara s sebou do vody. Moře bylo Dillonův živel, ale Algarův ne.

Algaro pustil pistoli a snažil se vyprostit, ale Dillon ho táhl hloub a hloub, až ucítil za zády kotevní lano. Pak se jednou rukou chytil lana a druhou rukou začal Algara škrtit. Ze začátku se Algaro bránil a kopal kolem sebe, ale jeho odpor rychle slábl, až ustal úplně. Ačkoliv už mu téměř praskaly plíce, Dillon si ještě stačil uvolnit opasek vyplněný olovem, omotal ho Algarovi kolem krku a přicvakl mrtvolu ke kotevnímu lanu.

Pak se konečně vynořil a zhluboka se nadýchl. Uvědomil si, že Carney nejspíš sleduje jeho zápas dalekohledem pro noční vidění a tak se otočil a zamával mu. Pak se znovu vyšplhal po kotevním laně na palubu.

Postupoval ve stínu po palubě, až došel k salonu. Podíval se okénkem dovnitř a uviděl Santiagu, jak sedí u stolu, před sebou otevřený kufřík a čte. Dillon se přikrčil, chvíli uvažoval a pak se rozhodl. Z potápěčského vaku vyjmul zbytek semtexu, vložil do něj třicetiminutové roznětky, pak našel strojovnu a vmáčkl semtex do jednoho z ventilačních otvorů. Potom se vrátil a nakoukl znovu do salonu.

Santiago byl stále ještě u stolu, ale právě vracel listiny do kufříku. Nakonec kufřík zavřel, se zívnutím vstal a zmizel v koupelně. Dillon nezaváhal ani okamžik. Vyběhl několik schůdků, otevřel dveře salonu a vrhl se ke stolu. Právě když bral kufřík se stolu, Santiago vyšel z koupelny.

Srdceryvně vykřikl: „Ne!“ ale to už byl Dillon téměř ve dveřích. Santiago přiskočil ke stolu, ze zásuvky vytáhl Smith & Wesson a bez míření vystřelil.

Dillon vyběhl na palubu, ale loď mezitím ožila: Serra stál přede dveřmi své kajuty na konci můstku a v ruce držel pistoli.

„Co se děje?“ křičel.

„Zastavte ho!“ křičel Santiago. „Je tu Dillon!“

Dillon neztrácel čas, v ochranném stínu doběhl na záď lodi a vrhl se přes zábradlí do moře. Snažil se ponořit co nejhlouběji, ale kufřík mu dost překážel. Když se vynořil aby se nadechl, věděl, že po něm střílí, ale neměl jinou možnost, než doplavat co nejdříve do tmy. Nakonec to byl Carney, kdo mu v pravou chvíli přispěchal na

pomoc: vyřítíl se náhle ze tmy a hodil Dillonovi lano.

„Chyťte se ho a mažeme pryč!“ volal, přidal plyn a ve chvílce zmizeli ve tmě.

„Guerra je mrtvý,“ konstatoval Serra, „ale nikde není ani stopa po Solonovi a Algarovi.“

„Na tom teď nezáleží,“ mávl Santiago rukou. „Dillon s Carneym sem nepřijeli ze St. Johnu v nafukovacím člunu. Někde tu musí kotvit Carneyho Sport Fisherman!“

„To je pravda. A za moment zdvihnou kotvu a vyplují zpátky!“

„A jakmile vyplují, uvidíš je na radaru, ne? Toudle dobou přece žádná jiná loď ze Samson Cay nepopluje!“

„Máte pravdu, seňore!“

„Tak zdvihni kotvu!“

Serra stiskl tlačítko elektromotoru ovládajícího kotvu a motor začal naříkat. „Co je?“ dožadoval se Santiago.

Tři zbývající členové posádky Pinto, Noval a Mugica se shlukli na přídi a Serra se k nim vyklonil z můstku: „Kotevní lano se zaseklo. Podívejte se na něj!“

Mugica se naklonil přes palubu a konstatoval: „Je tam Algaro. Je přivázaný k lanu!“

Santiago a Serra přiběhli na špičku lodi a naklonili se přes zábradlí. Algaro tam visel, opaskem kolem krku připoutaný ke kotevnímu lanu. „Panenko Maria,“ zašeptal Santiago. „Tak ho zatraceně vytáhněte nahoru!“ Pak se otočil k Serrovi a pobídl ho: „Musíme jet!“

„Nebojte se, seňore!“ uklidňoval ho Serra. „Jsme rychlejší než oni. Nemůžou se dostat k St. Johnu, abychom je nedohonili!“ Zatím co Noval a Mugica pomalu vytáhli Algarovo tělo na palubu, Serra se vracel zpátky na můstek.

Když se v Shunt Bay ze tmy vynořil nafukovací člun, Ferguson se úzkostlivě vykláněl přes záď *Sea Raidera* a volal: „Jak to dopadlo?“

Dillon mu podal Bormannův kufřík. „Takhle. A teď musíme rychle zmizet!“

Carney podal Dillonovi poutací lano nafukovacího člunu, Ir ho

pevně uvázal, pak přešel na příď a vytáhl kotvu. Z písčitého dna se vyprostila bez potíží. Za jeho zády už Carney na můstku startoval motory.

„Jak to probíhalo?“ přišel k němu Ferguson.

„No, něco vám prozradím: zajatce nebere!“ prohodil Carney. „Ale teď musíme rychle vypadnout, nesmíme ztrácet čas.“

Zatímco *Sea Raider* ujížděl nocí, Ferguson byl usazený v houpacím křesle a Dillon se opíral o zábradlí vedle Carneyho.

„Jsou rychlejší než my, víte to,“ řekl Carney. „Budou nás dohánět.“

„Já vím,“ kývl Dillon. „Nerad prohrává.“

„Ale já už rychleji jet nemůžu, děláme dvaadvacet uzlů a to je maximum!“

Ferguson byl první, kdo *Maria Blanco* uviděl. „Támhle vzadu je nějaké světlo, docela určitě!“

Carney se ohlédl. „Jo, to budou oni, kdo jiný by to mohl být?“

Dillon se podíval dalekohledem pro noční vidění.

„Ano, je to *Maria Blanco*.“

„Musí mít opravdu dobrý radar,“ povzdechl si Carney. „Nemůžeme jim ujet.“

„Ale jo,“ prohlásil Dillon. „Prostě jed'te dál!“

Serra na můstku *Maria Blanco* si přiložil k očím dalekohled pro noční vidění. „Máme je!“ prohlásil a podal přístroj Santiagovi.

Santiago ho zaostřil a uviděl obrysy *Sea Raideru*. „Parchanti mizerný!“ ulevil si a naklonil se přes zábradlí na příď, kde Mugica, Noval a Pinto čekali s automaty M16. „Už jsou na dohled. Připravte se!“

Serra zvýšil rychlost, *Maria Blanco* rozrážela vlny a hnala se vpřed. Santiago dal znovu dalekohled k očím a usmál se: „Teď uvidíš, Dillone, teď se těš!“

Exploze přišla jako úder blesku. Odtrhla dno lodi a výbuch byl tak mohutný, že ani Santiago, ani kapitán Serra a zbytek posádky neměli čas si uvědomit, co se stalo. *Maria Blanco* se maličko nadzdvihla a vzápětí zmizela v hlubině.

Na můstku *Sea Raideru* nejprve uviděli vyšlehnout jasné oranžové plameny a za vteřinu za dvě k nim dorazilo zaburácení výbuchu. Když oheň zmizel a na místě *Maria Blanco* byla jen tma, Bob Carney zastavil motory.

Ferguson první přerušil ticho: „Daleká cesta, marné volání!“

Dillon, který prohlížel místo neštěstí infračerveným dalekohledem, poznamenal: „U180 spadla ještě hloub.“ Odložil dalekohled do skříňky pod přístrojovou deskou. „On to říkal, že vezou trhavinu, vzpomínáte si?“

„Měli bychom se tam vrátit, třeba to někdo přežil!“ váhal Carney.

„To myslíte vážně?“ tiše řekl Dillon. „Kapitáne, St. John je támhle!“

Carney spustil motory a jak pluli tmou, Dillon sestoupil z můstku na palubu, svlékl si potápěčskou kombinézu a oblékl svou joggingovou soupravu. Pak nahmatal balíček cigaret a šel k zábradlí.

Po chvíli za ním sestoupil z můstku i Ferguson. „Pane Bože!“ zašeptal.

„Myslím, že ten s tím nemá nic společného, pane generále!“ podotkl Dillon a zapálil si.

Druhého dne po desáté hodině vedla sestra všechny tři do soukromého pokoje v nemocnici na St. Thomas. Dillon byl oblečený v černých manšestrákách a džínové košili, přes kterou měl svou černou leteckou koženou bundu, stejnou, jako když se po prvé s Jenny potkali. Ferguson byl jako vždycky prudce elegantní, s hůlkou, panama kloboukem a kravatou. Jenny seděla opřená o polštáře a hlavu měla omotanou bílým obvazem. Vedle lůžka seděla Mary a pletla.

Když vešli, Mary vstala. „Nechám vás s ní o samotě, ale ať ji to moc neunaví, pánové!“

Když Mary odešla, Jenny se pokusila usmát. „Moji tři mušketýři!“

„Jak je ti?“ řekl Carney a vzal ji za ruku.

„Chvilími nevím, kde jsem!“

„To přejde, milá Jenny!“ povzbudil ji Ferguson. „Kdybyste k léčbě potřebovala něco speciálního, nějaké léky ne;bo nějaký zákrok,

stačí říct. Je to už zařízeno.“

„Děkuju, pane generále.“

Otočila se k Dillonovi, ale nic neříkala. Bob Carney rychle řekl: „Přijedu se na tebe zase brzo podívat, Jenny. Zatím se měj dobře.“

Otočil se k Fergusonovi, který přikývl a oba odešli.

Dillon se posadil na postel a vzal ji za ruku. „Vypadáš děsně.“

„Já vím. Jak se daří tobě?“

„Prima.“

„Jak to dopadlo?“

„Máme Bormannův kufřík. Generál už má připravené letadlo, tady na letišti. Vracíme se do Londýna.“

„Vykládáš to, jako by to všechno šlo bez problémů.¹“

„Mohlo to být horší. Ale už na to nemysli, Jenny, nerná to cenu. Santiago a jeho parta, to zvíře Algaro, nikdo z nich tě už nikdy obtěžovat nebude.“

„Víš to jistě?“

„Jako hrobník, který je uložil do rakve,“ řekl bez obalu.

Zatvářila se, jako by ji ta slova zabolela a zavřela oči. Když je opět otevřela, řekla rezignovaně. „Lidi se prostě vůbec nezmění, vid’?“

„Jsem, jaký jsem, Jenny,“ řekl prostě. „Ale to jsi přece vždycky věděla.“

„Uvidíme se ještě někdy?“

„Není to moc pravděpodobné.“ Políbil jí ruku, vstal a odcházel.

„Dillone!“ zavolala.

„Ano, Jenny?“

„Ať ti Bůh žehná - a buď opatrný!“

Dveře tiše zaklaply, Jenny zavřela oči a za okamžik spala.

Carneymu dovolili, aby doprovodil Dillona s Fergusonem až k letadlu. Za trojicí jel nosič s vozíčkem naloženým zavazadly. Jeden ze dvou pilotů jim přišel naproti a dohlédl na uložení zavazadel. U paty schůdků do letadla se trojice zastavila.

„Moc jste nám pomohl, kapitáne!“ řekl generál Carneymu a poklepal na Bormannův kufřík. „Kdykoliv byste něco potřeboval, kdykoliv bych se vám mohl nějak revanšovat, stačí říct!“ Potřásl si s

Carneym ruce a vydal se nahoru do letadla.

„Co bude dál?“ zeptal se Carney Dillona. „Myslím, co s tím udělají v Londýně?“

„To rozhodne premiér,“ řekl Dillon. „Záleží na tom, jak s těmi dokumenty bude chtít naložit.“

„Jsou to už hodně starý hříchy!“

„To je jistě jeden možný pohled.“

Carney chvíli váhal, než řekl. „A co ten Pamer, co se stane s ním?“

„Ještě jsem o tom pořádně neuvažoval,“ řekl tiše Dillon.

„To vám tak akorát věřím!“ Carney zavrtěl hlavou. „Bůh vás opatruj, Dillone, protože vy se už nezměníte!“ Otočil se a odcházel po betonové ploše zpátky k autu.

Dillon si sedl naproti Fergusonovi a připoutal se. „Správný chlap, ten Carney!“ podotkl Ferguson.

„Skvělý,“ přikývl Dillon.

Druhý pilot zatáhl schůdky a zavřel dveře. Za chvíli naskočily motory a letadlo se dalo do pohybu. A pak byli ve vzduchu a letěli nad mořem.

„Támhle je St. John!“ ukázal Ferguson.

„Ano,“ přikývl Dillon.

„Asi bychom si měli promluvit o tom, jak to uděláme, až budeme v Londýně.“

„Ale ne teď, pane generále!“ Dillon zavřel oči. „Jsem trochu utahaný. Nechme to na pozděj.“

Ještě nikdy se Carneymu jeho dům na Chocolate Hole nezdál tak prázdný. Chvíli po něm jen tak bloumal, pak šel do kuchyně a vyndal z ledničky plechovku piva. Když se přemístil do pokoje, zazvonil telefon.

„Nazdar, miláčku, jak se vede?“ slyšel hlas své ženy Karye.

„Bezvadně, všechno v pořádku. A co děti?“

„Jako obvykle, trochu tu zdivočely! A stýská se jim po tobě! Volám jen tak, jsem u pumpy poblíž Orlanda, jen jsem se tu zastavila nabrat benzin.“

„Už se těším, až budete zase doma!“

„Už se dočkáš,“ ujistila ho. „Já vím, žeš tam byl opuštěný. Stalo

se tam u vás něco zajímavého?“

Carney se lehce usmál a nepatrně zaváhal, než řekl: „Nic mě nenapadá, normální provoz jako vždycky.“

„Tak sbohem, miláčku. Musím běžet.“

Položil sluchátko, napil se a vyšel na zápraží. Bylo krásné, jasné odpoledne a dohlédl daleko, až na druhou stranu pillsburského průlivu. Bylo to hodně daleko, ale Max Santiago odešel ještě dál.

ŠESTNÁCTÁ KAPITOLA

Následujícího dne, krátce před šestou večer, seděl ve Fergusonově kanceláři na ministerstvu obrany Simon Carter. Když Ferguson domluvil, byl bledý a otřesený.

„Takže co uděláme s naším povedeným Sirem Francisem, ministrem vlády Jeho Veličenstva?“ zeptal se Ferguson. „Jeho chování nebylo jen nečestné, ale bylo jednoznačně zločinné!“

Dillon, stojící u okna v modrém baloňáku, si zapálil cigaretu a Carter nervózně řekl: „Musí tady u toho být i on?“

„Nikdo o téhle aféře neví víc, než Dillon,“ namítl Ferguson. „Nemůžu ho z toho teď vynechat.“

Carter vzal do ruky Modrou knihu, ale po chvilkovém váhání ji zase položil a místo toho znovu přečetl Windsorský protokol. „Tohle nemůže být pravé!“ prohlásil.

„Možná, že ne. Ale to ostatní je!“ konstatoval Ferguson, vzal dokumenty a vrátil je zpět do kufříku. „Předseda vlády nás přijme v osm. Siru Pamerovi jsem však nic neřekl. My dva se tam uvidíme.“

„Dobře,“ souhlasil Carter a vstal.

Když už stál ve dveřích, Ferguson dodal. „A, Cartere! Doufám, že neuděláte něco tak pitomého, jako že byste zavolał Pamerovi. Na vašem místě bych se už do toho nepletl.“

Carter jen naprázdno polkl a unaveně vyšel ze dveří.

Asi deset minut po tomto setkání byl Sir Francis Pamer na odchodu ze své pracovny v parlamentu. Uklízel právě svůj psací stůl, když zazvonil telefon.

„Charles Ferguson.“

„Tak už jste zpátky, pane generále!“ řekl Pamer vyčkávavě.

„Musíme si promluvit,“ prohlásil Ferguson.

„Dneska večer to je vyloučeno,“ řekl Pamer okamžitě. „Mám velice důležitý program, večerím s londýnským primátorem. To nemůžu v žádném případě zrušit.“

„Max Santiago je mrtev,“ řekl Ferguson. „A mám před sebou

Bormannův kufřík. Četba Modré knihy je velice poučná. O vašem otci se tu píše velice pochvalně. Na straně osmnáct.“

„Panebože!“ Pamer ztěžka dosedl na židli.

„Na vašem místě bych o tom nemluvil se Simonem Carterem,“ doporučil Ferguson. „Asi by vám to moc neposloužilo.“

„Samozřejmě, udělám všechno, co mi poradíte!“ Trochu zaváhal, pak se přece jen zeptal: „Ještě jste o tom nemluvil s premiérem, že ne?“

„Ne. Myslel jsem, že nejdřív ze všeho bych měl promluvit s vámi.“

„Jsem vám za to velice vděčný, pane generále. Určitě přijdeme na nějaké přijatelné řešení.“

„Víte, kde je přístaviště Charing Cross?“

„Samozřejmě.“

„Ve tři čtvrtě na sedm z něj vyplouvá loď, jmenuje se *Dánská královna*. Setkáme se na palubě. Mimochodem, vezměte si deštník, pěkně se rozpršelo.“

Ferguson položil sluchátko a otočil se k Dillonovi, který stál u okna. „To bychom měli.“

„Jak vám připadal?“ zeptal se Dillon.

„Je vyděšený.“ Ferguson vstal, přešel ke starobylému věšáku v rohu a sundal z něj plášť do deště, který používají důstojníci Královské gardy. „Má taky proč, chudák.“

„Doufám, že ode mě nechcete, aby mi ho bylo líto!“ Dillon vzal se stolu kufřík a vyrazil ke dveřím. „Pojďme, ať to máme za sebou.“

Když Pamer dorazil k přístavišti Charing Cross, byla mlha tak hustá, že s těžší dohlédl na druhý břeh Temže. Na kraji lávky k lodi stál námořník a Pamer si koupil lístek na loď. *Dánská královna* stavěla ve Westminsteru a posléze na Chelsea Embankment - za teplých letních večerů to byla populární projížďka, ale v tomhle počasí tu bylo jen pár zájemců.

Pamer zašel nejdřív do spodního salonu, kde bylo asi půl tuctu cestujících, a odtud šel po schůdkách do horního salonu. Tam našel pouze dvě starší dámy, jak si spolu šuškaají. Skleněnými dveřmi vyšel na ochoz a podíval se dolů na palubu. Na zádi lodi uviděl postavu s

deštníkem nad hlavou, opírající se o zábradlí. Vrátil se dovnitř, sešel po schůdkách a s otevřeným deštníkem vyšel na palubu.

„Jste to vy, Fergusone?“

Váhavě se blížil k postavě, v kapse pláště do deště svíral rukojeť pistole. Byl to vzácný exemplář z jeho sbírky ručních zbraní ze druhé světové války. Zdědil ji po svém otci. Tahle pistole byla speciálně vyrobena pro maďarskou tajnou službu; střílela tak tiše, jako pistole s tlumičem. Léta ji měl po ruce v psacím stole v parlamentu.

Dánská královna se odpoutala od přístaviště a vydala se na svou pouť proti proudu. Nad hladinou řeky se válely chumáče mlhy a světlo horního salonu žlutě prosvětlovalo mlhu a déšť. Spodní salon neměl okna na zád' a tak zde bylo naprosté soukromí.

Ferguson se pootočil k příchozímu a řekl: „Á, tady jste!“ Pozdvihl kufřík, aby ho Pamer uviděl. „To je on. V osm hodin ho mám ukázat premiérovi.“

„Prosím vás, Fergusone,“ žadonil Pamer, „to mi nemůžete udělat. Nemůžu přece za to, že můj otec byl fašista.“

„To máte úplně pravdu. Dokonce vám ani nemůžu vyčítat, že to obrovské bohatství, kterého se váš otec po válce domohl, pochází od nacistické organizace Kamaradenwerk. Dokonce bych mohl i přimhouřit oko nad tím, že jste celá ta léta spokojeně bral peníze ze Santiagovy pochybné obchodní činnosti na Samson Cay. Jako třeba z distribuce drog.“

„Podívejte se, já-“

„Nenamáhejte se to popírat. Požádal jsem Jacka Lanea, aby prověřil, odkud pocházejí peníze vaší rodiny - bohužel jsem si neuvědomil, že ho tím odsuzuju k smrti... Než byl zabit - lépe řečeno, než byl zavražděn, byl docela úspěšný. Našel jsem v jeho stole materiál, který stačil shromáždit.“

„Za nic z tohotohle já přece nemůžu!“ prohlásil zoufale Pamer. „To všechno můj otec a ta jeho náklonnost k Hitlerovi! Mně šlo jenom o dobré jméno naší rodiny! A o moje postavení ve vládě!“

„Jistě, jistě!“ pokýval Ferguson hlavou. „Bylo to od vás trochu sobecké, ale celkem pochopitelné. To, co vám nemůžu odpustit, Pamere, je, že jste od začátku vystupoval jako Santiagův špicl a předával jste mu každou informaci, o níž jste se dozvěděl. Zradil jste mě, zradil jste Dillona a nás to mohlo stát život. Jenom kvůli vám

byla Jennifer Grantová dvakrát přepadena: jednou v Londýně, kde jen bůh ví jak by to skončilo, kdyby nezasáhl Dillon, a po druhé na St. Johnu, kde byla těžce zraněna a málem zemřela. Je pořád ještě v nemocnici.“

„Přisahám, že o ničem z toho jsem neměl ani ponětí!“

„Jistě, to všechno Santiago, já vím. Ale já mluvím o odpovědnosti! Na Samson Cay byl brutálně zavražděn starý muž jménem Josef Jackson, který byl domovníkem v Herbertově hotelu v roce 1945. Rozhovor s ním mně dal první klíč k téhle záležitosti a chvíli po něm už byl mrtvý. Samozřejmě, že ho zabili Santiagovi lidi, ale jak se o existenci toho muže vůbec dozvěděli? To vy jste na něj Santiaga upozornil!“

„Nic takového mi nemůžete dokázat! Nic z toho všeho mi nemůžete dokázat!“

„Jistě, zrovna tak jako nemůžu dokázat, jak to bylo s Jackem Lanem. Ale dokážu si to dobře představit! Ten materiál o vás, co jsem našel ve stole, byl výpis z počítače. To znamená, že v počítači běžel program testující vaši rodinu. Zřejmě někdo z vašich zaměstnanců si toho všiml. Normálně byste to přešel, protože tohle se dělá členům vlády každou chvíli, ale vzhledem k okolnostem jste se vyděsil, zavolał Santiagovi a ten to za vás zařídil.“ Ferguson si povzdechl a poznamenal: „Často mě napadá, že možnost přímé telefonní provolby po celém světě je prokletím. Dřív by to trvalo alespoň čtyři hodiny, než by vás mezinárodní ústředna spojila na Panenské ostrovy - dneska stačí vyťukat trochu víc čísel.“

Pamer se mezitím vzpamatoval a odměřeně prohlásil: „Co se týče rodinných financí - to byla záležitost mého otce a ne moje. Kdybyste s tímhle vyšel na veřejnost, budu tvrdit, že o ničem nevím. Znáám zákony, Fergusone, asi jste zapomněl, že jsem jistou dobu pracoval jako advokát!“

„To jsem skutečně zapomněl,“ připustil Ferguson.

„Když je Santiago mrtvý, tak na mě máte jedinou věc: jméno mého otce v Modré knize. To je sotva moje chyba.“ Vypadalo to, že Pamer nabył ztracenou rovnováhu. „Nedokážete mi vůbec nic, Fergusone!“

„Jak jsem už řekl,“ poznamenal Ferguson a otočil se k řece. „Dokázal bych pochopit, že jste se vyděsil, že utrpí vaše jméno, že to

ohroží vaši politickou kariéru - ale přepadení té dívky, smrt toho starého černocho, chladnokrevná vražda inspektora Lanea - za to nesete stejnou zodpovědnost jako ti, kdo vraždili!“

„Dokažte mi to!“ řekl Pamer a křečovitě svíral deštník v obou rukách.

„Na shledanou, Sire Francisi,“ řekl jen Charles Ferguson, otočil se a odcházel.

Pamer se celý třásl a v rozčilení dočista zapomněl na pistoli v kapse. Teď už bylo příliš pozdě na smělý plán sebrat s pistolí v ruce Fergusonovi kufřík. Zhluboka si vzdychl a rozkašlal se, jak se nadýchl mlhy. Začal prohledávat kapsy, aby našel cigarety, pak si jednu vyndal a hledal zapalovač.

„K vašim službám,“ řekl Dillon, který se tichounce vynořil ze tmy.

Pamera se opět zmocnil strach. „Dillone, co ode mě chcete?“

„Jenom pár slov!“ Dillon vzal Pamera pod deštníkem kolem ramen a přitlačil ho k zábradlí. „Když jsem vás se Simonem Carterem po prvé potkal na terase parlamentu, řekl jsem žertem, že parlament není bezpečný směrem od řeky a vy jste prohlásil, že neumíte plavat. Je to pravda?“

„No, je!“ potvrdil Pamer, vzápětí však pochopil a začal vytahovat z kapsy pistoli. Dillon mu srazil ruku, pistole tlumeně vyštěkla a do lodní stěny se zaryla kulka.

Ir chytil Pamera za zápěstí a udeřil jím o zábradlí, Pamer vykřikl a upustil pistoli do řeky.

„Díky, kamaráde!“ řekl Dillon. „Udělalš mi to snazší.“

Otočil Pamera a přimáčkł ho břichem k zábradlí, pak se rychle sehnul, uchopil ho za kotníky a svrhl ho dolů. Deštník zůstal plavat na hladině, pak se vedle něj objevila Pamerova hlava, pak ruka a pak už bylo slyšet jen přiškrčený výkřik, než Pamer zmizel definitivně pod hladinou a mlha všechno přikryla.

Za pět minut potom už *Dánská královna* přistávala na přístavišti u Westminsterského mostu. Ferguson byl první, kdo vyšel na břeh a tam pod stromem čekal, až se k němu Dillon připojí. „Postaral jste se o něj?“

„Myslím, že by se to tak dalo říct,“ potvrdil Dillon.

„Dobře. Musím teď na tu schůzku do Downing Street. Dojdu tam odsud pěšky. Sejdeme se v mém bytě na Cavendish Square a já vám povím, jak to proběhlo.“

Dillon se chvíli díval za Fergusonem, pak se otočil a vyrazil opačným směrem, až zmizel v dešti a mlze.

Ferguson dorazil do Downing Street asi čtvrt hodiny před začátkem schůzky. Kdosi mu pomohl z kabátu a vzal od něj deštník, načež se objevil jeden z premiérových tajemníků. „Á, vy už jste tady, pane generále!“ přivítal ho.

„Trošku příliš brzy, obávám se.“

„To je v pořádku. Pan premiér přivítá, že si bude moci ten materiál předběžně prohlédnout. To je ono?“ ukázal na kufrík.

„Ano,“ přikývl Ferguson a podal mu ho.

„Posaďte se, prosím. Pan premiér vás za chvíli přijme.“

Ferguson se posadil na židli v hale a za chvíli se roztřásl zimou. Vrátný se usmál a vysvětlil: „Netopí se, pane generále. Instalují nám nový bezpečnostní systém.“

„Takže se do toho konečně dali?“

„To ano, ale večery jsou zatraceně studené! Museli jsme zapálit krb v pracovně pana premiéra! Po prvé po mnoha letech!“

Vzápětí se ozvalo zaklepání na dveře, vrátný otevřel a vstoupil Carter. „Pane generále!“ uklonil se formálně.

Vrátný vzal od Cartera kabát a deštník a zároveň se objevil premiérův tajemník. „Prosím, pojdte za mnou, pánové.“

Předseda vlády seděl u psacího stolu, otevřený kufrík před sebou a právě pročítal Modrou knihu. „Posaďte se, pánové. Ještě okamžik a jsem hotov,“ vzhlédl k příchozím.

Ve starém viktoriánském krbu plápolal oheň. V místnosti bylo naprosté ticho, jen občas sprška deště zabubnovala na okno.

Pak konečně premiér odložil knihu a zadíval se na oba muže. „Některá z těch jmen jsou skutečně šokující. Sir Joseph Pamer, například! Je uveden na straně osmnáct. Předpokládám, pane generále, že to je důvod, proč jste sem Sira Francise nepozval?“

„Měl jsem pocit, že za daných okolností by jeho přítomnost nebyla vhodná, pane premiére. Sir Francis souhlasil.“

Carter se ostře podíval na Fergusona a premiér řekl: „To znamená, že jste ho informoval o tom, že jeho otec v Modré knize figuruje.“

„Ano, informoval.“

„Oceňuji takt, který Sir Francis prokázal,“ pochválil Pamera předseda vlády. „Že jeho otec byl celý život fašista, není pochopitelně Francisova vina. My přece nepřenášíme hříchy otců na jejich děti.“ Předseda vlády znovu pohlédl na Modrou knihu a pak se zadíval na Fergusona. „Nebo na to máte jiný názor, pane generále?“ Vypadalo to trochu, jako by chtěl Fergusona vyprovokovat.

Carter se udiveně podíval na generála, který řekl jednoznačně:

„Ne, pane premiére!“

„Dobře. Takže teď přejdeme k Windsorskému protokolu.“ Předseda vlády jej rozevřel na stole. „Myslíte si, pánové, že je pravý?“

„To se dá těžko s jistotou říct,“ ozval se Carter. „Nacistům se podařilo během války několik mistrovských padělků, o tom není pochyb!“

„Vévoda si přál, aby válka rychle skončila,“ řekl Ferguson. „To je všeobecně známé. To neznámá, že nebyl loajální, prostě těžce nesl, že tolik lidí umírá a chtěl to ukončit.“

„Ať už to je jak chce, bulvární tisk by si na tom smlsnul a dopad na královskou rodinu by byl neblahý. To bych nechtěl!“ prohlásil předseda vlády. „Na mé přání jste mně přinesl originál diáře kapitána Friemela a jeho překlad. Jsou to jediné existující kopie?“

„Ano, pane premiére.“

„Dobře!“ Předseda vlády poskládal všechny dokumenty na úhlednou hromádku a přešel ke krbu. Nejprve hodil do ohně Windsorský protokol se slovy: „Vždyť už to je skoro půl století, pánové!“

Protokol vzplál a změnil se v popel. Stejný osud postihl Hitlerův rozkaz, bankovní účty, Modrou knihu a nakonec diář Paula Friemela.

„Tyhle věci nikdy neexistovaly, pánové,“ prohlásil předseda vlády, když se otočil do místnosti.

Carter vstal a s přemáháním se usmál. „Moudré rozhodnutí, pane premiére.“

„Na druhou stranu to vypadá, že ten váš člověk, ten Dillon, se

osvědčil, co?“

„Uspěli jsme jenom díky němu, pane premiére.“

Předseda vlády obešel stůl a potřásl si s oběma muži rukou. „Určitě to musela být zajímavá akce. Někdy mi o tom budete muset vyprávět, pane generále. Ale teď ne, teď už mě musíte omluvit.“

Jako zázrakem se otevřely dveře a vešel premiérův tajemník, aby je vyprovodil ven.

V hale jim vrátný pomohl obléknout kabáty. „Celkem vzato bych řekl, že to je rozumné řešení,“ prohodil Carter.

„To si vážně myslíte?“ řekl Ferguson.

Vrátný jim otevřel dveře a v té chvíli vyběhl ze zadní místnosti pobočník. „Ještě moment, pánové, právě jsem obdržel velice skličující zprávu od říční policie. Před chvílí vylovili z řeky tělo Sira Francise Pamera. Právě jdu informovat předsedu vlády.“

Carter zůstal opařený a Ferguson řekl: „To je velice smutné!“ Prošel kolem policisty ven, roztáhl deštník a vydal se po Downing Street k Whitehallu.

Šel rychle a tak ho Carter dohonil, až když procházel bezpečnostní kontrolou na začátku Downing Street. „Chci vědět, co jste mu řekl, Fergusone!“

„Fakta,“ odpověděl Ferguson. „Vy přece víte, jakou úlohu od začátku v téhle záležitosti hrál. Připomněl jsem mu to. Zdá se, že se pro jednou rozhodl zachovat čestně.“

„Vám to vyhovuje, co?“

„Ano, vyhovuje.“ Ted' už šli po Whitehallu a Ferguson zamával na taxi. „Svezete se se mnou?“

„Jděte k čertu, Fergusone!“ řekl zuřivě Simon Carter a šel pryč.

Černý taxík zastavil u chodníku a řidič, s čepicí vraženou do očí, vykoul z okénka. „Taxi, šéfe?“ zeptal se perfektním koknej.

„Ano,“ kývl Ferguson a nastoupil.

Dillon si sundal čepici a usmál se do zpětného zrcátka na Fergusona. „Jak to dopadlo?“

„Doufám, že jste to neukradl?“ řekl Ferguson.

„Ne, patří to jednomu mému dobrému příteli.“

„Vsadím se, že nějakému londýnskému Irovi!“

„Samozřejmě. Vlastně není registrován jako taxík, ale každý si to myslí, takže můžu parkovat kde chci. Tak co pan premiér?“

„Řekl, že se to všechno stalo před půl stoletím, takže to je stará záležitost a všechno to hodil do ohně! Dokonce politoval Francise Pamera a to ještě nevěděl, že je mrtvý.“

„Řekl jste mu o něm nějaké podrobnosti?“

„Zdalo se mi, že to nemá cenu.“

„A co tomu říkal Carter?“

„Nelíbilo se mu to. Když jsme odcházeli, zrovna dostali zprávu od říční policie, že našli Pamerovu mrtvolu.“

„A Carter si myslí, že to udělal, protože jste ho zatlačil do kouta?“

„Nevím, co si myslí, a je mi to jedno. Jediný, na čem mi u Cartera záleží je, jestli je schopen dělat to, co má dělat. Jenže on mě tak nesnáší, že už není schopný normálně uvažovat. Tak například byl tak rozčilený z toho, že na osmnácté straně Modré knihy našel Sira Josepha Pamera, že přehlédl jiného džentlmena na straně padesát jedna.“

„A kdo na té straně byl?“

„Seržant z první světové války, těžce zraněný na Somě, bez důchodu a ve dvacátých letech nezaměstnaný. Z pochopitelného vzteku na vládu se stal přívržencem Sira Oswalda Mosleyho, dal se na politiku a dotáhl to na generálního tajemníka mocné odborové organizace. Zemřel asi před deseti lety.“

„A kdo je ten člověk?“

„Strýc předsedy vlády z matčiny strany.“

„Panenko Maria!“ ulevil si Dillon. „A myslíte, že to premiér ví?“

„Že já to vím? To si pište, že jo!“ přikývl Ferguson. „Ale jak řekl, stalo se to dávno a z důkazů je stejně jen popel. Proto vám to taky všechno můžu říct. Po tom, co jste v téhle věci udělal, si myslím, že máte právo to vědět.“

„Pěkně to s váma sfouknul!“ zasmál se Dillon.

„Ale ne, já myslím, že má pravdu. Nemůžeme házet hříchy otců na děti. S Pamerem to bylo něco jiného. Mimochodem, kam jedem?“

„Nejspíš k vám, ne?“

Ferguson pootevřel okénko a nechal dovnitř proudit čerstvý vzduch s deštěm. „Přemýšlel jsem o svém oddělení, Dillone. Kromě

obvyklých věcí teď na nás dolehla ta válka v Jugoslávii a neonacismus v Berlíně a bývalém východním Německu. Chybí mi někdo jako Jack Lane.“

„Ano?“ řekl Dillon.

„Je to práce přesně ve vašem stylu!“ prohlásil Ferguson a naklonil se dopředu k Dillonovi.

Dillon najednou zatočil volantem, otočil se o sto osmdesát stupňů a začal se vracet.

Odstředivá síla vmáčkla Fergusona do sedadla. „Co to, proboha, vyvádíte?“

Dillon se zasmál. „Slíbil jste mi přece večeři u Garricků, ne?“

Jack Higgins

ÚTES THUNDER POINT

Z anglického originálu Thunder Point

přeložil Jan Klíma

Obálka Zbyněk Hraba

Grafická úprava Ivana Pekařova

Vydal Knižní klub, spol. s r. o.,

v Praze roku 1994

jakou svou 123. publikaci

Odpovědný redaktor Richard Podaný

Technická redaktorka Alena Suchánková

Počet stran 256

Sazba a tisk Spektrum Brno

Vydání první